

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33
Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

D.L. 14387
Sol·licitat control O.J.D

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

I Diumenge
d'Advent

Alegria de l'Advent!
El Just ve, pel foc i el
[vent,
renovada primavera.
Advent, misteri i
[espera
del senyal:
el Crist ve, llum de
[Nadal.

N.º 62

Setmana del 30 novembre al 6 diciembre 1980

30 Ptes.

Predicà la fe cristiana i l'amor a la natura.

Mestre dels escoltes catalans

XXV anys de la Mort de mossèn Antoni Batlle

El 26 de novembre de 1955 moria a Barcelona mossèn Antoni Batlle i Mestre, consiliari d'escoltisme de la diòcesi barcelonina. Encara que no cal explicar a tots els qui han estat o que són ara, escoltes, no podem deixar passar aquest XXV aniversari sense retre homenatge a qui tant va fer per l'educació cristiana i d'amor a la natura com fou mossèn Batlle.

El seu mestratge es manté viu, com viu i dinàmic és l'escoltisme catòlic a Catalunya. L'escoltis-

me ja no es limita a la diòcesi barcelonina sinó que s'estén a tots els bisbats catalans.

Es per això que tot Catalunya li ret homenatge i Catalunya Cristiana s'hi afegeix ara i en el transcurs de l'any. Dels diferents actes que es celebraran hi trobareu puntual informació.

(En aquest número trobareu un suplement de vuit pàgines dedicat a glossar mossèn Batlle i l'escoltisme d'abans i d'ara).

Mns. Innocenti

El nou Nunci arribarà a Madrid el mes que ve

Madrid.— El nou Nunci de Sa Santedat a Espanya, monsenyor Antonio Innocenti, s'incorporarà al seu lloc en la delegació apostòlica de la Santa Seu el vinent mes de desembre, segons ha informat a Europa Press fonts de la Nunciatura. Els mateixos medis han informat que en cap cas l'arribada de monsenyor Innocenti a Espanya tindrà lloc abans del primer de desembre.

Monsenyor Innocenti fou nomenat per aquest càrrec per sa santedat Joan Pau II, el passat 4 d'octubre.

El nou Nunci procedeix de la Cúria romana en la qual era secretari de la Congregació pels Sagraments i Culte Diví.

Aplega una cinquantena d'entitats

II Diada de les Organitzacions Catòliques Diocesanes

Diumenge passat, festivitat de Jesucrist Rei de l'Univers, es va celebrar a Barcelona la II Diada de les Organitzacions Catòliques diocesanes. Aquesta Diada que poc a poc va entrant en els costums del laic barceloní, com ho palesa el nombre creixent de participants, l'organitza la Conferència de les Organitzacions Catòliques Diocesanes (COCD) en ocasió de la seva Assemblea anual.

La Conferència agrupa, en peu d'igualtat i sense atribuir-se cap rol directiu, tots els moviments, associacions, etc., reconeguts en la diòcesi, i que lliurement volen participar-hi, oferint-los una possibilitat de coneixement i d'ajuda mútua així com un fòrum de diàleg i una plataforma d'acció conjunta en la pastoral de la diòcesi.

En el programa de la Diada d'enguany ocupà un lloc important la posada en comú de les aportacions de les associacions

als diferents temes de l'Assemblea diocesana i la presentació dels moviments familiars. L'Assemblea estatutària procedí a la renovació dels càrrecs del president i vice-president del Comitè de continuïtat. Resultaren elegits els Equips de la Mare de Déu i l'Adoració nocturna Femenina en substitució del Moviment Familiar Cristià i del Grup "Fe i treball" de l'Agrupació de Graduades Catòliques.

La Conferència manifestà la seva preocupació per la propera visita del Papa a Catalunya expressant el desig unànim de preparar-la curosament a fi de donar-li un contingut espiritual i apostòlic. Es prengueren també importants acords per a la participació orgànica de les associacions en la vida de la diòcesi barcelonina. Mn. Joan E. Jarque assistí a la Diada en representació del Sr. Cardenal absent a Madrid.

Afinant

Malgrat no ser dia de precepte

Bisbes de Catalunya: La Festa de la Puríssima ha de mantenir la seva solemnitat

Els bisbes de Catalunya han fet pública la següent nota sobre la festa de la Puríssima Concepció, que es celebra el dia 8 de desembre:

"El calendari laboral que ha elaborat i promulgat l'autoritat civil de Catalunya, d'acord amb les limitacions que imposa la llei espanyola de l'Estatut del Treballador i fetes les consultes que li han semblat oportunes, assenyalà el dia 8 de desembre, festa de la Puríssima, com a dia feiner.

Per aquest motiu ens ha semblat, als bisbes de les diòcesis catalanes, que és una solució millor obtenir de la Santa Seu la dispensa del precepte d'oír missa i de no treballar, que no pas la de deixar vigent el precepte general, dispensant-ne a aquells que, per raó de la jornada de treball, tinguessin causa justa per a no complir-lo. Així pensem que es podran evitar confusions i escrúpols de consciència.

Per tant:

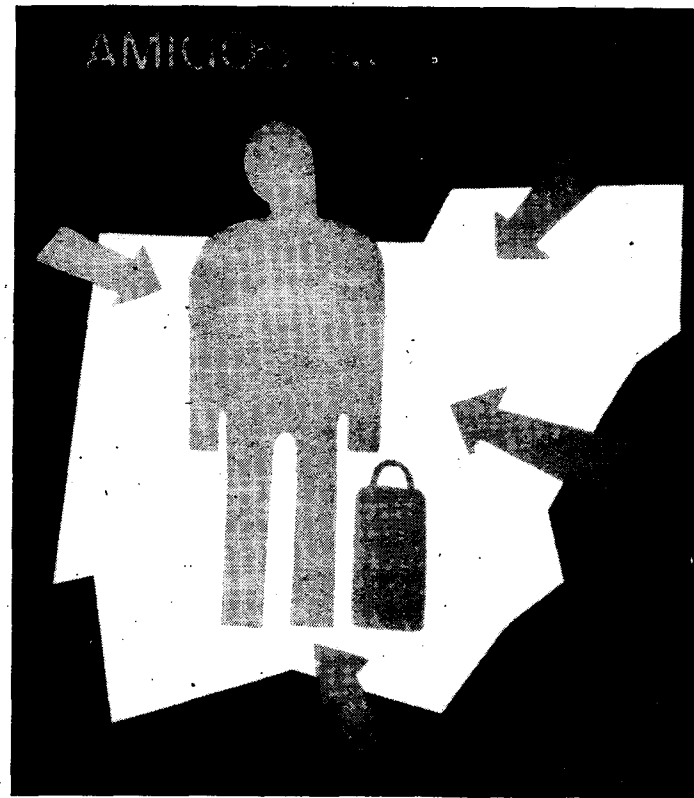
- El dia 8 de desembre, festa de la Puríssima Concepció de Maria, no serà festa de precepte, en virtut d'un rescripte de dispensa que la Santa

Seu ha concedit a la nostra Conferència Episcopal Tarraconense. Aquesta dispensa només és vàlida en el territori civil del Principat de Catalunya.

• Tot i que la diada no serà de precepte, cal que la celebració de la Puríssima mantingui, encara que potser en unes formes noves, el seu lloc privilegiat en el calendari cristià i en la nostra vida cristiana. Per això, exhortem vivament que la dita festa se solemnitzí arreu tan bé com es pugui, i que es facilitin i acomodin a les hores més oportunes els actes de culte, principalment la celebració eucarística. Cal tenir present que la raó profunda de la nostra participació en les celebracions festives no pot ser exclusivament ni principalment l'obligació legal imposada per un precepte eclesial, sinó una exigència vital de la nostra fe.

Al mateix temps, recordem que, a nivell de l'Estat, l'Episcopat està tractant de fer un calendari definitiu de les festes de precepte.

Celebrem, doncs, amb esperit veritable, de fe, el misteri joios de la Mare Immaculada."

"Dia de les Migracions"

Tenir present el veritable sentir de la germanor

Avui, primer diumenge d'Advent, es celebra el "Dia de les Migracions", una jornada eclesial, dedicada aquest any especialment als treballadors estrangers i d'altres regions i als axiliats polítics. En aquest temps de crisi té un especial sentit el lema del cartell de la jornada, que reproduïm: "Amigos, no rivales".

Catalunya Cristiana

setmanari juvenil
independent

rodamón

Butlletí de subscripció
Apartat de correus 34.060 - Barcelona
Nom i cognoms
Edat
Telèfon
Adreça D.P.
Població
se subscriu al setmanari RODAMON mitjançant el pagament de:
1.000 ptes. (anual) per taló nominal adjunt
500 ptes. (semestre) per gir núm.
per domiciliació bancària

DOMICILIACIO BANCARIA
Nom i cognoms
Sr. Director de
Agència
Senyors, els graire que amb càrrec al meu compte/llibreta n.º
..... atenguin els rebuts que els presentarà "rodamón"
per al pagament de la meua subscripció.
Firma titular compte
Data

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Dilluns, dia 1, a les 7 de la tarda, inauguració de

L'EXPOSICIO D'ART ROMANIC CATALA

(pintures retrospectives sobre fusta)

per FRANCESC TORRES

Sala d'exposicions de "la Caixa",
Major de Gràcia, 116

Horari: feiners de 2/4 de 6 a 8 - festius d'11 a 2

¡La Navidad se acerca!

Una suscripción anual a CATALUNYA
CRISTIANA es un buen regalo para:

- un familiar - un amigo
- una persona que desee favorecer

BOLETIN DE SUSCRIPCIÓN

D./D.ª
residente en prov.
calle
desea suscribir por un año a CATALUNYA CRISTIANA
a
residente en prov.
calle

Firma

- ☐ Incluyo cheque barrado
☐ Envío giro postal

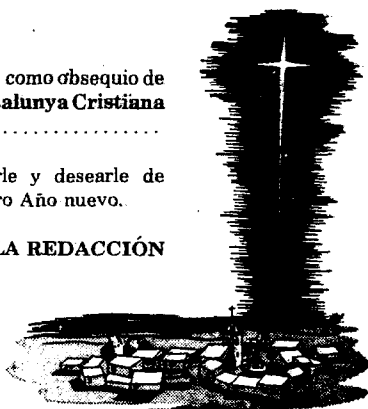
¡Un regalo que dura todo el año!
Nosotros les comunicaremos
que la suscripción es una
gentileza suya.

Estimado amigo:

Nos place ponerle en conocimiento de que, como obsequio de
Navidad, ha sido suscrito al semanario Catalunya Cristiana
por gentileza de D.

Aprovechamos la ocasión para felicitarle y desearle de
corazón unas felices Navidades y próspero Año nuevo.

LA REDACCIÓN

Catalunya Cristiana

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. Redacció i administració: C/. València, n.º 244, 2on. Barcelona - 7. Telfs. 215 27 39, 215 27 84, 215 28 05 i 215 24 33.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar. Sots-director: Francesc Malgosa i Riera. Redactor en cap: Antoni Plaia i Mateu. Redacció: Tomàs Puntí, Francesc Gamissans i Ferran Camps. Compaginació: Eugènia Vidal. Col·laboradors habituals: Pere Tena, Josep M.ª Aragonès, Josep M.ª Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç Nolla, Josep Faulí, Esteve Busquets i Molas, Pau López Castellote, Climent Forner, Enric Planas, Xesc Soliú, Albert Pera, Josep M.ª Gavín, Jaume Casanova, Josep Ventura, Guillem del Món, Picanyol. Traducció i correcció: Oriol Camps i Agustina Turullols. Publicitat: Josep M.ª Truñó. Administració: Joan Manuel Checa. Agències: PA, Europa Press, KIPA, NC News, FIDES, OFIM. Membre de la Unió Catòlica Internacional de la Premsa (UCIP). Subscripció: Anual, 1.500 ptes. Semestral, 750 ptes. Dipòsit legal: 14.387.

Una forja d'homes i de cristians

En una reunió política, que aplegava responsables de diferents partits, no fa pas gaire, a algú se li va acudir de demanar que aixequessin el braç els qui havien estat escoltes. Eren la immensa majoria. El mateix passaria, n'estem segurs, en el món de l'Església i en altres àmbits en què calen dones i homes capaços d'assumir responsabilitats. Però no voldríem que se'ns titllés de cofois de l'escoltisme puix no en som. Altres entitats cíviques i religioses, a més de l'escoltisme, van saber formar els homes i les dones dels quals avui ens en podem refiar per a fer un treball seriós. Pensem en un mossèn Penina dels Lluïsos de Gràcia; en un pare Bassols de la Congregació Berchmans de Barcelona, i en mossèn Lluà de Virtèlia, sols per citar uns exemples des d'el Cap i Casal, sabedors que en altres comarques abunden exemples semblants.

La lliçó és clara. Sols es tenen homes i dones responsables i capacitats si es formen. I l'interrogant obligat i angios és: ¿Qui els forma i on, aquests puntals del demà?

L'homenatge que enguany es vol retre a mossèn Batlle dels Minyons—homenatge que amb un just sentit del deute pendent ha volgut encapçalar el cardenal de Barcelona— CATALUNYA CRISTIANA se'l fa seu i, malgrat l'esforç que suposa, l'inicia amb les vuit pàgines de suplement de l'edició catalana. Tanmateix l'obra de mossèn Batlle, avui i a casa nostra, demana molt més que un record laudatori i melangiós. Exigeix passar comptes, fer el balanç i treure'n les conseqüències.

PER a l'escoltisme en primer lloc, ben cert, però no sols per a ell. Mossèn Batlle considerarà sempre l'escoltisme com un mitjà. Un entre d'altres. I un mitjà suposa unes finalitats clarament definides i tenaçment volgudes. Les podem resumir en la forja d'homes i de cristians.

S'HA dit, i és veritat, que l'obra del "Mossèn" ultrapassà les fronteres de l'escoltisme, però en el fons és una tautologia. Si no les hagués ultrapassades no hauria fet un bon escoltisme. Seria certament un contrasentit homenatjar un home que només hagués fet un meravellós moviment escolta, i sobretot si aquest fos mossèn Batlle.

CREIEM sincerament que aquesta efemèride dels vint-i-cinc anys de la mort d'un capellà al qual avui molts homes i dones—i tot Catalunya—tant li devem, ens ha de portar a considerar el problema en la seva globalitat, per això hem volgut citar altres homes i institucions als quals un dia caldrà també retre homenatge... tot aprenent-ne la lliçó perenne: els ciutadans i els cristians responsables s'han de forjar. Ara bé, cenyint-nos al que ens toca més d'aprop, ens queixem de la manca de relleu en els rengles de l'Església. La queixa, com sempre, és inútil, sols la pregunta lúcida és constructiva. ¿Què fem per a formar els nostres nois i les nostres noies? ¿Quin resultat ha donat el que hem fet fins ara? No és aquest el lloc adient per a disquisicions pedagògiques i respectem de cor els experts que ho són de debò, però ningú no ens negarà el dret d'avançar un parell d'opinions tretes de l'experiència pròpia i col·lectiva: Els adolescents i els joves viuen bé i maduren millor al redós d'homes i dones que els comprenen i que els estimen perquè tenen unes idees clares i una escala de valors certes—i afegirem que aquests homes són els més capaços de totes les evolucions i adaptacions precisament perquè saben el que volen—; aleshores, el jove accepta l'exigència—sense la qual no hi ha educació—malgrat que li sigui dura d'antuvi i d'adult la beneeix com el millor llegat. Finalment, tot mètode pot ser mal emprat i sobretot pot ser ridiculitzat, però si no "enquadrem" i "uniformem" d'una manera intel·ligent els nostres adolescents i joves, s'enquadraran i uniformaran fatalment i ho farà el més brètol. És en unes "organitzacions" i uns "mètodes" que la nostra generació es va formar i ni nosaltres érem tant "burros"—com diria el Mossèn—ni els d'ara són tant distints, gràcies—o malgrat— a la TV i a la motorització. Al capdavant ara, com aleshores, encara es planten els arbres amb les arrels a terra i les branques al vent.

Els capellans que s'en van

S'han publicat les noves formes referents a la secularització de sacerdots, que desbloquejaran la situació dels sis mil que esperen des que Joan Pau II, en ésser elegit Papa, va decidir tocar la senyal d'alarma i tancar la porta oberta per Pau VI després del Concili.

Aquest és un tema sobre el qual no es pot escriure sense temença. Perquè són tantes les ferides que guarda! Hom no pot evadir-se de recordar la dramàtica situació en què, abans del Concili, es trobaven aquells sacerdots la vocació dels quals havia naufragat o que no havien pogut resistir l'encontre amb un altre amor que havia segat el primer: obligats a una doble vida o a un caminar fora de l'Església, sense ni tan sols trobar formes civils per regular la seva situació.

Que el fet angiosés un home tan sensible com era Pau VI era molt lògic. I ho era que—encara que Pau VI fos tan defensor del celibat com ho era Joan XXIII— procurés trobar una sortida humana per a tants naufragis.

El que el papa Montini no esperava és que per aquesta porta, per ell entreoberta, hi passessin no menys de quaranta mil sacerdots només durant els deu primers anys post conciliaris. Era tan alta la proporció de sacerdots amb desgrat de la seva tasca? Era tan debilitat la fidelitat a la promesa feta el dia de l'ordenació?

La proporció d'abandonaments—al voltant d'un 10 per cent— no era, mirant-ho fredament, gaire més gran que la mitjana de fracassos en les altres situacions humanes. Però això mai s'havia produït en la clerecia. Aviat la situació va fer-se dramàtica. Va contagiar-se, en primer lloc, a les religioses, i la xifra d'abandonaments assolí xifres mai conegudes en la història. I, el que és més greu, va crear una preocupant situació a grans zones del poble fidel: per una banda, hi havia el desconcert de molts—per no dir-ne l'escàndol—, que entenien aquestes desercions com poc menys que allunyaments de la fe o de l'Església, i per altra banda, hi havia la pregunta dels qui no entenien el perquè l'Església, que mantenia sense excepcions l'exigència de fidelitat matrimonial, permetia el canvi de situació humana als seus sacerdots. Sí, teològicament era molt clara la distinció entre quelcom—com el celibat— fonamentat en una pura llei

eclesiàstica i altra cosa, —com el matrimoni—, recolzat en una exigència evangèlica, però ¿qui entenia, al carrer, aquesta distinció teològica i no exigia la mateixa fidelitat al sacerdot que al casat?

També—això voldria dir-ho senzillament— va crear-se una situació difícil als sacerdots que romangueren, perquè les secularitzacions que varen començar essent una excepció semi-vergonyant, acabaren presentant-se en molts llocs quasi amb orgull. Se n'anaven—deien— els millors, els que tenien coratge i estimaven la llibertat, els que tenien la valentia de trencar amb l'estructura. Quedàvem els covards, els hipòcrites, els adotzenats. Qui no sentia vacillar la seva pròpia fidelitat quan cada mes rebia la notícia d'un altre company que havia marxat?

Haig de confessar que m'ha alegrat moltíssim que la llei de Pau VI hagi resolt els problemes humans de molts sacerdots, alguns d'ells molt amics meus. Però també entenc que, pel bé general de l'Església, Joan Pau II tractés de plantejar el problema amb més exigència, i, sobretot, que intentés que aquestes sortides no es plantejessin com a cosa normal, com un dret, quan és evident que el dret prioritari és el de Crist, que siguem fidels a les promeses que un dia li fèrem lliurement i el de la comunitat cristiana a mantenir-nos en el compromís de servei a ella que un dia elegírem.

Jo entenc que un dia l'Església es plantegi la conveniència de mantenir o no el celibat com a exigència obligatòria pels sacerdots; crec imprescindible que es tingui molta més cura de la maduresa i de la llibertat dels que s'ordenen; crec que és bo que es resolguin humanament aquells casos en els quals la vocació sacerdotal ha estat desfeta per la vida, però el que no podré entendre mai és que les promeses de fidelitat siguin sotmeses constantment a revisió o es posin sistemàticament en dubte, com si més que ser sacerdots juguéssem a ser-ho. I és per això que entenc la duresa i la serietat amb que el papa Wojtyla ha plantejat aquest problema. La comunitat cristiana ja en té prou aguantant que els sacerdots siguem tant mitjanes com som, perquè, a més, hagi d'acceptar la nostra condició de banderoles!

José Luis Martín Descalzo

Una casa d'acolliment pels pobres

No he llegit encara enlloc, l'elogi d'una fundació feta amb un esperit autènticament cristià, com és aquesta que serà inaugurada un dia d'aquests.

En un petit carrer de la Barceloneta, Sta. Lluïsa de Marillach, n.º 9, s'ha adaptat un vell edifici per a acollir i acollir, (com ens diu la senyora Blanco que el dirigeix) els més pobres. Aquells que no tenen res ni ningú.

Prou que ens pensem que aquest edifici ben aviat quedarà ple i ja no hi haurà places. És trist de contemplar aquest edifici en què ens trobem, de centres d'acolliment, tant pel que fa als qui no tenen res com per als vells que cobren poc.

Vull felicitar tots els qui col·laboren i han fet possible aquesta institució.

Jordi Roig

Joan Pau II a Catalunya

El viatge del Sant Pare a Catalunya ja és quasi una realitat ben palpable i sembla com si ningú no en fes cas. Fins i tot ja n'han parlat per Ràdio Vaticà i segurament molt poca gent se n'ha assabentat. Vosaltres mateixos en vau parlar durant una bona temporada—i per això us felicito i us dono les gràcies—, però darrerament el tema ha tornat a ésser arraconat. ¿Què no ho veiem que el viatge del Papa a casa nostra no és una cosa qualsevol?

Els qui creiem que la visita del Sant Pare a Catalunya—a Montserrat— pot ajudar a la cristianització del país, sabem que si el

El lector escriu

poble no hi col·labora, en comptes de resultar un fet transcendent per a la nostra Església, pot esdevenir un viatge folklòric i de masses, i de res més.

Preparem acuradament aquesta etapa del Papa entre els catalans perquè ell pugui veure que, per damunt dels cants, les cançons, les banderes i l'alegria i la joia de les multituds, hi ha una profunda fe en Jesucrist i la seva Església.

Moltes gràcies, mossèn Jarque. Vostè tenia raó. El Sant Pare vindrà a Catalunya. I serà meravellós.

Jaume Marcet i Prims

"CATALUNYA CRISTIANA" en castellà

He llegit cartes amb ganes de buscar-li tres peus al gat, tal i com es diu vulgarment, però cap amb tantes ganes de polèmica com la publicada al n.º 58 d'aquesta revista.

Primerament he de dir que soc catalana, nascuda al carrer de Muntaner de Barcelona i estimo la meua terra com el que més, però vull aclarir una cosa referent a les suposades manifestacions ofensives d'uns cursetistes, que a mi no m'ho van semblar ni gens ni mica.

Aquests senyors es queixaven, amb tota la raó, que en la traducció castellana, i ho diu molt clar: "CASTELLANO", hi hagi articles escrits del tot en català. Algú

ha llegit, posem per cas, alguna traducció de l'anglès, en la qual hi hagi trossos escrits en aquest idioma?

Crec que, precisament com a cristians, hem d'estimar i atendre els germans emigrants i ja que "Catalunya Cristiana" els ofereix una edició traduïda, que ho sigui de debò i no en part, que també costa les seves pessetes.

M.L.H.R.

Tot el Penedès en un sol bisbat

Llegeixo en el n.º 59 de Catalunya Cristiana que s'estan fent uns estudis per una nova estructuració dels Bisbats.

Crec que ara fóra el moment de reparar un error que ja és històric i agrupar tot el Penedès en un sol bisbat, desfent així el disbarat que suposa que el Baix Penedès pertanyi a un bisbat diferent de l'Alt Penedès i del Penedès Marítim o Garríf, tal com l'anomenen actualment.

Joan Carbonell i Grau

No s'esmenta el pare Joan Guim, jesuïta

Vaig llegir a CATALUNYA CRISTIANA un ampli reportatge sobre el Cottolengo del Pare Alegre i el seu fundador. També es parlava del bisbe Dr. Manuel Irujo. No obstant, em va fer estrany que no s'esmentés per res el fundador del Cottolengo de Barcelona, pare Joan Guim, jesuïta català, home insigne pels seus dots de govern, per la seva virtut i caritat cristiana.

Alicia

Martí Alanís exalta la *Humanae Vitae*

El bisbe de La Seu d'Urgell, a Pineda:

“L'amor i la procreació són dues realitats inseparables”

L'Hospitalet de Llobregat.— “L'Església demana respecte per a la vida humana, i recorda que l'amor i la procreació són dues realitats inseparables dins del matrimoni”, va dir mons. Martí Alanís en el curs d'una trobada que tingué amb les professores i un grup de famílies del Centre Cultural Pineda, a L'Hospitalet de Llobregat. Pineda és un centre educatiu dirigit a la promoció de la dona, que compta amb 900 alumnes la formació espiritual y doctrinal de les quals està confiada a l'Opus Dei.

El bisbe de La Seu d'Urgell i copríncep d'Andorra va dedicar-se a explicar alguns aspectes del darrer Sínode dels Bisbes. Posà especial esment en la qüestió de la natalitat, que ha centrat en gran part l'atenció dels pares sinodals. Va referir-se també i en diferents ocasions a l'encíclica *Humanae vitae*, de Pau VI: “El pas dels anys —va dir— ha fet veure clarament l'oportunitat i l'encert d'aquest document pontifici”.

Mons. Martí Alanís, que compta amb una gran experiència com a director i professor de centres educatius es va estendre en les exigències d'aquesta greu tasca. Remarcà la necessitat de transmetre —amb la conducta i l'exemple, millor que amb la paraula— valors i no tan sols coneixements.

Responent a les inquietuts dels assistents, el bisbe de La Seu d'Urgell parlà de la importància de la família cristiana, que és “el medi immillorable en el que sorgeixen vocacions sacerdotals i l'entorn privilegiat per al desenvolupament de la fe i de les virtuts humanes”. Parlà també de la necessitat que sorgeixin vocacions abundants que es dediquin totalment al servei de Déu i de l'Església, i demanà pregàries per aquesta intenció. Referint-se a això recordà amb plaer la cerimònia que presidí el passat dia 3 d'agost al santuari maria de Torreciudad, a la que hi havien anat també, alguns dels assistents, i en la qual conferí l'orde del diaconat a 58 professionals socis de l'Opus Dei. Qualificà l'esdeveniment com “una mostra de la vitalitat de l'Església”.

Acabà agraint que les preguntes no s'haguessin centrat en el seu treball de copríncep d'Andorra i que els assistents haguessin preferit plantejar-li qüestions més relacionades amb la seva condició episcopal, i per tant d'un més gran contingut pastoral i doctrinal.

L'Hospitaliat s'ha fet càrrec de les Delegacions

Els bisbats catalans es preparen per al Congrés Eucarístic de Lourdes

Barcelona.— Fa 100 anys que es van celebrar els Congressos Eucarístics Internacionals, cada vegada en un país diferent i que interessin l'Església per ésser un punt específic de cada època amb una fecunditat espiritual que porta la presència del Crist als homes de tots els temps. Si al principi foren concebuts com un signe triomfal d'una fe sense fronteres, malgrat la indigència de molts, ara és un motiu d'aprofundiment d'aquesta fe en el nucli central del cristianisme. El misteri Eucarístic viscut amb intimitat en el Crist, que és pa partit per un món nou. L'oració, la comunió fraterna i el partir els béns; la recepció del Cos de Crist i la seva Paraula, són aquesta presència de l'Esperit Sant, que fa progressar l'Església en sentit de poble unit que camina vers Déu.

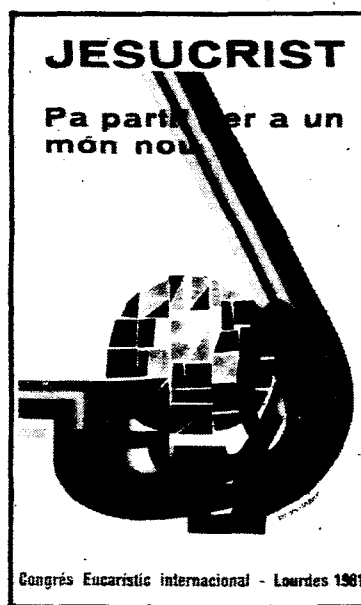
Alguns senyors Bisbes han nomenat, en les seves diòcesis, Delegats pel Congrés per atendre així a tots els que hi vulguin participar, ja sigui amb la seva presència a Lourdes o bé amb un esperit de pregària per aconseguir que aquest esdeveniment eclesial, que centrà tota la seva atenció en l'Eucaristia, sigui un èxit i un fet universal.

Per deferència als mèrits de l'Hospitalitat de Lourdes, adquirits al llarg dels anys del seu pelegrinar a Lourdes i amb la satisfactòria aprovació del Dr. Narcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona i President Nacional de la CEL, s'ha confiat a les Hospitalitats la tasca de Delegacions per a la preparació del Congrés Eucarístic Internacional Lourdes 81.

A nivell nacional funciona la Delegació a càrrec del P. José M.ª Núñez, Apartat 14, Tolosa i el Responsable Nacional de la Joventut Andreu M.ª Soler, monjo de Montserrat.

Per a qualsevol informació o bé per adquirir el Document base del Congrés, estampa oficial amb la pregària, posters de propaganda o qualsevol altra cosa, cal dirigir-se als responsables esmentats.

A causa de la limitació de places, —per a Espanya sols tenim 2.500 carnets de congressista— demanem que els moviments actius de cada bisbat o bé les persones interessades en assistir al Congrés de Lourdes 81, facin les inscripcions com més aviat millor, a fi de poder-les atendre al màxim i que l'Agència Internacional Exprés, a qui s'ha

Congrés Eucarístic internacional - Lourdes 1981

donat l'exclusiva de tot l'afer de transport i hotels, pugui reunir de la millor manera possible tots els congressistes d'Espanya.

El dibuix de l'estampa oficial reproduceix la insígnia del Congrés: JESUCRIST, pa partit per a un món nou.

Andreu M.ª Soler, o.s.b.

Avisos i comunicats

Un cap de setmana per a la Teologia.— La revista “Selecciones de Teología” organitza una altra trobada per a aprofundir problemes teològics. Tenint en compte el darrer número de la revista (octubre-desembre) s'ha escollit com a tema: ELS PROBLEMES, PEDRA DE TOC DEL VERITABLE CRISTIANISME. Presentació i direcció a càrrec de José I. González Faus i de Víctor Codina, professors de la Facultat de Teologia (Secció St. Francesc de Borja). Dates: Del dissabte, 29 de novembre, a les 16 h. fins al diumenge, dia 30, poc després de dinar. Lloc: Casal Borja. Llaseres, 30. St. Cugat

del Vallès (Barcelona). Telf. 674.11.50. Per informació i inscripcions: De 9 a 14 h. i de 16 a 20 h. Matrícula: 1.100 ptes. (Comprèn pensió completa al Casal). Places limitades.

Jornades Nacionals dels Centres de Preparació al Matrimoni.—

Els propers dies 29 i 30 de novembre, la Federació de Centres de Preparació al Matrimoni (C.P.M.) celebrarà les seves jornades nacionals a la **Residència San Pedro Mártir** (PP. Dominics, crta. de Burgos, Km 7.200), sobre el tema: “Influència dels conflictes familiars i el divorci a la pastoral prematrimonial”. Les dues jornades constaran de ponències a càrrec dels PP. Antonio Hortelano i

Joaquín Esteve, taules de treball i cine-fòrum. El dia 30, amb assistència dels Cardenal Vicens Enrique i Tarancón, tindrà lloc un col·loqui sobre el recent Sínode de bisbes sobre la família. Per informació i inscripcions: Manuel Campos, c/ Avda. Constitución, 40 bloque 12. Alcobendas (Madrid).

IV Centenari de la Confraria de St. Magí.— El proper dimecres, dia 3 de desembre, a les 8 de la tarda, tindrà lloc a la parroquial basílica de Santa Maria del Mar, una solemne celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona. Tindrà cura de la part musical la Coral dels Antics Escolans de Montserrat. Tots els confreres i simpatitzants hi sou convidats.

Pel llibre SE HIZO INDIO

Podeu conèixer la vida a la selva, de qui, com s'escrigué a Amèrica, és “un testimoni palpable de la vitalitat del catolicisme modern”.

Podeu adquirir “SE HIZO INDIO” (per Josep Ricart), al “Corte Inglés” de Plaça Catalunya, al carrer de Llúria, 4 i altres llibreries.

(Distribuidora Balmes, carrer Duran i Bas, 11, Barcelona - 2)

PREU 150 PESSETES

Editorial Casals

Casp, 79. Barcelona 13.
Telèfs. 245 72 03 - 04

MASIA PER LLOGAR

A 5 km. poble. Comarca del Bages. Preu reduït. 2 plantes 64 m2. cada una. Quelcom malmes. Ermita a la finca. Possibilitats d'explotar alguns conreus. Cond. esp. J. Planas Princesa, 53. Tel. 319 71 84. Barna - 3.

Noces d'argent episcopals del doctor Jubany

El propassat dia 24 es compliren els 25 anys del nomenament episcopal del doctor Jubany com a bisbe auxiliar de Barcelona. El Cardenal de Barcelona celebrà aquesta efemèride en la més absoluta intimitat i fora de la diòcesi perquè la reunió de la Conferència Episcopal Espanyola el retingué a Madrid. CATALUNYA CRISTIANA s'adhereix cordialment a les moltes mostres de Simpatia que li han estat adreçades en aquesta avinentesa.

Els tres diaques que demà seran ordenats a la Salut de Barcelona diuen:

“L'Església ha d'obrir-se més per aconseguir una major participació dels seglars”

En Claudi, l'Eduard i en Josep són tres nois de 25, 24 i 23 anys que demà diumenge seran ordenats diaques. Ara viuen al c/ Larrat, ubicat molt a la vora del Parc Güell, un dels pocs indrets de Barcelona on es respira un aire sa i es disfruta d'un ambient tranquil. Els darrers anys aquests tres xicots han viscut a una residència de la Parròquia de la Salut encomenda als franciscans. Les estàncies són espaioses. No tenen res a veure amb els pisos actuals on s'aprofita al màxim l'espai. Ara estan tots cofois perquè els instal·len la calefacció. Fins ara disposaven d'unes petites estufes de gas a cada habitació que eren una mica molestes, perquè els feien venir maldecap i, a més, no escalfaven prou. “Estudiar amb fred és una cosa molt dolenta, rendeixes menys”, ens comenten.

Tots tres són de l'orde dels franciscans. En tot moment es mostren il·lusionats pel futur. CATALUNYA CRISTIANA volia conèixer, però, els motius que impulsaren a aquests nois a donar aquest pas de l'ordenació.

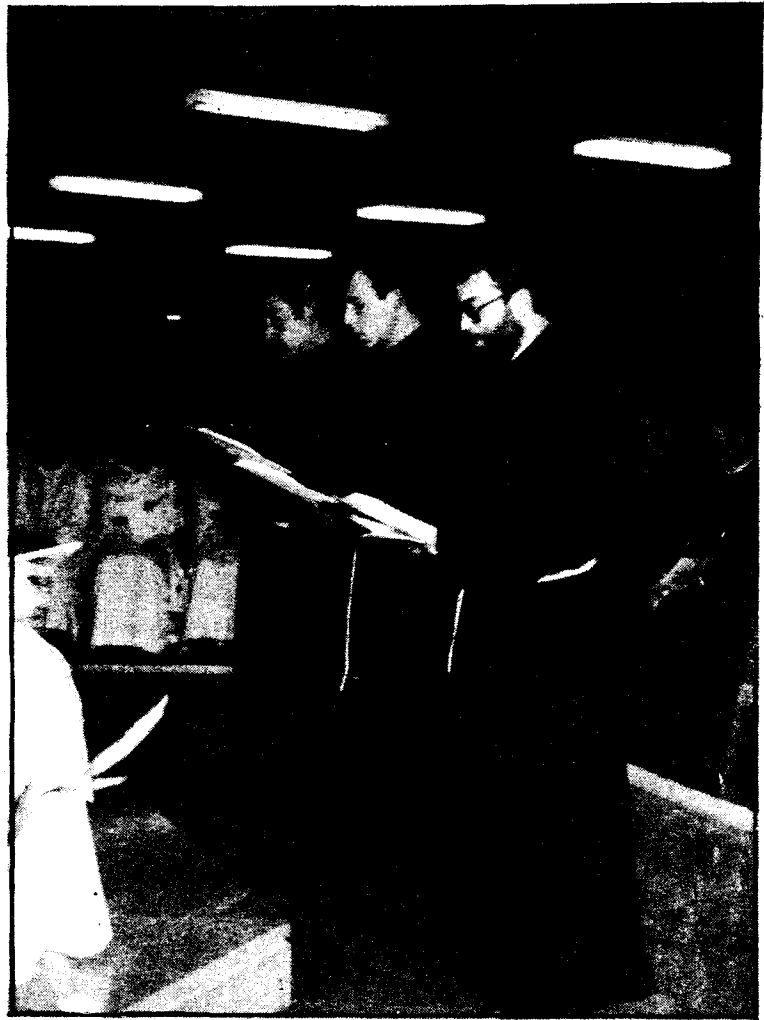
Quan els parlem d'aquest tema ens diuen: “Hi ha una cosa interior dintre teu que t'ho diu. El fet d'ordenar-te t'obre moltes possibilitats. És una dimensió nova al servei a la gent”. L'opinió generalitzada és que ara hi han menys capellans que anys enrera; és nota una crisi de vocacions i per això les noves ordenacions cada vegada són una notícia més atraient. “Evidentment els seminaris ara són més buits que abans, hem passat d'una època a l'altra. Temps enrera tot estava establert, les normes eren molt concretes. Això no obstant, és necessari fer una precisió sobre aquest tema. A Espanya és cert que el nombre d'ordenacions ha baixat d'una forma clara, però no és menys evident que a d'altres indrets, com per exemple Àfrica, el procés és a la inversa. La tendència és d'un augment de les vocacions”, ens matisen tots tres amb desitjos de deixar ben clar aquest tema.

La gent jove d'ara és la base del demà. Nois com en Claudi,

l'Eduard i en Josep poden desenvolupar una tasca molt important en un futur. Es saba nova que pot aportar quelcom de nou. Sobre el particular tenen les seves idees.

“Creiem que la cosa principal és que tothom arribi al convenciment que ser creient no vol dir només anar fent i prou, es tracta de quelcom més compromès. S'ha de creure per convenciment i fugir de les postures còmodes. A nivell d'Església s'ha d'experimentar una obertura més gran per tal d'aconseguir més participació dels seglars. Aquest s'han de sentir més incorporats dins de l'Església.

Fa poc, va ser ordenat com a diaca permanent Lluís Nadal. És un moment oportú per saber quina diferència hi ha entre ell, que és casat i aquests tres nois que aspiren a ser ordenats més tard com a sacerdots. “L'assumpte és ben clar. Mentre ell serà un diaca permanent, nosaltres anem cap al sacerdot, per nosaltres ser dia-

ques és un pas intermediari”. El diàleg amb aquests futurs diaques és obert, a vegades es mostren una mica sorpresos per les preguntes que els fem. De fet, no estan habituats a les entrevistes. Matisen molt bé totes les respostes, no es volen ficar de peus a la galleda. Això ho observem especialment quan els formulen alguna pregunta que pot ser una mica perillosa, per exemple en demanar-los què en pensen del funcionament actual de l'Església, del seu organigrama: “Evidentment tot es pot millorar, però ha de ser en base a un esforç comú de tots plegats. La jerarquia s'ha de veure com un servei, no com una submissió”.

En l'entrevista no ens plantejarem abordar cap qüestió molt concreta; més que res es tractava de donar una visió general del que pensen tres nois joves que seran ordenats diaques i més endavant, si Déu vol, sacerdots. D'ací que en un moment determinat els demanéssim respostes gairebé telegràfiques a algunes preguntes. Són temes molt discutits i polèmics sobre els que tothom hi diu la seva.

C.C. Què pensem del divorci? A nivell d'Església creiem que no es pot plantejar. Si un va a rebre un sagrament ha de ser conseqüent.

C.C. I del celibat?

Es una opció lliure que nosaltres hem escollit. És una renúncia a una afectivitat concreta per tal de donar-nos més als altres.

C.C. Com veieu el jovent?

Es un tema molt problemàtic. S'ha produït com una regressió, la quitxalla d'ara és més infantil que abans. Saben molt, però desconeixen allò que han de fer amb la seva vida.

C.C. Què en dirieu d'aquest Papa?

Es una persona molt polèmica, molt discutida, però tampoc podem opinar amb molt coneixement de causa perquè tot el que sabem d'ell ens ha arribat a través dels “mass-media”, i les opinions no són sempre coincidents.

C.C. Perspectives de la família?

Pensem que bones. Es una de les possibilitats de realització que té el cristià.

A partir de demà, diumenge, Claudi, Eduard i Josep seran diaques o sia podran batejar, presidir matrimonis, exèquies, fer catequesi, en definitiva, servir a la comunitat més intensament. Esperem que per a molts anys.

Tomàs Puntí Pous

Sessió plenària del Consell Diocesà de Pastoral

L'arxidiòcesi de Tarragona estableix les bases de la seva reestructuració

TARRAGONA.— El passat cap de setmana, l'Església diocesana de Tarragona va viure unes jornades realment històriques amb motiu de la celebració de la reunió plenària dels delegats dels grups del Consell Diocesà de Pastoral. L'Arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol, presidí les sessions de treball celebrades al saló d'actes del col·legi de Sant Pau de la nostra ciutat.

Durant tota la tarda del dissabte i el matí del diumenge, els delegats dels grups que formen el Consell Diocesà de Pastoral analitzaren i varen debatre els documents presentats a consideració de la Comissió de Ponència presidida per mn. Josep Gil. En cloure's les dues sessions, foren aprovades les dues primeres propostes del document número tres, aprovat, aquest, els dissabte a la nit.

D'aquesta manera, l'Església Diocesana de Tarragona determina, d'una manera clara, la trajectòria a seguir de cara a la seva pròpia reestructuració.

VOTACIÓ DELS DOCUMENTS

Les sessions de treball varen començar el dissabte a la tarda, presidides pel Dr. Pont i Gol. Assistiren a les reunions més de

300 persones d'arreu de l'Arxidiòcesi. Representants de 128 grups del Consell Diocesà de Pastoral varen emetre el seu vot en el decurs de les diferents consultes.

El Sr. Arquebisbe, amb paraules emotives, va encetar el plenari del Consell invitant als diocesans a una col·laboració plena i conscient en els objectius assolir per a una “Església que hem de fer entre tots”, segons la proposta bàsica de la convocatòria diocesana.

Tot seguit, s'establí el mecanisme mitjançant el qual s'havia de regir la reunió. Mn. Gil va explicar la història de l'elaboració de les propostes que conduïren a la redacció de tres documents sobre els quals havia de pronunciar-se el ple.

El resultat d'aquest pronunciament del plenari sobre els tres documents, fou el següent:

Document número 1: sí, 23
vots, no 98, blanc 6

Document número 2: sí, 6
vots, no 121

Document número 3: sí, 126
vots, no 1

APROBACIÓ DE LES PROPOSTES

amb la votació favorable pel tercer document, es va cloure la

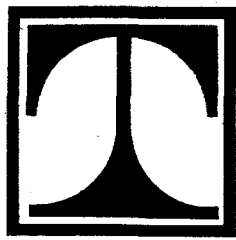
reunió del dissabte, i es reemprengué el plenari el diumenge al matí amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Arquebisbe. Tot seguit, s'efectuà la presentació de les propostes, cadascuna de les quals havia d'ésser objecte de discussió i posterior votació, corresponents, totes, al document aprovat el dia abans.

Així, foren aprovades les dues primeres propostes, la primera amb esmenes i la segona totalment, acabant les jornades de treball del Consell. El plenari tornarà a reunir-se properament per tal de procedir a l'aprovació de la resta de les propostes que configuren el document bàsic.

Foren, doncs, dues jornades de veritable transcendència per al futur de la diòcesi tarragonina. Poques vegades s'havia fet una consulta tan àmplia i democràtica amb una tan abundosa participació de laics.

Des d'ara, l'Església de Tarragona té fet ja el seu camí a seguir, d'acord amb les exigències del moment, després d'un temps d'estudi i consultes sobre la realitat actual. S'ha palesat, d'aquesta manera, la voluntat de treball i col·laboració dels més diversos sectors que componen l'Arxidiòcesi de Tarragona.

DECORACIÓ COMERCIAL

TORRES
DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43
BOTIGUES-DESPATXOS
i
TOTA MENA DE NEGOCIS
Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

SETMANA SANTA 1981

COSTA BLAVA i la seva segona línia

Viatge des del Diumenge de Rams fins al Dilluns de Pasqua. Nîmes-Aix en Provença-St. Maximin-Le Thoronet-St. Tropez-St. Raphael-Nice (on tindrem l'hotel per a tota la resta dels dies).

Visites a la Niça antiga i moderna, ruta de Napoleó fins a Digne, Coques, St. Paul, Vence, Entreveaux, Castellane, Verdon, Grasse, La Turbie, Roquebruna, Beausoleil, Eze, Monte Alban, Antibes, La Croisette, Cannes, Cap Ferrat, Cap d'Ail, Mónaco, Montecarlo, Menton, etc.

Tot junt per unes 47.700 pessetes.

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19 Gran Via, 654
Passatge Valldaura, 266 Telèfon 254 28 49

Un ampli programa de treball

L'Assemblea del Bisbat d'Urgell va endavant

LA SEU D'URGELL.— L'assemblea dels cristians del bisbat d'Urgell va endavant. Sense presses ni precipitacions. Amb constància i entusiasme. Com tothom que prepara una obra en la que creu molt. Ja hi ha qui pregunta què serà l'Assemblea, altres posen dubtes a la convivència de convocar avui un "boom d'Església".

Podem dir que uns i altres estan ja "en assemblea". Al cap i a la fi són actituds de recerca.

Aquest diumenge dia 30 de novembre es reunirà altre cop la Comissió organitzadora. En el programa de treball de la reunió hi ha l'elaboració i posterior aprovació del calendari o etapes de l'Assemblea. Fins ara la Comissió organitzadora ha encomanat als responsables la preparació de les ponències: La família, per Mn. Ramon Vilardell - Els joves, Delegació de joventut - Ensenyament, Mn. Antoni Cagigós - Corresponsabilitat de laics, religiosos i preveres, mossèn Fermí Casal i mossèn Manuel Pal - Catequesi: mossèn Josep Font i Sra. Carme Santallúsia - Parròquia avui, mn. Joan Mas i mn. Antoni Vidal.

Durant el mes de desembre i primera quizenà de gener es formaran els grups de treball i s'inscriuran en les respectives parròquies.

El diumenge dia 7 de desembre, a tot el bisbat, tindrà lloc una campanya de informació i difusió de l'Assamblea. El Full dominical publicarà una edició especial que serà tramesa a totes les parròquies juntament amb un tríptic sobre l'Assamblea.

Cada dimarts, a la Casa del Bisbat, hi ha una reunió de la comissió permanent que examina la marxa de l'Assamblea i prepara les accions més urgents.

Mn. Antoni Mirabet

"Mai no s'hauria d'arribar a la ruptura definitiva"

Els bisbes de Tarragona i Girona analitzen la problemàtica del divorci

TARRAGONA.— "Diuen que una llei civil de reforma del matrimoni reforçarà l'estabilitat de la família. Jo afegeixo que l'ambient de la nostra societat que ho comercialitza tot, ja s'encarregarà de donar-li la resposta negativa", ha dit monsenyor Pont i Gol.

"Es trist veure famílies dividides —afirma el prelat—. Si aquest trencament s'ha ratificat davant el tribunal, els pobres fills s'han de sotmetre a les sentències del jutge que, després de tot, i encara que sigui amb la fredor de la llei, se'n preocupa. Són ocells fora del niu. Si el trencament s'efectua sense cap intervenció de l'autoritat, encara és pitjor. Deixem, però, aquest quadre llastimós que passa als avis i a tota la família. És desesperant".

"Torno a repetir —segueix dient—: mai s'hauria d'arribar al trencament definitiu. Cal conquerir l'amor cada dia, amb una il·lusió mai perduda, tot ajuant-se mutuament aquella parella que un dia van dir només que s'estimaven, malgrat tot".

Després de remarcar que aquest esforç, sempre ha estat

difícil i que avui encara ho és més, diu: "sempre, d'una manera o altra, s'ha comercialitzat amb el sexe i amb el fals amor. Avui, no obstant, els mitjans de comunicació, els audiovisuals i la premsa, han creat un vulgaríssim mercat de consum. El matrimoni, la família, especialment el sexe, aquesta meravellosa facultat de transmissió de la vida, que fa l'home semblat al Creador, tot això, explotant l'atractiu del qual el Creador en va saber disposar, s'ha banalitzat, tot plegat, d'una manera insuportable".

Per la seva banda, el bisbe de Girona, monsenyor Camprodon, ha publicat una carta al full parroquial, en la qual, entre d'altres coses diu: "Tenim en vistes una llei de divorci. El seu objectiu és regular les excepcions, ja que la regla general segueix, perquè

quan una parella es casa ho fa amb la intenció que el matrimoni sigui per a tota la vida".

"Des de diversos angles, s'ha parlat a favor i en contra del divorci. És necessari formular i raonar principis. El legislador estén que, en aquest cas, cal legislar les coses excepcionals. Bé, però, qui se'n preocupa que aquest matrimoni en crisi torni a la normalitat? qui s'encarrega d'educar els casats en un amor de servei, en un amor de convivència de cada dia en els moments difícils? "Tindrem una llei de divorci, però, qui proclamarà la llei del amor?"

Anima't!

Cola Cao
sempre amb l'esport.

Cobrirà 291 projectes

“Manos Unidas” prepara la seva XXII campanya contra la Fam

MADRID.— Durant els dies 6 i 7 de novembre, els delegats de “Manos Unidas” de tot Espanya, es reuniren a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, Madrid, per tal de planificar la XXII Campanya contra la Fam.

Segons les dades estadístiques, cada dia augmenta el nombre de persones que moren de gana o que viuen en condicions infrahumanes. “Manos Unidas” l'única organització no governamental (ONG) que ajuda a Espanya al Tercer Món en programes concrets de desenvolupament, enguany ha de cobrir 291 projectes, per un total de 400 milions de pessetes, però als arxius hi romanen més de 600 projectes tot esperant ser atesos quan arribi el pressupost.

Els projectes agrícoles, culturals o sanitaris de “Manos Unidas” salvaran, de fet, moltes vides i resoldran situacions de fam definitivament als països en els quals es fan efectius. Per això cal sensibilitzar l'opinió pública espanyola en les responsabilitats i solidaritat mundials. Encara quan al nostre país patim una recessió econòmica, no arribem a aquestes situacions de fam generalitzada, la conseqüència de la que és la malaltia i mort prematura als països del Tercer Món.

D'altra banda, està bé “compartir sinfronteras” és el lema escollit pels delegats assistents a aquestes jornades nacionals de “Manos Unidas”, a les quals hi han assistit 85 delegats, provinents de 24 diòcesis espanyoles.

Per part del cine i la televisió

Mns. Buxarrais denuncia la “descarada incitació al terrorisme sexual”

MÀLAGA.— En recordar que en aquests últims anys la diòcesi ha centrat, i ho seguirà fent, la major part del seu interès en la promoció humana i social, el bisbe de Màlaga, monsenyor Buxarrais, afirma en una recent carta pastoral que mai es podran oblidar aquells deures fonamentals qui li són propis, com per exemple l'anunci i la vivència dels valors transcendents de l'home. Concretament, monsenyor Buxarrais dedica aquesta carta pastoral a reflexionar sobre la descarada incitació a la violència i al terrorisme sexual a què ens sotmeten el cinema i la televisió. “Tenim presents —diu— les conseqüències de la pobresa, l'atur i la incultura; però no podem passar per alt aquells estralls, no menys lamentables, que són el mal moral i el pecat, en la seva dimensió interior i personal”.

En les últimes setmanes —afirma el bisbe— he compartit el dolor de llars malaguenyes que han vist caure alguns dels seus fills, greument ferits en l'esperit, víctimes de l'erotisme imposat per alguns mitjans de comunicació, social. L'onada d'erotismes i violència menor, malgrat que ara està més controlada, referent a publicitat, no és per això menys perillosa i estensiva.

Després de recordar que la seva carta als terroristes, que el mes de juliol allunyaven amb llurs bombes els turistes de la nostra costa, la va escriure amb la trota convicció del qui crida en el desert, ara tinc la mateixa impressió. Però és necessari parlar a favor dels més febles en cultura, en personalitat o en fe, i cridar a favor dels joves dels que tant n'abusa la societat de consum.

Es necessari —afegeix— que els cristians emprenguem una veritable campanya d'educació sexual dels joves, des d'una lectura correcta de la Bíblia i del Magisteri de l'Església, per tal d'ajudar-los a viure pregonament i a descobrir l'egoisme denigrant que es pot amagar en certes relacions corporals deprimentes. De l'ano-

menada “repressió sexual” s'ha passat a una deificació de l'instint.

Fent referència a dades recollides per professionals de la psiquiatria, el bisbe diu que l'erotisme, juntament amb la droga i la violència menor, va esdevenint una de les plagues més perilloses de la nostra societat. Són llagues socials que només una gran força de voluntat i una gràcia especial de Déu podran evitar que segueixin sagnant i infectant l'ambient.

Els mitjans de comunicació social

A aquesta situació hi contribueixen els mateixos governs que permeten que els joves i els ciutadans en general, siguin incitats a l'erotisme i al consumisme descontrolat, amb la qual cosa hom passa a la desesperada competitivitat per anar a raure en la violència. També alguns mitjans de comunicació social, quan prefereixen l'escàndol a la honestat, el bèl·lic al que és pacífic, el mal al bé, en una morbosa selecció de les notícies que arriba a deformar la consciència dels més preparats.

Amb relació a les pel·lícules pornogràfiques, els espanyols encara no s'han tacat prou, i aquestes pel·lícules segueixen cobrant víctimes: nens i nenes violats, prostitució d'homes i dones cada cop més fàcil, relacions prematrimonials denigrants, matrimonis trencats..., tot això com efecte, moltes vegades del mimetisme.

Als programes de televisió s'hi fan greus contradiccions: es notifiquen els assassinats del terrorisme i s'ofereixen pel·lícules on la violència es descriu minuciosament o s'incita a l'instint bèl·lic; informacions sobre la misèria i incultura juntament a anuncis publicitaris que imposen el consumisme superflu; aixequen la veu contra l'abandó dels infants o l'agressivitat del carrer, quan el cap de poques hores s'ofereixen serials on l'amor lliure és encomiat; el divorci elogiat, l'avortament permès, l'erotisme ofert i l'agressivitat considerada com la cosa més normal.

A les Universitats

La doctrina catòlica serà una assignatura optativa

La Direcció General d'Ordenació Acadèmica i Professorat, del Ministeri de Universitats i Investigació, ha adreçat a tots els rectors d'universitats una carta, en la qual hi consta l'ordre de maig del 1980 sobre els ensenyaments de la doctrina catòlica i la seva pedagogia en les escoles universitàries del professorat d'educació general bàsica.

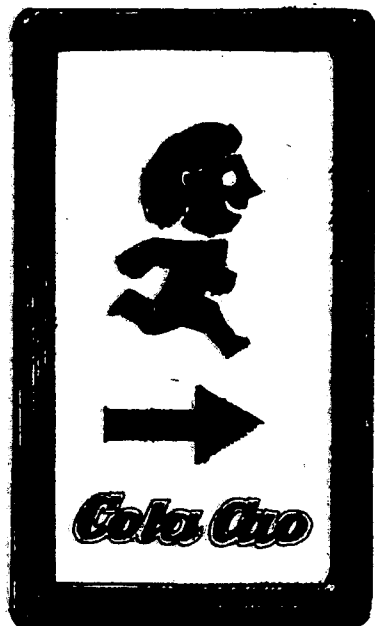
La carta recull les disposicions al respecte, incloses en l'acord entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu sobre ensenyament i afers culturals, i el seu reflexe en l'esmentada Orden Ministerial. Ambdós textos atorguen als ensenyaments de doctrina catòlica el caràcter d'assignatura optativa per als alumnes que desitgin cursar-la.

Tot seguit, la carta del Ministeri de Universitats i Investigació informa que la Conferència Episcopal Espanyola ha comunicat a l'esmentada Direcció General, que els estudis de formació religiosa catòlica a les Escoles Universitàries del Professorat d'EGB hauran de tenir com a mínim 180 hores lectives a cursar pels alumnes durant la carrera, per tal de poder ésser considerats com a professors de Religió.

Amb tot això, hom disposa de que cada Escola, a través de la Junta de Govern de la seva Universitat, haurà de presentar al ministeri de Universitats, la revisió del pla d'estudis de doctrina catòlica i la seva pedagogia, de cara al curs 1981-82.

Tanmateix, la carta proposa distribuir les 180 hores lectives de classe assenyalades.

Vine als circuits naturals.

Ya tens un circuit natural per posar al dia la teva salut. Ara tens la oportunitat de convertir el exercici diari -aquelles moments que dediques a estar en forma- en una cosa més divertida i agradable.

Els circuits naturals son una iniciativa del Consell Superior D'Esports en coordinació amb las sevas Delegacions Provincials i dels propis Ayuntaments, per fomentar l'activitat esportiva.

Allí pots practicar el «jogging», que tant d'exit está tenint, i, ahora efectuar una série d'exercicis gimnásticos que faran que el que tu realitzis sigui més complet.

A més a més, els circuits naturals estan al servei de tots sense que ens cortiu ni cinc. Només has de donar el primer pas.

Anima't!

Cola Cao®
sempre amb l'esport.

CAMPANYA NACIONAL ESPORT PER A TOT HOM

105 centres on assisteixen més de 2.000 nois

CADECA, una entitat al servei de l'esport i de la cultura

Repament de trofeus a Badalona. Entre nosaltres l'Internacional Reixach.

CADECA, "Entitat d'inspiració cristiana al servei de l'esport i de la cultura catalana" cada vegada va obrint-se més camí en el seu servei a l'esport i a la cultura popular en el món dels joves, concretament als barris i a les comarques catalanes.

Actualment hi ha uns cent cinc centres repartits per Barcelona i les comarques del Vallès, el Maresme i el Baix Llobregat. Als esmentats centres hi van uns dos mil nois de nou a vint-i-tres anys que, especialment, es dediquen a la pràctica del futbol.

Cal remarcar que, per primera vegada a l'Estat espanyol, hi ha sales de lectura o biblioteques en els llocs de joc, a fi que els joves que "passen" de tot, vagin agafant afició a la lectura. Aquesta iniciativa té una importància i transcendència molt gran car la majoria de nois són immigrants de parla castellana. És per mitjà de CADECA que aquests nois es van integrant harmoniosament al nostre país i a l'Església de Catalunya. Tots sabem que la pràctica de l'esport afavoreix uns valors naturals, com l'autodomini i la solidaritat, aspectes humans fonamentals per a tota vida cristiana i ciutadana.

Els joves dels barris, partidaris del futbol

El "Collectiu d'inspiració cristiana al servei de l'esport i de la cultura populars" (CADECA) nasqué el 2 d'abril de 1953, concretament era Dijous Sant. Començà les seves activitats esportives d'una manera diversificada: ping-pong, bàsquet, handball i futbol. Amb tot, aviat el futbol fou l'activitat esportiva per excel·lència o, millor dit, l'única en constatar-se que els joves dels barris de la ciutat s'inclinaven per aquest esport.

Als primers anys de la seva existència, CADECA sols admetia al seu si entitats de tipus confessional. Amb tot, cal esmentar, que avançant-se al concili Vaticà II, més endavant foren admesos dins aquesta entitat clubs de barri i organitzacions que no eren propiament religioses. Era l'any 1960. Fa vint anys, doncs, que se segueix aquest criteri de no exigir el "carnet" de religiositat als qui entren al Collectiu.

Al llarg d'aquests vint-i-set anys de fructífera vida de CADECA, aquest Collectiu ha tramitat més de 30.00 fitxes

El Consell Directiu de la Federació Catalana lliurant trofeus a CADECA, al camp de l'Europa.

esportives. Aquesta xifra és un clar exponent de la seva vitalitat.

Durant els primers setze anys, CADECA actuà simplement com una entitat privada. Fou l'any 1960 quan la Federació Catalana la va inscriure com a Lliga de Clubs, amb plena assistència sanitària.

Es començà solament amb torneigs juvenils. Més tard seguiren els infantils i el d'aficionats. Com tota organització tingué els seus alts i baixos; però a partir de 1967-1970 hi hagué una regularitat en els campionats infantils, juvenils i d'aficionats. Al 1977 hi hagué l'oportunitat, que per cert s'aprofità, d'ampliar els campionats amb la participació dels més petits. Des de fa dos anys, CADECA ha estat la pionera dels primers torneigs organitzats en la categoria de benjamins.

Es pot dir que CADECA ha estat sempre una escola o un grup de formació humana, en el qual els practicants dels esports s'enriqueixen amb uns coneixements culturals.

En els anys difícils, a l'ombra de l'Església

Des de la seva fundació fins l'any 1974, anys difícils per la manca de llibertats en el nostre país, CADECA tingué sempre l'aprovació de la seva gestió per part del bisbat en tot el que feia referència a l'actuació com a entitat en l'àmbit ciutadà i esportiu. A partir del 1969, també en

Un equip de CADECA en un dels seus desplaçaments fora de Catalunya.

el beneplàcit de la Federació Catalana de Futbol.

Hom pot dir que des del bell començament, CADECA es regeix d'una manera autènticament democràtica a manera de comissió central. Cada membre hi té un vot amb el mateix valor. Els jugadors tenen uns representants, el cos de delegats, que són els qui fan arribar la seva veu, els seus desigs, a l'esmentada comissió.

Val la pena de fer esment d'una de les característiques d'aquest Collectiu: evitar la dispersió, donar passos en fals. Mai no s'ha volgut cedir a la temptació d'ampliar-se quan això no era el moment oportú. Aquesta manera de fer ha portat a una eficàcia que ha donat el seu fruit esplendorós.

Es pot avançar avui que hi haurà una ampliació d'acord amb la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona. D'aquí a uns sis mesos se'n veuran els fruits.

El cardenal de Barcelona rebent un grup d'alevins de CADECA.

de pur idealisme, però si no es té aquest ideal no es podrà sanear una mica l'esport. Quelcom s'aconsegueix si es té un ideal...

CADECA té ben clar que reduir un joc de puntades de peu a una pilota contra un altre equip pot derivar en quelcom negatiu per al mateix esport. Es juga a futbol per passar-ho bé i que en gaudeixin tots, els qui el practiquen i els qui el veuen.

Aquesta entitat lluita per tal que aquesta visió de l'esport no sigui un simple desig sinó una realitat en el jovent dels barris de la ciutat i d'arreu de Catalunya.

L'altre caire de CADECA, el del servei a la cultura, és quelcom molt important. Es vol que els joves, sobretot els adolescents, sense manipulació de cap mena, encaminin llurs aficions, llurs interessos, amb mires culturals molt altes.

Tal com hem esmentat més amunt, s'instal·laran als llocs de joc unes biblioteques. Amb un mínim d'esforç per part d'ells es veuran atrets vers la lectura. Allí trobaran llibres educatius, novel·les, història...

Els centres de CADECA són oberts a tothom i són uns elements de promoció esportiva, humana i cristiana dels joves. CADECA no margina ningú per les seves conviccions cíviques. Allò que els mou és l'esport, car aquest, ben entès, és un camí de cultura.

Josep Maria Pàmies

Aquesta és la breu història d'una entitat d'inspiració cristiana al servei de l'esport i de la cultura popular.

Un servei d'esport per a la cultura

CADECA, que pertany a la Taula de Joves de Barcelona, vol que els joves dels barris barcelonins, així com del gran cinturó industrial i de les comarques catalanes, facin esport, que hi participin noblement i que al mateix temps es vagin culturitzant.

La intenció d'aquesta entitat des del punt de vista esportiu és fer que el xicot, ja en plena joventut, gaudeixi de l'esport i s'ho passi bé, així com els companys d'equip, i, per què no?, els mateixos contrincants. Es així com l'esport es converteix en una noble confrontació que es juga "amb" i no "contra" tal equip. Hom pot qualificar això

CATALUNYA

Jornades sobre els drets humans a Montserrat

L'Abadia de Montserrat ha estat escenari d'unes jornades que sota el tema general de "Les responsabilitats col·lectives en la defensa dels drets humans" ha organitzat la Creu Roja de Barcelona durant aquests últims dies. Les jornades han estat dedicades als següents apartats: transcendència de l'educació en la comprensió i aplicació dels drets humans, influència de l'art i dels mitjans de comunicació en la difusió i defensa dels drets humans i protecció jurídica dels drets humans.

Els botiguers tindran el seu propi banc dintre de sis mesos

Els botiguers ja s'han cansat que el seu dinar guanyat dia a dia darrera el taulell de la botiga vagi a parar en inversions envers altres sectors. També ja en tenen prou d'anar de banc en banc demanant crèdits. A partir d'ara, la Unió de Botiguers ha decidit crear el seu propi banc perquè reculli els diners dels comerciants i l'inverteixi en crèdits i ajuts al propi sector.

la Unió de Botiguers va firmar una opció de compra per esdevenir propietària del setanta per cent d'accions del Banc de Girona en un plaç de sis mesos. L'import d'aquest percentatge d'accions s'ha calculat en noucents vuitanta milions de pessetes. L'altre trenta per cent seguirà en mans del grup Banca Catalana que és l'actual propietari de l'entitat.

Quatre noves escoles de turisme per a Catalunya

En el transcurs d'una visita a Tarragona, el conseller de comerç i turisme de la Generalitat, senyor Sanuy, acompanyat del director general de Turisme, senyor Bagó, va anunciar la creació de quatre escoles de turisme a Catalunya, ubicades a Tarragona, Girona i Barcelona i la quarta, encara per determinar, a la muntanya en un punt de turisme d'hivern.

Aquestes escoles tindran un funcionament semblant a les ja existents des fa molts anys a Itàlia i Bèlgica i que han estat visitades per la Conselleria encara que, s'adaptaran a les característiques del turisme que visita Catalunya.

ESPANYA

Es simplificarà la declaració de renda

El ministre de Finances, Jaime García Añoveros, va parlar davant la Comissió de Finances del Congrés per tal de respondre diverses preguntes de diputats, tot anticipant que tècnics del seu Ministeri estan estudiant la simplificació de l'imprès per a efectuar les declaracions de la renda i fer-lo més a l'abast del públic. També va remarcar que el nombre de declaracions amb dret a devolució és de quasi un milió, i reiterà anteriors manifestacions sobre el Consorci de la Zona Franca barcelonina, tot indicant que en aquest problema han d'intervenir, fonamentalment, la Generalitat i l'Ajuntament.

S'està estudiant la puja del telèfon

El Ministeri de Transports i Comunicacions diu que els anunciats i previstos increments de tarifes telefòniques encara s'estan estudiant, pendent d'informe de la junta de Preus i de la Comissió Delegada d'Afers Econòmics, i que en tot cas no seran superior, l'any 1981, a les d'enguany.

MÓN

L'ONU vol calmar la set del Tercer Món

Tres de cada cinc persones del Tercer Món estan condemnades, en els propers anys, a la manca d'aigua potable. Cada any moren quinze milions d'infants pel mateix problema. Als països en vies de desenvolupament, dones i infants gasten un terç de llurs energies tot caminant molta estona per tal d'aconseguir el preciós líquid. Per tot això, L'ONU acaba de proclamar la dècada internacional de l'aigua.

Cada any moren quinze milions d'infants als països en vies de desenvolupament, la major part com a conseqüència de la manca d'aigua potable i condicions sanitàries adequades.

Tokio: El cimall de l'automòbil va acabar sense resultats

Tokio, 19.— Els fabricants d'automòbils d'Europa i del Japó van cloure la seva reunió de dos dies de durada, sense haver arribat a un acord sobre la disminució de les vendes nipones a Europa.

Els europeus, que arribaren a Tokio amb l'esperança de poder inculcar a llurs col·legues japonesos a limitar voluntàriament les seves exportacions, es trobaren amb una indústria automobilística disposada a augmentar en gran manera llurs inversions globals per tal d'incrementar encara més la seva capacitat de competència.

Marchais anuncia el seu programa presidencial

El programa electoral que el rialler secretari general del Partit Comunista Francès, Geroges Marchais, ha presentat a la premsa, sota el títol de "Pla de lluita contra la crisi i el canvi", és realment un programa de somni o, més o menys, demagògic.

Marchais es proposa crear cada any mig milió d'emplaments suplementaris, reduir a 35 hores per setmana el temps de treball sense disminució de salari i, a més, aconseguir pels treballadors cinc setmanes per any de vacances. El salari mínim vital hauria d'ésser immediatament de 3.300 francs al mes per tal de progressar fins 4.000 a la fi del "seu" septeni.

Senillosa fa una interpel·lació sobre la indústria del cinema

El diputat de Col·lecció Democràtica Antonio Senillosa, ha formulat una interpel·lació al Govern sobre política, en relació amb la indústria del cinema i, concretament amb la supressió de la Direcció General de Cinematografia en el Ministeri de Cultura.

El senyor Senillosa recorda que la indústria del cinema espanyol en aquests moments està passant l'etapa més difícil de la seva història i que les productores cinematogràfiques del nostre país, seriosament afectades per la inflació i una dràstica reducció dels seus ingressos, es troben cada vegada més lluny de poder realitzar pel·lícules amb una saludable competència per la qual cosa difícilment podran superar per si mateixes la crisi actual.

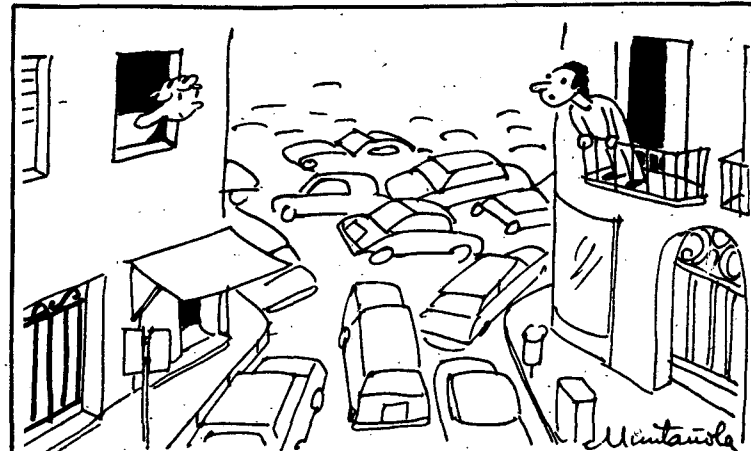
Primeres passes per a la reforma administrativa

El Govern està estudiant la reforma administrativa per mitjà d'un primer anàlisi de la seva estructura i efectius. Amb aquest objectiu s'ha traslladat a tots els ministeris el document "instrucció general de l'Administració Pública", aprovada en Consell de Ministres, per tal de que cada departament aporti un ampli informe.

A més d'avançar les bases de la reforma en projecte, el document avança les accions que s'aplicaran a curt termini. Pel 1981 hom ja preten posar en pràctica un seguit de mesures que aconseguixin ordenar les actuacions administratives que fan referència a grans col·lectivitats de ciutadans...

EL COLOR DE MI CRISTAL

por MUNTAÑOLA

de "La Vanguardia"

Punt de vista

Intermediaris sense èxit

A l'Iraq, a l'Iran i als Estats Units d'Amèrica actuen els intermediaris, però no sembla que tinguin èxit. No en tenen els algerians que pretenen resoldre el contenciós dels hostatges, ni en tenen els suecs que es preocupen per la pau entre l'Iraq i l'Iran; ni en tenen, tampoc, els cubans que, si més no, teòricament, cerquen el mateix resultat. El fracàs, tanmateix, és més important que el que aquests noms suggereixen estrictament, perquè, amb els de Cuba i Algèria, hi ha el del moviment no alineat i, amb el de Suècia, el de les mateixes Nacions Unides. La veritat és que la guerra continua —i fa més de tres mesos— i els hostatges continuen retinguts —i fa més d'un any— sense que hom els vegi clarianes que indiquin possibilitats de solució.

Ambdós conflictes —guerra i segrest— semblen haver evitat una possible complicació internacional de grau més alt, però, en romandre oberts, continuen éssent perills d'abast mundial. Mentre la crisi entre Teheran i Washington és conseqüència del fet que la revolució iraniana encara no s'ha consolidat perquè els grups participants no han trobat l'equilibri necessari, l'enfrontament Bagdad-Teheran ha restat influït per la mateixa estratègia de conjuntura que el promougué: l'Iraq va aprofitar un moment internacional dolent per a l'Iran, però els EUA, oposats als iranians a causa dels hostatges, no van poder posar-se, de cap de les maneres, al costat de l'Iraq, ja que fer-ho era situar-se més a prop de l'URSS que no ho està pas l'Iran i, ultra això, fer-ho era allunyar-se d'Israel; l'anàlisi iraquiana, per tant, fou apressada o incompleta, per la qual cosa el conflicte s'allargassa.

No és estrany, doncs, que Olof Palme, el suec enviat per Waldheim, secretari general de l'ONU, hagi negat les possibilitats d'un acord ràpid entre Bagdad i Teheran; ni ho és que també fracassin, en llurs respectives dedicacions, cubans i algerians. Cal no oblidar, sobretot, que la revolució iraniana, a causa de la seva mateixa indefinició, no es pot permetre la facilitat de concessions que la menystinguin: per això no pot acabar la guerra concedint a Iraq les terres que demana, ni pot resoldre el segrest sense una contraprestació adequada.

La injustia dels hostatges va contra les lleis internacionals que Teheran no respecta, ja que es mou per camins de la mítica d'una nova "legalitat", i l'angoixa de la guerra entre dos països que són mancats de tantes coses és evident, però els problemes s'eternitzen. Mentre, ultra els mals immediats, ja presents, resta oberta la possibilitat de complicacions que esglaïen només de pensar-ji.

Josep Faulí

La pasta tradicional amb un segle de prestigi.

El Pavo®

Canalons·Raviolis
Tortellini·Pastes a l'ou

El tema de la DIADA DE LES MIGRACIONS d'aquest any ofereix a la Comunitat barcelonina l'ocasió de reflexionar una vegada més sobre el problema migratori. És necessari **comprende** més bé els múltiples problemes amb els quals han d'afrontar-se aquests homes, dones i infants que viuen en la pròpia carn les conseqüències de la mobilitat. Cal **comprometre's** en la recerca de solucions oportunes per a les contrarietats que han d'afrontar. Urgeix **suscitar** entre els creients, i en tots els homes de bona voluntat, accions solidàries d'ajuda i amor vers aquests nous germans, siguin nacionals o estrangers, ja que "només un és el vostre Pare i tots vosaltres sou germans" (Mt. 23,9).

El fenòmen migratori ens afecta molt de prop als barcelonins. En el transcurs del segle actual la província ha estat atractiu per a molts homes d'altres regions espanyoles. L'índex de creixement per saldo migratori, en la desena 1961-1970, fou del 38,2%.

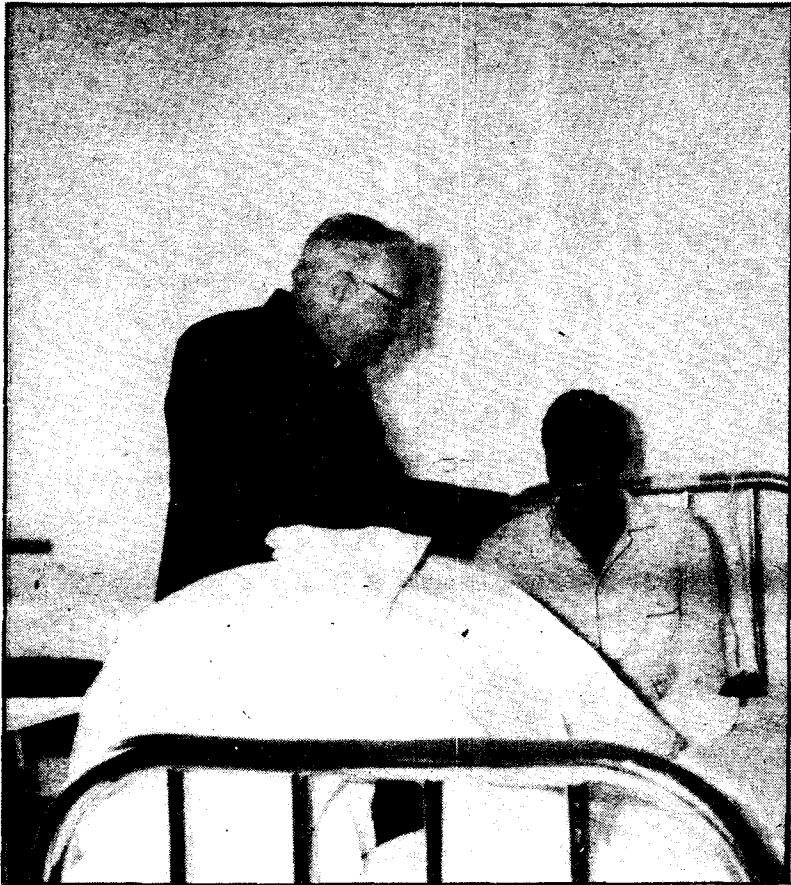
Durant la última dècada la nostra província experimenta un nou tipus d'immigració: un bon nombre d'africans, asiàtics i llatinoamericans, que s'han vist obligats a sol·licitar asil entre nosaltres per por de perdre la vida o la llibertat, per raons polítiques, religioses o socials, a més de tots aquells que arriben en demanda honesta de treball com a mitjà de subsistència pròpia i dels seus familiars que queden lluny, en llurs països de procedència.

Segons les estadístiques oficials,

El dia 30, jornada de les Migracions

Un nou repte per a la nostra Fe: Immigrants estrangers entre nosaltres

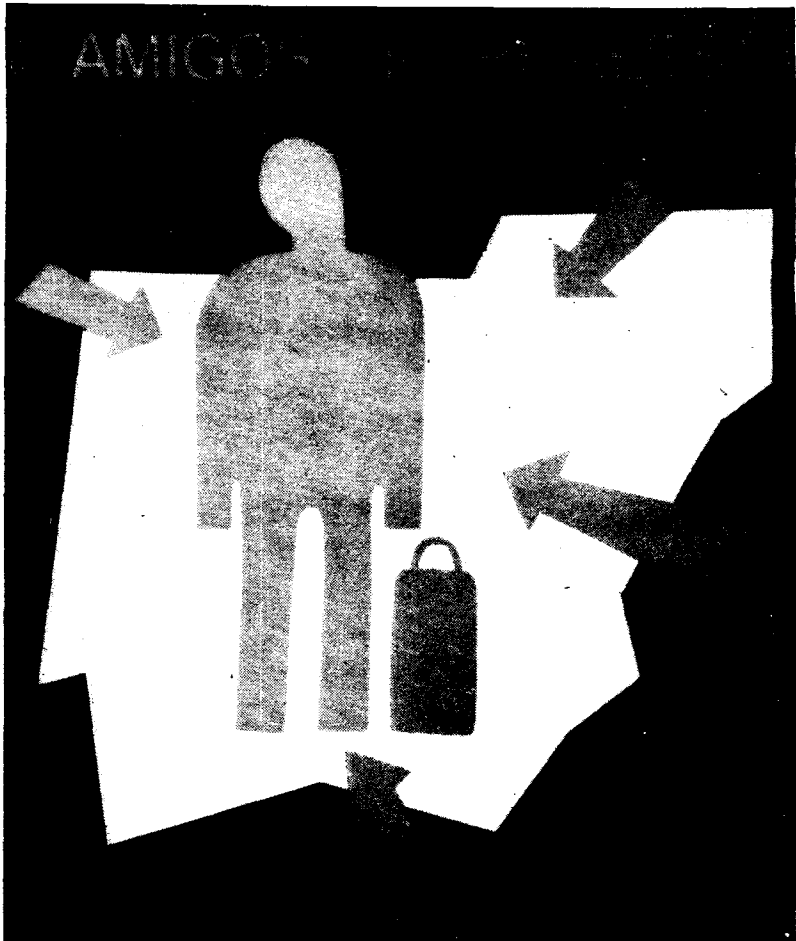

El cardenal Jubany visita un malalt africà.

en el període octubre del 1968-octubre del 1980 han quedat com a residents a Barcelona ONZE MIL DOS-CENTS UN estrangers procedents d'altres àrees més deprimides. Si a aquesta xifra sumem els que encara es troben en situació irregular, —clandestins i il·legals—, el total augmenta sensiblement, perquè la majoria dels citats immigrants arribaren en qualitat de "turistes". Alguns obtingueren ocupació en els llocs de treball que els nadius refusen per considerar-los perillosos, nocius o bé poc retribuïts.

Potser, en sintonia amb les ensenyances del Concili Vaticà II i dels Papes, acceptem sense dificultat el dret que **assisteix a tota persona a emigrar**, per justos motius, a altres països i fixar allí el domicili a fi d'atendre la pròpia vida i la dels seus familiars. Però poques vegades ens hem parat a pensar sobre aquestes persones que ja viuen entre nosaltres, per a comprendre millor les seves aspiracions i il·lusions, llurs esperances i humiliacions, les seves dificultats i els seus sofriments.

Resulta molt difícil fer-se una

Trabajadores extranjeros y de otras regiones Exiliados políticos

Depósito Legal: M. 19.696-1989

Revista GIRAFA Sabadell-Barcelona

idea aproximada del profund i tràgic sentiment de pèrdua, aflicció i inseguretat en què viuen submergits els immigrants procedents d'altres continents. Damunt d'ells pesa una sobrecàrrega d'alienació, sentiment d'inferioritat, pànic i terror davant la inseguretat que els pressiona per tot arreu. No és estrany trobar-nos amb llargues històries de desastres, desil·lusions, contratemps i equivocacions.

Davant el fet, és necessari purificar els nostres sentiments i comportaments de qualsevol mena de racismes, instrumentalització i explotació, i no passar indiferents davant les condicions de vida i els greus problemes de desarrelament, inserció i explotació amb els quals han d'enfrontar-se.

L'Església de Barcelona sent com a seves les preocupacions que afeixugen aquests homes. La nostra Diòcesi, a través de la Delegació Diocesana de Migracions, ha demostrat una preocupació constant pels estrangers que viuen a la província. Exemple d'això,

podem citar la tasca realitzada en el transcurs de l'any actual fins aconseguir la regularització dels africans que desenvolupen activitats en el sector agrícola. Per això creu que és el seu deure sol·licitar la col·laboració operativa de tots: dels titulars de l'administració local i del Govern de la Generalitat, dels responsables de les finances i dels mitjans de comunicació social, dels capdavanters polítics i en general dels ciutadans. Qualsevol iniciativa que tendeixi a fer més humana i més justa la condició dels immigrants mereix regraciaments i suport.

Les comunitats locals són els ambients més idonis per aconseguir una ràpida i encertada integració dels immigrants en el context social. Déu vulgui que totes elles sàpiguen obrir-se per acollir i estimar, per comprendre, avaluar i respectar els genuïns valors que emmarquen la vida dels immigrants, a fi d'evitar que la manca de comunicació obligui els recentment arribats a replegar-se al seu petit "ghetto".

Es tracta, per la nostra part, que tots sapiguem donar testimoni de la nostra fe cristiana davant d'uns homes que hi van tenir el seu primer contacte en immigrar. Caldrà que els qui hem rebut la missió de guiar el Poble de Déu proclamem molt alt que **no hi ha forasters a l'Església**, perquè qualsevol home és el nostre germà. Una societat que defensés i promocionés els ciutadans que viuen millor i oblidés els que subsisteixen amb moltíssimes dificultats, contradiria el pla de Déu. També abasten aquestes persones aquelles paraules de Crist: "...M'HO FEIEU A MI". (Mt. 25, 40.45).

Josep M.ª Guix i Ferreres
Bisbe Auxiliar i Vicari General de l'Arquebisbat de Barcelona.

COLEGIO SALVADOR

Centro segrar mixto.
Parvulario, EGB y BUP
Homologado (exámenes mismo colegio)

Media pensión, externado,
internado y acompañamiento autocar

Zona alta ciudad,
muy saludable

C. Teodoro Rovira, n.º 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo)
Teléfono 247.01.10

NOVEDAD: CON UNA DE NUESTRAS CHIMENEAS, PUEDE CALENTAR TODA LA VIVIENDA

CHIMENEAS

PiO

cálidamente decorativas

EXPOSICION Y VENTA
Loreto, 36 (esquina Avenida Sarrià) Tel. 259 04 18 - BARCELONA 29)
Carretera Barcelona n.º 32 - GERONA
FABRICA EXPOSICION Y VENTA
Carretera Barcelona-Puigcerdà, km 53.800. Tel. 882 01 62
HOSTALET DE BALENYA
ABIERTO SABADOS TARDE Y DOMINGOS MAÑANA

Solicita enter catálogo sin compromiso.
Nombre y apellidos _____
Calle _____ nº _____
Población _____
Código Postal _____

C. Teodoro Rovira, n.º 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo)
Teléfono 247.01.10

Negres immigrants al Maresme

El fenomen de la immigració africana s'inicia, en forma multitudinària, a partir de l'any 1975. La majoria de països europeus van tancat les portes al peonatge estranger així que s'acusaren els primers símptomes de recessió econòmica. El país veï tanca el pas als oriünds dels països anomenats francòfons si els aspirants a immigrants francesos no han complert abans una sèrie de requisits que garanteixin que el "pretendent" a entrar no serà molestia pels organismes oficials... i no hi ha altre remei que romandre a Espanya esperant tenir una "bona oportunitat" per aconseguir passar la frontera.

ES DECONEIX EL NOMBRE TOTAL D'ELLS

Quants africans de raça negra treballen a la comarca barcelonessa del Maresme? És la pregunta que els responsables dels Organismes Oficials de la província es fan des del passat mes de febrer, que la Delegació Diocesana de Migracions de Barcelona va presentar un escrit denunciant i informant les circumstàncies laborals i de residència en què vivien el citats africans. Actualment resulta poc menys que impossible fer un cens d'aquests africans de raça negra a causa de les circumstàncies de clandestinitat en què es troben la majoria.

La Delegació de Migracions, a través d'una enquesta realitzada entre els propis africans i els sacerdots de les diferents localitats que constitueixen la referida comarca, ha detectat la presència de CINQ CENTS, xifra que no ha dubte està per sota de la realitat.

Esperem poder oferir, un cop aconseguida la regularització d'aquests immigrants, l'estadística exacta.

CERTAMENT SÓN MOLTS

Durant els anys 1978 i 1979 l'afluència d'africans negres, a la comarca del Maresme, és notòria. És fàcil trobar-los a primeres hores del matí i a les últimes de la tarda, quan van i venen del treball; per estalviar, caminen dos i tres quilòmetres. Els que treballen més lluny del lloc on habiten, es dirigeixen a l'estació del ferrocarril o de l'autobús de línia.

D'ON PROCEDEIXEN

La gran majoria són originaris dels països africans situats prop del golf de Guinea.

Gambia	72 %
Senegal	20 %
Nigèria	2,5 %
Congo	1,5 %
Guinea	1,5 %
Mali	1 %
Camerún	0,5 %
Costa de Marfil	0,5 %
Ghana	0,5 %

PER QUÈ VÉNEU A BARCELONA

El 92,5 % ja tenien a la ciutat comtal amics i familiars que els havien comunicat la possibilitat de trobar treball, guanyar uns diners i continuar el viatge a França... però al 75 % d'ells, els va agradar Barcelona i davant la impossibilitat de passar la frontera francesa, varen decidir quedar-se.

CAUSA DE L'EMIGRACIÓ

El 90% dels africans enquestats donen, com a raó principal, motius econòmics: "Desitjo guanyar diners per ajudar els meus pares i germans que queden a Gambia..." —ens deia un mandinga, "però resulta molt difícil, perquè guanyem molt poc i hem de resoldre moltes coses: comprar l'indispensable, menjar, roba, calçat, pagar l'allotjament... només podem enviar una tercera part del que guanyem..." afegia un altre.

A més d'aquest objectiu primordial, no falten els qui afirmen que volen "promocionar-se", si bé aquesta afirmació no ha d'ésser interpretada amb sentit europeu: cultura, qualificació professional, obtenció d'un certificat, sinó en el sentit d'"honor", "consideració", "autoritat". Sambo, un negret de constant somriure, ens explica aquesta terminologia "En el nostre país viatjar i ser capaç de guanyar algun diner és una prova d'haver assolit una extraordinària maduresa, perquè tot això exigeix valentia i saber. Tots saben que és molt difícil sotir-ne victoriosos, perquè cal superar un sens fi de sofriments, abans no s'ha aconseguit vèncer. Ara comprendràs les llàgrimes, el sentiment de fracàs que has observat entre els meus paisans, quan es troben a la presó i esperen ser expulsats d'Espanya. Ningú, si no és africà, pot comprendre aquesta situació... arribar al poble sense diners, sense un regal pels pares, germans, esposa i fills, és massa..." Sambo ens explica, després, què

significa arribar al propi país portant un sens fi de regals: un gran prestigi. I acaba fent-nos veure a través de les dades que ens proporciona l'enquesta realitzada, que la majoria dels immigrants, el 75% són d'edat que oscil·la entre els 21 i 30 anys. Altra dada curiosa és que el 50,5% són ja homes casats. Es estrany el cas que una persona als 25 anys no havi viscut una experiència semblant.

A més de l'aspecte econòmic existeixen altres motius que els impossibiliten d'emigrar: raons sociològiques, psicològiques i "promocionals".

Són bons treballadors

Aquesta és l'afirmació que arreu se sent quan hem parlat d'ells amb els patrons. El 76,5% desenvolupen activitats agrícoles i floricultura. No va ser fàcil aconseguir la regularització de la seva situació laboral. A les Oficines de Col·locació es negaven a segellar les autoritzacions, al·legant que existia ma d'obra en atur, si bé a l'hora de la veritat cap espanyol no volia acceptar aquest treball. Els patrons prescindiren de la via oficial, que no els resolvia res, i van dedicar-se a "contractar" directament, sorgint els abusos i l'exploació. "Miri, ens deia un d'aquests pagesos patrons, els espanyols en atur no volen treballar al camp; si es veuen obligats a fer-ho, ho fan malbé tot; treballen molt malament, i el tercer dia ja no es presenten. Aquesta és la realitat".

Un altre afirmava que les injustícies que s'han comès contra aquests treballadors són causades pels inconvenients que trobaven per a regularitzar-los... que acceptaven qualsevol condició per a tenir quelcom per menjar. "Fa uns dies, ens deia un patró de Cabriels, vaig ser a l'Oficina de Col·locació de Mataró i vaig haver d'anar-me'n corrents perquè en sol·licitar ma d'obra per a la recollida de la flor, els espanyols que ho escoltaven m'amenaçaren que si els obligava a anar-hi a ells... No em va quedar cap altre remei que recórrer a donar treball, sense l'oportú permís, a aquests africans que veu aquí".

CONDICIONS DE TREBALL

El 48% dels enquestats afirmen que el problema més important que han d'afrontar és precisament el trobar treball... per això accepten qualsevol solució i sota les condicions que vulgui establir el patró, encara que siguin injustes. El 89,5% afirmaren que treballen sense cap contracte, no va contestar el 5,5% perquè tenien por de dir la veritat... podien ser detinguts i expulsats. Era millor no dir res.

El 90,5% treballen al voltant de 12 hores, tenen una hora i mitja per menjar i el sou que reben en el 55,5 dels casos és de CENT pessetes hora.

Un 7,5% de cinquanta a vuitanta pessetes l'hora. No cobren absolutament res quan les condicions atmosfèriques són adverses. Quan treballen en els hivernacles aguanten temperatures de 40 i 60 graus.

nacles aguanten temperatures de 40 i 60 graus.

CONDICIONS D'ALLOTJAMENT

Entre els dos-cents africans enquestats, el problema de l'allotjament ocupa el segon lloc. El 48% s'allotja en pensions els preus de les quals, per habitació i sense dret a bany, oscil·la entre 1.000 i 1.500 pessetes setmana. Per alguns, representa una setmana de treball. L'1,5% viu en pisos particulars i s'agrupen dos o tres africans a fi que els resulti més econòmic. El preu del lloguer oscil·la entre les 10.000-15.000 pessetes mensuals. El 21% diu que l'habitatge el proporciona el mateix pagès en estances que en altre temps servien per a guardar eines i animals domèstics; són construccions velles sense condicions higièniques i el "pupíl" haurà de fer també de vigilant de nit... a fi que ningú vagi a robar pel camp. El 20,5% dels africans que reben allotjament ofert pel patró, manifesten que es tracta de quelcom molt dolent.

COM VIUEN

Els naturals dels pobles de la comarca del Maresme comenten que els africans són molt bons. No hi hagué cap cas de delinqüència malgrat que algun d'ells no sempre han tingut treball. Admira veritablement la solidaritat existent entre ells. Si un no troba col·locació o es troba sense treball, els altres li paguen l'allotjament i l'alimentació.

Si alguna vegada es troben sense diners, abans de comprar res, ho manifesten al botiguer, demanant-li que els fiï fins a dissabte. "Per ara, ens deia un botiguer de Premià, hi porto al voltant de cinc anys tractant-los, tots han complert. No és estrany veure com vénen a preguntar si deuen alguna cosa el dia que decideixen marxar al seu país o canviar de domicili. Són persones molt honrades".

"No es pot treballar, ens deia un altre patró pagès. Per menjar porten només arròs bullit i salsa de tomàquet. Comenten que el dia festiu mengen pollastre... però que se'l reparteixen entre tres o quatre. No cal dir res dels dies del Ramadà: es passen tota la jornada de treball sense menjar ni beure. Jo els renyo, però en el fons em sento una mica avergonyit en comprovar que són conseqüents amb el que creuen. Algunes vegades he observat quan comencen a menjar, sempre resen, abans, les seves oracions".

"A mi em fan molta llàstima, deia un treballador català. A l'hora de menjar s'allunyen de nosaltres. Tenen, segurament, vergonya que vegem el que ells mengen. Si t'aixeques i t'apropes a ells, et reben amb un somriure, deixen de menjar... i si se'ls ofereix quelcom, ho refusen, excepte la fruita".

RACISME

Encara que ho dissimulen sempre que no poden, els immigrants negres acaben per afirmar que observen moltes vegades actituds de racisme, tant en el treball com pel carrer, en els

llocs d'esbarjo i també en els centres comercials:

En el treball	61%
Pel carrer	36%
En llocs d'esbarjo	35%
En centres comercials	35%

Referent a això ens comentava un dels sacerdots d'aquella comarca: "A la població no treballa hi ha unes termes. Els negres de la comarca, especialment els que viuen a Mataró, vénen cada setmana a rentar-se. Per aquest sol fet, moltes persones de la vila han deixat d'anar-hi. Els fa fàstic".

RELIGIÓ QUE PROFESSEN I LA SEVA PRÀCTICA

El 89,5% han manifestat que professen l'islamisme. Si bé en els llocs de procedència, la majoria de l'Àfrica occidental, existeix una pràctica religiosa molt intensa, causada per la pressió familiar i social, en arribar a Espanya disminueix per una sèrie de circumstàncies. La disminució de la pràctica no significa pas la pèrdua de la fe. Les condicions laborals obliguen a reduir el temps de la pregària. La realitzaran només al matí i a la nit, a més de les oracions que recitaran abans de menjar. Observen, com deiem abans, el dejuni del Ramadà i s'abstenen de beure alcohol i menjar carn de porc. El 66,5% dels enquestats afirmen que troben moltes dificultats per a practicar la seva religió. El 78% diuen que per falta de temps, el 8,27% per manca de centre religiós on puguin agrupar-se i ésser degudament instruïts. Només el 6% va manifestar ser cristià catòlic. La pràctica religiosa és molt més baixa i l'1,51% ho atribueix a no haver trobat l'oportuna acollida en la comunitat del poble.

ACCIONS EMPRESSES PER LES COMUNITATS ECLESIASTIQUES DE LA ZONA

Pràcticament cap. Les raons d'aquesta omisió són: desconeixement de la llengua, desconfiança per part dels immigrants, horari de treball. Només en una paròquia, el rector de la qual va treballar molts anys a Nova York, els ha visitat i ajudat en tot. Els mateixos feligresos, el 100% immigrants d'altres províncies espanyoles, comprenen la situació i problemes dels immigrants africans, conviuen amb ells i els ajuden.

REACCIÓ PER PART DELS SACERDOTS I ARXIPRESTATS DE LA ZONA

S'ha despertat un cert interès i s'ha reconegut que s'havia marginat completament aquesta problemàtica i que calia fer quelcom immediatament: contacte amb els patrons i conciençiació dels fidels a fi d'acollir-los degudament i oferir-los l'oportuna ajuda.

EUGENI FOSC
Delegat Diocesà de Migració a Barcelona

Aquesta foto, encara que a algú li costi de creure, ha estat presa a un poble del Maresme.

Tradicionalista acèrrim

El bisbe de Perpinyà retira els seus poders a un sacerdot

PERPINYÀ.— Una missa segons el ritu de Sant Pius V s'ha celebrat a Perpinyà en un magatzem desallotjat pel sacerdot Philippe Tournyol du Cols, assistint-hi un centenar de persones.

Després d'aquesta missa "salvatge", monsenyor L'Heureux ha explicat que el pare Tournyol, d'ençà el 22 d'octubre, no tenia cap mena de poder de jurisdicció en la diòcesi de Perpinyà.

Durant una entrevista amb els periodistes i mitjançant un comunicat, monsenyor L'Heureux ha explicat els motius de la seva decisió. El bisbe de la diòcesi ha subratllat primer de tot la comprensió de la que havia donat proves a partir de la seva arribada a Perpinyà el 1971, de cara als tradicionalistes. Així va autoritzar que un sacerdot tradicionalista —que havia estat ordenat per monsenyor Lefevre, en aquest cas el pare Tournyol— digués una missa segons el ritu de Sant Pius V, cada diumenge a la capella dels Caputxins de Perpinyà.

Aquesta decisió fou presa, declara monsenyor L'Heureux "en bé de la pau i també en respecte pels cristians lligats a les formes antigues de la litúrgia". De la seva decisió, que és potser única en les diòcesis franceses, monsenyor L'Heureux va informar al Vaticà i als bisbes francesos.

Durant uns nou anys no va haver-hi cap problema, cap incident, però fa algun temps un conflicte va esclatar en el propi nucli dels tradicionalistes del Rosselló entre els "durs", comandats pel pare Tournyol, i els "menys durs" agrupats al voltant del pare Dufau, sacerdot que havia arribat de Toulouse, ja que cada un d'aquests dos sacerdots volia celebrar "la seva" missa dominical, un a les nou i l'altre a les onze.

Fou llavors quan monsenyor L'Heureux intervingué. Aquesta esquadra dels tradicionalistes en dos clans rivals no es podia suportar més, constituint als seus ulls un escàndol molt penós. Ve d'aquí la seva decisió pel què fa el pare Tournyol. El bisbe de Perpinyà, subratllant "el seu respecte per les diverses sensibilitats dels catòlics", ha declarat que la missa de les onze a la capella dels Caputxins seguirà celebrant-se segons el ritu de Sant Pius V.

Quatre moviments europeus donen una visió crítica de la realitat escolar

Un manifest per una escola nova

GINEBRA.— Quatre moviments de nois i de joves —Junior (Espanya), Acció Catòlica dels Nois (França), Acció Catòlica del Joves (Itàlia), Moviment d'Apostolat del Nois i Preadolescents (Suïssa)—, reunits a nivell internacional, han publicat darrerament un "Manifest per una escola nova". Ells fan un esguard crític sobre la realitat escolar i revelen el positiu i el negatiu. Després expressen la seva fe en els nois:

- "capaços de dur endavant una mirada crítica sobre el que ells viuen;
- capaços d'organitzar-se
- capaços de crear,
- capaços de ser responsables del desenvolupament de llurs capacitats".

Una tercera part del manifest expressa les accions importants del nois de cara a la transformació de l'Escola, accions de les quals els responsables dels quatre Moviments en són testimonis. Per últim aquests responsables formulen les següents exigències: "En nom dels nois que ens ho exigeixen i fent ells mateixos de portaveus, demanen:

- una escola gratuïta, que tingui per a tothom iguals avantatges;
- una escola que respecti el ritme dels infants
- una escola que tingui en compte la seva vida, que els hi permeti unes activitats extra-escolars, sense que esti-

guin desbordats per llurs deures;

- una escola on els infants, pares i associacions interessades participin en la gestió;
- una escola on cada noi pugui parlar la seva llengua, aprofundir la vida del seu ambient i la seva cultura, amb una atenció particular als

problemes dels infants immigrants;

- una escola on els nois arribaran a ser més disponibles;
- una escola que afavoreixi la participació i el sentit crític dels nois: que les futures constitucions escolars tinguin el neguit d'incloure les participacions dels nois.

Amb una vida espiritual molt intensa

Els joves russos retornen a la religió

MOSCÚ.— A la URSS, existeix un desvetllament religiós, sobretot entre els joves, ha afirmat a Roma l'arquebisbe Constantin Netchaiev Pitirim, de Volokolomsk, cap d'una delegació del Patriarcat de Moscú arribat a Itàlia per una visita d'uns quants dies.

"Aquesta visita, ha dit en una conferència de premsa, és per a mi d'una importància espiritual

molt gran ja que em permet establir contactes amb l'església germana de Roma". La delegació ha fet una visita, el dimarts, al Secretariat per la unió dels cristians, al Vaticà.

L'arquebisbe Pitirim ha dit que al seu país hi han 73 diòcesis, tres seminaris, dos col·legis, divuit monestirs (desl quals onze són de dones) i uns dos mil seminaristes.

Mancat d'estadístiques, no ha pogut donar una indicació concreta sobre el nombre de fidels ortodoxes a l'URSS, però ha afirmat que els sacerdots sempre estan molt ocupats. Finalment ha remarcat que hi havia també a la Unió Soviètica, particularment en la part de l'oest, fidels catòlics, i ha precisat que havia vist l'any passat a Lituània una vida espiritual molt intensa.

Teletips

A Nicaragua volen "descomercialitzar" el Nadal

MANAGUA.— El govern de Nicaragua ha decidit combatre l'esperit mercantil que, en acostar-se Nadal, escandalitza als fidels. En voler "descomercialitzar" la festa de Nadal, les autoritats de Nicaragua volen tornar a donar a aquesta festa religiosa tot el seu contingut, que és d'ordre religiós, i que no ha de ser pas utilitzat amb altres finalitats

El divorci continua prohibit a Irlanda

DUBLIN.— El parlament de la República d'Irlanda s'ha pronunciat contra una reforma constitucional que autoritzaria el divorci. Per 62 vots contra 15, el partit d'el poder, el Fianna Fail, i el principal partit de l'oposició, el Fine Gael, han rebutjat una proposició del partit dels treballadors. La Constitució estipula expressament que el divorci està prohibit a l'Eire.

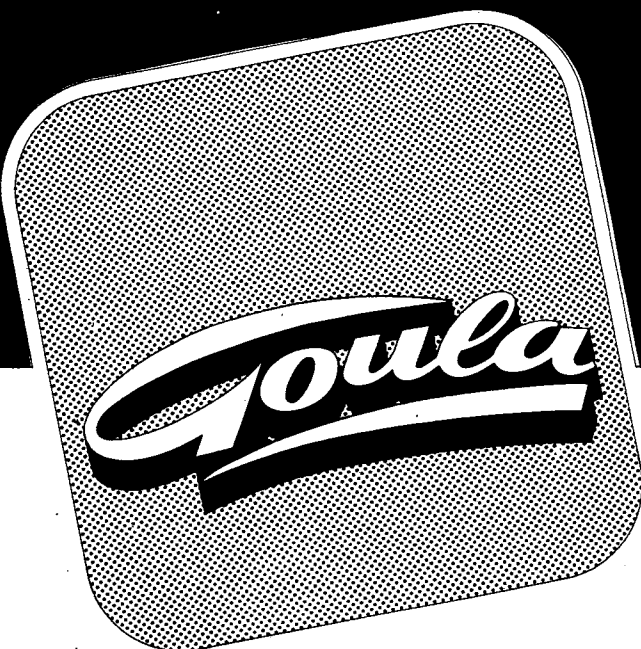
Bolívia: Excomunió per a qui avorti

LA PAZ.— L'Església catòlica ha advertit que excomulgarà als metges, infermeres i llevadores que practiquin l'avortament i que aquesta sanció podrà estendre's a les mares que permetin la mort "del fruit de les seves entranyes".

L'arquebisbe de Santa Cruz, Mons. Rodríguez Pardo, en fer aquesta declaració, ha precisat que sis bisbes bolivians han aplegat tota la documentació necessària sobre aquest punt per presentar-la al Summe Pontífex, que els ha de rebre durant aquest mes de novembre.

La religió reviu a Albània

VIENA.— L'Agència austríaca Kathpress ha declarat que la prohibició total de les religions a Albània, en 1967, no ha donat els resultats que n'esperaven els comunistes. El nombre de creients no ha minvat; les publicacions religioses circulen clandestinament; els fidels s'organitzen en família per fer pelegrinacions encobertes com si es tractés d'excursions al camp i les emissions del Vaticà tenen una bona recepció entre els creients.

Fusta Disseny Qualitat

...i el món meravellós dels Jocs Educatius

Calendari

Diumenge, 30 de novembre. I d'Advent. St. Andreu, apòstol, Stes. Justina i Maura.

El sol surt a les 6,56 i es pon a les 4,23 (hora solar).

Festa major a Oristà, Orrius, Sagàs, Sant Andreu de la Barca, Sant Andreu de Llavaneres i Tona.

Fira a Manresa, Centelles i Torà.

Dilluns, 1 de desembre. Sts. Eloi, b.; Nahum, prof. Stes. Natàlia i Càndida, mrs.

Dimarts, 2 de desembre. Stes. Bibiana, vg. mr.; Elissa, vg. i St. Cromaci, b.

Dimecres, 3 de desembre. Sant Francesc Xavier, jesuïta, Patró de les Missions catòliques. Sts. Sofonies i Cassià, mr.

Dijous, 4 de desembre. St. Joan Damascé, pvre., doctor. Stes. Bàrbara i Ada, mrs.

Fira a Agramunt, Gandesa, La Llacuna i Sant Pol.

Divendres, 5 de desembre. Sts. Sabas, ab.; Dalmau, b., mr. i Santa Crispina, mr.

Dissabte, 6 de desembre. St. Nicolau de Bari, b.; Majoric, mr. i Sta. Asela, vg.

Festa major a Malgrat, Martinet i Montellà.

Fira a Sant Privat.

Sant Nicolau, bisbe (6 de desembre)

Nicolau era bisbe de Mira (Lícia), al segle IV. Poques coses segures en sabem d'ell. A Europa s'incrementà el seu culte quan l'any 1087 uns comerciants, procedents d'Orient, arribaren a Bari dient que portaven les relíquies del sant. Proves de la seva popularitat són, per exemple, el gran nombre d'esglésies que té dedicades (mes de 2.000 entre França i Alemanya; 400 a Anglaterra; unes 40 a Islàndia, etc.).

L'Església celebra

30 de novembre. I Diumenge d'Advent. (Comença el cicle A). Lectures: primera Is. 2, 1-5; Salm 121; segona Rm. 13, 11-14; tercera Mt. 24, 37-44.

1 de desembre. Dilluns de la I Setmana d'Advent. Lectures: Primera Is 4, 2-6; Salm 121; segona Mt 8, 5-11.

2 de desembre. Dimarts de la I Setmana d'Advent. Lectures: primera Is 11, 1-10; Salm. 71; segona Lc 10, 21-24.

3 de desembre. Dimecres de la I Setmana d'Advent. Lectures: primera Is 25, 6-10; Salm 22; segona Mt 15, 29-37.

4 de desembre. Dijous de la I Setmana d'Advent. Lectures: primera Is 26, 1-6; salm 117; segona Mt 7, 21-24-27.

5 de desembre. Divendres de la I Setmana d'Advent. Lectures: primera Is 29, 17-24; Salm 26; segona Mt 9, 27-31.

6 de desembre. Dissabte de la I Setmana d'Advent. Lectures: primera Is 30, 18-21. 23-26; Salm 146; segona Mt 9, 35-10, 1. 6-8.

El temps litúrgic de l'Advent

Vinguda definitiva del Salvador i record del seu naixement

Expectació joiosa de l'Advent

Avui diumenge 30 de desembre el temps litúrgic de l'Advent. Aquest temps té una doble índole: és el temps de preparació per al Nadal, solemnitat que commemora el primer adveniment o vinguda del Fill de Deu als homes, i és, ensems, el temps que fa que, per aquesta mateixa commemoració o record, els esperits adrecin la seva atenció a esperar el segon adveniment de Crist a la fi dels temps.

Per aquestes dues raons, l'Advent se'ns ofereix com un temps d'una expectació piadosa i alegre.

Preparació intensa per al Nadal

El temps de l'Advent comença amb les primeres vespres del diumenge que s'escau el 30 de novembre o que és el més pròxim d'aquest dia, i finalitza abans de les primeres vespres de Nadal.

Els diumenges d'aquest temps reben el nom de diumenges I, II, III i IV d'Advent. Les festes del 17 al 24 de desembre inclusivament són dies que volen preparar més intensament per al Nadal.

La figura del Baptista precedeix l'Advent

L'Advent, tal com ara el celebrem, és a dir, l'Advent de la litúrgia romana, no és anterior al segle VI, i encara cal dir que els seus formularis no s'introdueixen sinó amb una certa lentitud en els llibres litúrgics romans.

Però una preparació per a l'Epifania i el Nadal era observada ja ascèticament i litúrgicament al segle V (potser fins i tot a finals del IV) en diverses Esglésies d'Orient i d'Occident en formes distintes. A Hispània, a Ravenna, a l'Orient trobem també festes que tenen per tema l'Anunciació i la figura del Baptista, les quals poden considerar-se com uns precedents del nostre Advent.

Una evocació pel final dels temps

Segurament és a causa de l'esmentada diversitat de celebracions, acumulades, més o menys, en la litúrgia romana, que l'Advent actualment té un sentit una mica imprecís; la temàtica, al menys, és doble, ja que ens hi preparem per a la vinguda definitiva del Salvador i per a la celebració del seu Naixement i de la seva aparició a la terra o Epifania.

La paraula "advent", que tradueix la grega "parusia", descobreix el caràcter escatològic d'aquest temps litúrgic, el qual

enllaça amb el final del temps de després de Pentecostès, enllaça que desapareix o, si més no, s'esborra molt quan volem fer de l'Advent el començament del (suposat) any litúrgic.

Les antífones de la O

Amalari, al segle IX, coneix ja les set antífones de la O, de bell contingut messiànic, comença-

des a cantar el dia 17 de desembre, és a dir, justament vuit dies abans de Nadal.

A. Olivar
monjo de Montserrat

La Bíblia a l'abast

L'obra del Messies: un món nou

(Is. 2: 1-5)

Després d'una duríssima crítica contra la corrupció de Judà i Jerusalem, Isaïes ens diu aquest esperançador oracle sobre el futur messiànic de Sió, oberta a l'atracció de tots els pobles.

El v. 1 és com una mena de títol genèric a la col·lecció d'oracles sobre el present i el futur de Sió, integrats en els cc 2-4 del llibre. El tema dels vv 2-4, proclamat en el nostre text, el trobem també amb lleugeres variacions a Miquees 4, 1-3. És també el tema que toquen alguns dels salms preexílics, tot insistint en un ambient litúrgic en la necessitat de mantenir ferma l'esperança en el redreçament del poble, malgrat que la realitat sigui més propícia al pessimisme que la il·lusió esperançada. Als darrers temps (v. 2), o sigui en els temps messiànics, quan l'Ungit de Jahveh durà a terme l'obra de salvació del poble, el Senyor es manifestarà magnífic en el seu santuari. Canaan cercava els seus llocs sagrats als cims de les muntanyes. Allà creia que era el lloc adient de l'encontre dels homes amb els déus del territori. El profeta pren aquesta idea i l'aplica a la muntanya de Sió, la muntanya del temple del Senyor (v. 2). Aquest lloc serà precisament el que dominarà tots els altres llocs sants i els anul·larà: s'alçarà ferma al cim de les muntanyes i per damunt dels turons (v. 2). Això no obstant, la seva preeminència no li ve ni de la seva configuració ni de la voluntat dels homes, sinó de Jahveh que l'ha escollida per fer-hi estada. Es per això que exercirà un gran atractiu sobre tots els pobles i nacions, que hi acudiran per aprendre els camins de Déu, la seva llei, i escoltar la seva paraula (v. 3). Els camins del Senyor són rutes de pau i de germanor. Es el món nou que ve a construir el Messies. Les baralles, filles de l'ambició i la injustícia, les

guerres, la carrera folia de les armes que destrueixen la humanitat, són signes del món caduc i vell que ha fet el pecat. Malgrat que tot això ara ens sembli molt modern, molt actual, no és res més que manifestació de la rutina envellida i envellidora dels segles. Els temps messiànics es distingiran per l'esforç que tots els pobles i nacions faran per construir la pau: Forjaran relles de les seves espases i falcs de les seves llances (v. 4). No es necessita ser molt clarividant per adonar-se que encara no hi som, en els temps messiànics. Quan hi arribarem? Aquesta és la tasca dels que creiem en el Messies. Perquè el Messies ha vingut i ha fet la seva obra. Ell és l'únic salvador i no cal esperar-ne cap altre. Ara el que manca és seguir la seva obra. Aquesta és la tasca que hem d'assumir amb responsabilitat. Caminar decididament cap a la transformació del món, d'acord amb el pla alliberador de Déu. Per això és totalment vàlida la invitació del v. 5: Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

En el context litúrgic que ara entrem —som el primer diumenge d'advent— la imatge del camí que avança cap a la llum del Senyor és extraordinàriament suggestiva. Els cristians caminem cap a la llum del misteri de Nadal. El Nadal històric —la celebració del qual ara preparem— però sobretot la del Nadal d'ara, el que constantment es realitza en el nostre món per la presència de l'Esperit de Jesús entre els homes. I és precisament construint la pau entre els homes i els pobles que ens convertim en signes intel·ligibles d'aquesta presència del Senyor i de la lluminositat dels seus camins.

Josep M. Aragonès

La visita del Papa a la premsa alemanya

Dienstag, 18. November 1980 - 30 Pf

N. 270/87 • DRUCK IN NEU-ISENBURG • C 21052 A ****

- El Papa: Una paraula amable per cada ú
- A Osnabrück. Estaven gelats i molls però la seva bondat va escalfar tots els cors.
- Als protestants. No ens volem defensar — tots hem pecat

Frankfurter Allgemeine

- L'esperit de fraternitat en la trobada del Papa amb els protestants.
- Joan Pau II: Reconequem, els uns i els altres, les nostres culpes. Bisbe Lohse: Ens dol la separació
- El Papa: Hem d'anar de pressa, més de pressa, però no massa de pressa.
- El comiat del Papa: "Hem de construir un esdevenidor millor"
- "Una civilització mundial de l'amor". Un agraïment especial dels protestants. "Les dures exigències de Jesús".
- "No aneu darrera dels déus, sinó de Déu"

DIE WELT

UNABHÄNGIGE TAGESZEITUNG FÜR DEUTSCHLAND

Belgien 34,00 bfr, Dänemark 4,50 dkr, Frankreich 3,50 F, Griechenland 42 Dr, Großbritannien 40 p, Italien 700 L, Jugoslawien 25,00 Din, Luxemburg 18,00 fr, Niederlande 1,00 hfl, Norwegen 4,00 nkr, Österreich 10 öS, Portugal 40 Esc, Schweden 3,75 skr, Schweiz 1,20 sfr, Spanien 60 Ptas, Kanarische Inseln 70 Ptas.

■ El germà Papa

- A Munich: Consol per als vells.
- Advertències als artistes i periodistes.
- Amb Pere al timó, l'Església no es pot enfonsar

Acht Seiten „Reise und Erholung (47-54)

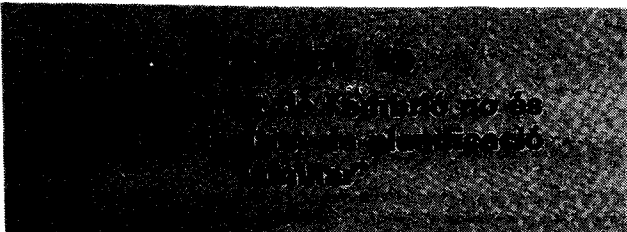
Süddeutsche Zeitung

MÜNCHNER NEUESTE NACHRICHTEN AUS POLITIK · KULTUR · WIRTSCHAFT · SPORT

36. Jahrgang München, Donnerstag, 20. November 1980 Nummer 269/47. W./1.-DM

- El Papa encoratja els laics a un compromís públic seriós.
- El Papa adverteix als joves sobre la fugida cap a les utopies i els falsos salvadors

Temps de plujes i perspectives grises

Cal dir que la vigília d'aquest viatge apostòlic no ha estat caracteritzada, com d'altres, per l'expectació i alegria de tot el país. Ha existit clima de polèmica ecumènica, política i fins econòmica. La meitat del país és protestant i molt més de la meitat del país (catòlics i protestants inclosos) és relativament indiferent, no massa practicant.

Tot i així, gairebé mig milió de persones han plantat cara, al dematí, a la pluja i al fred per rebre el Papa. Protagonistes de relleu des del primer moment i durant tota la jornada, els joves.

Uns milers de persones omplien les terrasses de l'aeroport de Bonn-Colònia, on uns minuts abans de les nou aterrava l'avió italià "Ciutat d'Ivrea", en el qual arribava el Papa amb el seu seguici.

En una cabina de plàstic

El Pontífex i el seu seguici han pujat als helicòpters preparats, on han estat acomiadats pel President Carstens. Eren sis helicòpters que uns minuts més tard aterraven a l'esplanada de l'aeroport Butz Weiler, unes antigues pistes militars prop de la ciutat de Colònia. Allí hi havia una immensa multitud amb pancartes entonant cànctics religiosos. S'hi havia instal·lat un grandios altar enlairat amb una estructura metàl·lica on hi havia la Creu i la Verge Negra de Polònia.

El Papa ha saludat els bisbes i ha pujat a una furgoneta blanca, tancada per la banda posterior amb una cabina de plàstic, i des del seu interior, amb el cardenal Hoeffner al costat, ha recorregut, durant gairebé tres quarts, les pistes al voltant de les quals hi havia les multituds atapeïdes. Hi havia pancartes de tota mena. En una d'elles s'hi podia llegir: "Visca el Papa, visca Polònia, visca Walea". Els crits també eren constants i en algun moment també s'han sentit crits en castellà, sens dupte, d'obers espanyols que treballen allí. Els universitaris hi eren amb les banderes dels seus col·legis i amb les seves senyeres han estat més de mitja hora recorrent les pistes al voltant de la furgoneta del Papa, amb les seves motxilles, intentant que el Papa els saludés. Centenars d'escolans. Tampoc hi faltaven els convidats protestants, entre ells el degà de la jerarquia protestant juntament amb els bisbes catòlics i sacerdots.

"Veni, Esperit Sant!"

La missa no ha pogut començar fins a les onze del matí. Moments abans que el Papa revestit de pontifical iniciés el sant sacrifici s'ha enlairat, poderós i plè d'emoció sota la pluja persistent, el cant del "Veni Creator Spiritus" (Veni, Esperit Sant), en gregorià, cantat per joves amb abrics de pells, amb llargues cabelleres, amb guerres blaves, amb jerseis de llana i la gentada que responia com en una immensa coral de Joan Sebastià Bach. El cardenal Hoeffner, president de la Conferència Episcopal alemanya, ha concelebrat la missa amb el Papa, i també ho han fet el cardenal Willebrands, primat d'Holanda, el cardenal Alfrinqs, de Bèlgica, i monsenyor Dannels. I també bisbes auxiliars i de les diòcesis veïnes.

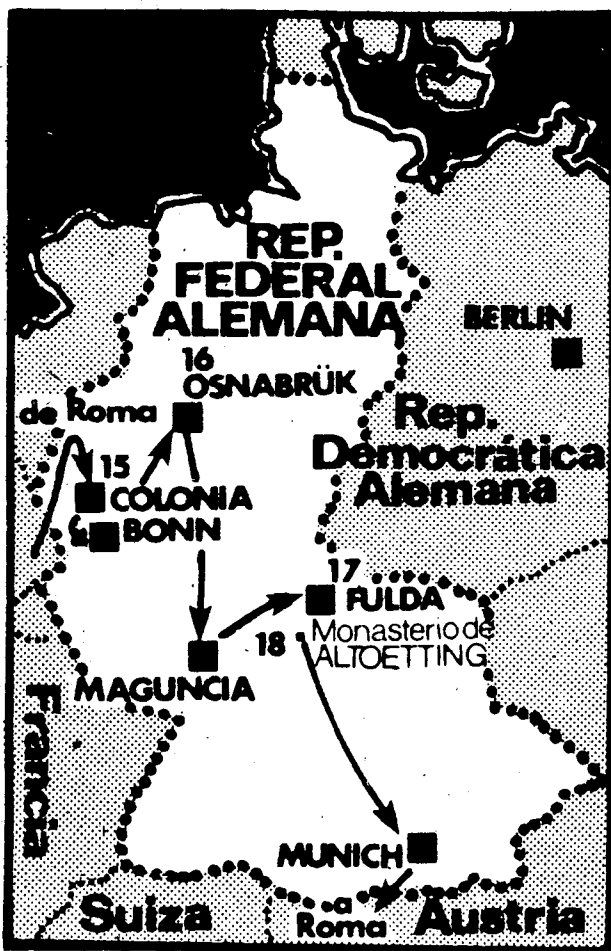
Com esposos esteu cridats a una paternitat responsable

El Papa ha pronunciat una homília, el tema de la qual ha estat la família.

"La indissolubilitat de la fidelitat conjugal que avui a molts no els sembla comprensible, és una expressió de la dignitat incondicional de l'home. No es pot viure només de proves, estimar només com una prova, acceptar un home o una dona només de prova, per una temporada." L'assassinat de la vida no nascuda no és un mitjà legítim de planificar la família. L'amor matrimonial està essencialment orientat també a la fecunditat.

"Feu tot allò que pogueu per la família; en la vostra consciència vosaltres, en presència de Déu, heu de prendre la decisió sobre el nombre dels vostres fills. Com a esposos que sou esteu cridats a una paternitat responsable. Més això significa que una tal planificació de la família ha de respectar les normes ètiques i els criteris ètics, com ha estat subratllat pel Sínode suau. La família és una escola de fe i un lloc d'oració. Jo atribueixo a l'oració en família un grandios significat."

Els cinc dies del viatge del Papa a Alemanya

En el mapa apareix clarament els cinc dies de l'estada de Joan Pau II a l'Alemanya Federal. Una anada molt apretada de discursos, concentracions multitudinàries, celebracions eucarístiques, reunions amb la jerarquia, amb la joventut, etc. que pogueren portar-se a terme, gràcies als moderns i ràpids mitjans de transport.

La missa s'ha acabat quan ja feia molta estona que havia passat el migdia. El Papa ha menjat en el Palau Arquebisbal, tocant al seminari i a la catedral de Colònia. El mal temps no ha parat en tot el dia, fet que ha contingut bastant l'entusiasme.

Pregà davant els sepulcres de sant Albert Magne i del beat Joan D. Escoto

Cap a las tres de la tarda el mateix dia, el Papa va traslladar-se a l'església de sant Andreu dels dominics, on en un sarcòfag reposen les restes de Sant Albert Magne, mort fa uns 700 anys, que fou dominic i Doctor de l'Església. Joan Pau II també ha pregat davant del sepulcre d'aquest sant alhora que besava el mausoleu. Ha visitat també el temple dels franciscans, on reposen els restes del beat Joan Duns Escoto, notable filòsof de l'Orde de sant Francesc.

A la recerca d'un nou humanisme

A les cinc de la tarda del dissabte celebrà una trobada a la catedral amb els intel·lectuals i joves estudiants. Els invità al diàleg entre la ciència i l'Església i a la recerca d'un nou humanisme damunt el qual pugui fonamentar-se l'esdevenidor del tercer mil·lenari.

Visità més tard la tomba d'Adolf Kolping, fundador de les Societats Kolping, a l'església dels "Cordeliers". A les 6 de la tarda sortí vers la capital federal, Bonn, on tingué lloc la recepció del cap de l'Estat, el president Carl Carsten. Fou nit en aquesta capital.

DIUMENGE 16

"Les esglésies destinats obrers espanyols, i rebreu un record també per les vostres mullers i fills, que estan a la llunyana Espanya" (Als treballadors espanyols)

La litúrgia en la llengua del poble

El Papa es traslladà a l'estadi d'Illos-Höhe a Osnabrück i celebrà l'Eucaristia en el seu estadi. El tema de la seva homília va tractar sobre la "Diàspora". El fet de celebrar la missa amb la llengua del poble va fer recordar que el desig propugnat per Luter, en el seu temps, de suprimir el llatí en la litúrgia, potser no era tan tràgic com aleshores l'Església de Roma va suposar. A Osnabrück és el mateix Papa qui celebra l'Eucaristia en alemany, entre l'entusiasme dels fidels catòlics, que aplaudeixen totes les frases i gestos de Joan Pau II.

Aquesta missa fou dedicada especialment als catòlics que viuen a la diàspora o dispersió; fou una magnífica lliçó d'ecumenisme, en insistir, el Papa, en la necessitat d'establir contactes i diàleg i no pas enfrontaments amb els cristians evangèlics i luterans.

A un quart d'una, Joan Pau II resà l'"Angelus" amb els minusvàlids a la catedral d'Osnabrück. Enraonà amb ells en un ambient de familiaritat sorprenent.

Va citar la Conferència de Seguretat i Cooperació de Madrid

A la tarda del diumenge, el Sant Pare es traslladà a Magúncia. Hi hagué la celebració de l'Eucaristia en el mateix aeroport d'aquesta ciutat. Entre altres temes, el Papa féu referència a la Conferència de Seguretat i Cooperació que es celebrava a Madrid, desitjant que s'arribés "a uns resultats fructífers per a la distensió mundial". També va al·ludir als problemes que tenen els treballadors estrangers a Alemanya.

Entre els obrers no ha mancat l'animosa presència espanyola. El Papa ha adreçat la paraula, en castellà, als emigrants espanyols: "No vull deixar de saludar-vos —digué— amb un gran afecte a vosaltres, volguts treballadors espanyols d'aquesta ciutat i de tota la República Federal d'Alemanya. És un record que faig extensible de tot cor a les vostres mullers i fills, tant si viuen amb vosaltres com si estan lluny. Sé prou bé que la vostra condició d'emigrants us col·loca en unes circumstàncies particulars que de vegades comporten petits esforços i sacrificis per vosaltres mateixos i les vostres famílies. Vull, per això, dir-vos que comprenc i comparteixo les vostres ansies i esperances de persones que honorablement cerqueu un futur millor, personal i familiar". El Papa els ha animat a "no reduir aquesta noble tasca només a allò material, sinó fent-ho extensible al camp religiós. Sigueu fidels a aquests valors que rebreu en els vostres llocs d'origen i que ara heu de desenrotllar, en un esperit de mútua solidaritat".

En acabar aquesta missa, hi hagué una trobada cordial amb la colònia polonesa a la plaça de la Catedral.

DILLUNS 17

"Tot el que ens uneix no ens ha d'accegar en allò que encara ens separa" (Als dirigents protestants)

La quarta jornada del Papa a Alemanya, fou el dilluns dia 17, passant la major part del temps a Fulda, bressol de l'evangelització en els països germànics, i en el santuari de Altoetting (Baviera). Fou, com les anteriors, una diada esgotadora en el seguit d'al·locucions i actes públics. Cal tenir present que la primera aparició en públic del Sant Pare va registrar-se a les 7.45 h. del matí i que la seva darrera intervenció —la reunió amb els teòlegs— va començar una mica abans de les 22 h.

La propagació de la fe avui és tasca dels laics

En la seu "autumnal" de la Conferència Episcopal alemanya, Fulda, una massa de més de 80.000 fidels va estar victorejant el Papa en la plaça de la catedral i carrers adjacents. Les trobades d'aquest matí aquí el Sant Pare els havia destinat a l'organització dels laics (Comité Central dels Catòlics Alemanys). La trobada va aprofitar-la per assenyalar-los la transcendent importància que la seva manera de creure i de fer té per a la vida religiosa del país. "La història del cristianisme en el

vostre país ha de començar ara una altra vegada — digué Joan Pau II — i justament per mitjà de vosaltres". La propagació de la fe és ara la tasca més cabdal dels laics. "Per això —continua el Papa—, és fonamental que donin una resposta comprensible i satisfactòria quan els homes, sobretot els joves, preguntin amb angoixa pel sentit de l'existència. Fonamental és, també, que defensin el dret i la dignitat quan el dret a la vida i els fonaments ètics de la cultura humana perillen seriosament."

"Es tracta —afegí— de presentar el missatge íntegre de l'Evangeli davant la indiferència, la resignació, la desorientació, l'angoixa vital i el cinisme."

Sa Santedat subratllà que "l'apostolat laic a Alemanya ha assolit unes característiques incomparables", i això justament perquè com posà de relleu el darrer Congrés dels catòlics alemanys a Berlín, va saber demostrar que "l'amor del Crist és més fort que no pas totes les tendències seculars en la política i en la cultura".

Luter anà a Roma, com a pelegrí, qüestionant i cercador

Un moment àlgid del viatge papal a Alemanya fou la trobada amb els dirigents protestants. El Pontífex va mostrar el seu anhel d'intensificar l'ecumenisme, si bé inflexible en els punts dogmàtics.

A un seguit de proposicions pel que fa als bisbes protestants, Joan Pau II va iniciar el seu discurs de resposta:

"Em recordo ara que al 1510/11, Martí Luter anà en pelegrinatge a Roma, però també com a qüestionant i cercador, a les tombes dels prínceps dels Apòstols. Avui, jo vinc a vosaltres, els hereus espirituals de Martí Luter i també vinc com a pelegrí." Més endavant el Papa digué: "Tot l'agraïment pel que ens uneix i ens resta en comú no ha d'enegar-nos pel que fa a allò que encara ens queda com a motiu de separació entre nosaltres. Tots junts cal que ho tinguem present, no per fer més profunda la fossa que ens separa sinó per arribar a superar-la (...) Hem de continuar mantenint contacte, dialogant".

Encontre amb la comunitat jueva

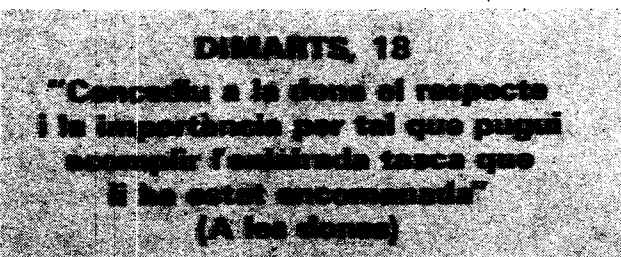
Durant la seva jornada d'avui a Magúncia, el Pontífex, tingué també una entrevista amb els caps de la comunitat jueva d'Alemanya i una altra amb els caps d'altres comunitats cristianes (no protestants) de la RFA. En el primer d'aquest encontres el Papa assenyala allò que de comú, —fraternal, va dir— tenen el catolicisme i el judaisme. El cap de la comunitat jueva Werner Nachmann, tributà homenatge a l'Església "com la institució que estigué disposada a reflexionar amb nosaltres sobre el passat i a obtenir-ne les conseqüències".

El diàleg ecumènic no ens ha d'apartar de la veritat

Després de la trobada —a Magúncia— amb els protestants, jueus, ortodoxes, musulmans i altres comunitats religioses presents a Alemanya, la visita de Fulda fou consagrada al clergat catòlic: els 5.000 sacerdots, seminaristes i diaques que assistiren a la missa papal i la Conferència Episcopal alemanya (68 bisbes, bisbes auxiliars i administradors apostòlics). L'etapa "catòlica" tingué com a punts principals l'ecumenisme —complement imprescindible a la trobada del matí amb la jerarquia protestant— i el celibat dels sacerdots.

Tal com s'esperava d'ell, Joan Pau II parlà als bisbes alemanys —en el seminari d'aquesta ciutat— per confirmar-los en la seva posició dogmàtica i pastoral, al mateix temps que els alertava contra una falsa pressa en la unitat de les Esglésies cristianes. "No ens deixem apartar del bon camí —digué— per aturar-nos o per agafar dreceres que en realitat són desviaments". Negà també el Sant Pare que l'ecumenisme es trobés actualment "encallat"; existeixen dificultats lamentables, més, en aquest terreny es segueix avançant. L'important —va insistir el Summe Pontífex— és que en el diàleg ecumènic, fàcil o difícil, l'Església catòlica no s'aparta gens del camí de la veritat".

El Papa féu novament una valuosa defensa de la dona a Fulda, contra les crítiques furibundes que principalment setmanes enrera s'havien fet contra la teòleg Ranke-Heinemann.

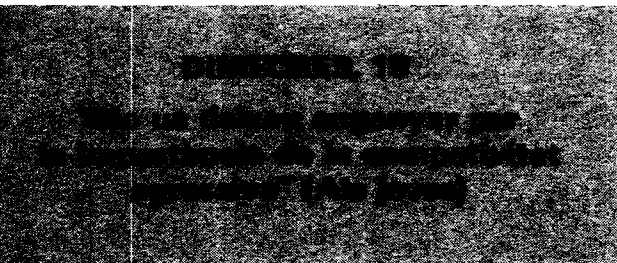
En pregar davant la tomba del sant Bonifaci, va dir: "Sant Bonifaci tingué per germana una gran dona, la santa abadessa Lioba, la tomba de la qual és a pocs quilòmetres d'aquí. Doneu a la dona, en la nostra societat i a l'Església, el respecte i la importància necessaris per tal que pugui portar a terme l'enlaira tasca encomanada per a una vida realment cristiana.

El "sí" dels religiosos és per tot i per sempre

Després del migdia, Joan Pau II va traslladar-se en helicòpter al santuari d'Altoetting on fou saludat pel cap del govern bavar, F.J. Strauss i una gran gernació de fidels (dels 11.000 habitants que hi ha en el cens habitual d'aquest santuari, avui pasaven de 50.000, la desena part del total de pelegrins que acut a Altoetting durant un any sencer, alhora que repicaven les campanes de les onze esglésies de l'indret.

Potser per estar regentat el santuari per caputxins, en el convent dels quals féu nit el Papa, la seva allocució va ser adreçada, als representants de les ordes religioses. Els digué:

"Possiblement avui més que mai el regne de Déu necessita nous capdavanters que enfrontin les temptacions i exigències del nostre temps". Més endavant, Joan Pau II assenyala que el cor d'un religiós o una religiosa, que havia renunciat a la paternitat o maternitat terrenal, ha d'omplir-se amb la riquesa infinita d'una paternitat o maternitat espiritual. Son moltes les persones que necessiten apressadament aquesta paternitat espiritual i d'això en donen testimoni les nombroses i commovedores cartes demanant que no siguin canviats o jubilats dels seus col·legis, hospitals, escoles o parròquies els religiosos, religioses o rectors.

El dimecres, dia 19, fou la darrera jornada del Papa a Alemanya.

Els últims actes d'aquest viatge tingueren lloc a Múnic, una de les diòcesis catòliques més grans del món. Més de 600.000 persones assistiren a una missa al matí, dita a l'aire lliure a Theresienwiese, dedicada especialment als joves.

En la seva plàtica, el Papa assenyala que l'ingrés en una orde religiosa ha d'ésser una decisió irrevocable, per tota la vida. "El 'sí' dels religiosos —digué— s'expressa per a tot i per sempre." Això es nota en tots els aspectes de la seva vida, inclosos els hàbits.

En l'homília Joan Pau II va insistir en les dificultats que la societat actual presenta als joves per dur una vida humana. Va exhortar-los a ser fidels als grans ideals. "No us deixeu enganyar, no us desanimeu". També recordà el perill de deformacions en l'ensenyament a les escoles i centres superiors, la imposició d'una competitivitat cada cop més agressiva; la manca de llocs de treball i la incertesa en el futur de moltes professions.

A la tarda el Sant Pare tingué un encontre amb els artistes i periodistes, i després amb un grup de vells de la residència de Nostra Dona.

Retorn a Roma

A les 18,15 h., s'acomia d'Alemanya en l'aeroport de Munic-Riem, embarcant-se cap a Roma a les 19,00 h.

Es massa recent el moment per fer un balanç valoratiu del viatge del Papa a Alemanya. El cap de premsa del Vaticà palesà que havia superat les esperances sobretot pel que fa a la relació amb les Esglésies protestants. "Joan Pau II —digué monsenyor Panciroli— ha pronunciat paraules que amb anterioritat mai no havia dit enlloc." Això ha significat un gran pas endavant en el diàleg entre les Esglésies cristianes."

Potser hi ha contribuït el temps, que a poc a poc millora en els darrers dies i hores, però el que és cert és que va contribuir a l'entusiasme la cordialitat del Sant Pare, el seu respecte vers els cristians protestants i la seva moderació en el tracte de les qüestions més conflictives i polèmiques durant les setmanes que precediren aquest viatge.

Francesc Gamissans

Excursionisme i cultura

Mare de Déu de Castellet

Trobaríem per les terres de la comarca de Bages moltes esglésies amb fortes arrels en la tradició popular, però avui crec escament de dedicar aquestes ratlles a l'ermita de la Mare de Déu de Castellet. No fa gaire temps que la vaig visitar per darrera vegada; fou l'any passat amb motiu d'obtenir-ne, com sempre, unes fotografies, destinades aquesta vegada al cinquè volum de la meua col·lecció titulada "Inventari d'esglésies", cosa que no significa pas que tingui per costum de repetir les visites als monuments que ja ho han estat. Tanmateix, en cas que rebi noves o tingui avís que el monument ha sofert alguna important modificació, per tal de procurar posar al dia el meu arxiu i que sempre mantingui el seu caràcter de conjunt de documentació antiga i actual, repeteixo la meua visita. S'escua ara que han estat fetes en aquesta ermita obres de millorament interior i exterior.

Es situada dalt d'un turó i al seu costat hom troba igualment les restes d'un castell medieval

amb la corresponent torre. El jovent excursionista de Sant Vicenç de Castellet, en unes recents excavacions, ha anat trobant amb certa fortuna un bon nombre d'objectes interessants per a l'estudi històric de la població.

La gent del Bages i del Baix Llobregat la tenen en gran esti-

ma. N'és una demostració el fet que qualsevol dia que hi pugeu hi podeu trobar bona colla de famílies que destinen el dia de descans a passar-lo en aquest lloc enlairat. Al costat mateix de l'ermita hi ha la bella casa de l'ermità, el qual té establert un bon servei de menjars i venda de records.

Cal remarcar també en aquest municipi l'interès que presenta la visita a la coneguda Torre del Breny, antiquíssima relíquia de l'arquitectura romana que, malgrat que fou malmesa durant el segle passat per a poder construir la resclosa d'una fàbrica, avui encara ens resta poder contemplar el seu basament, considerat per tècnics en la matèria d'una vàlua remarcable.

Municipi: Sant Vicenç de Castellet.

Comarca: Bages
Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 392): 5° 32' 20" i 41° 39' 50".

Josep M. Gavín.

La sardana i la dansa

Cobla juvenil "Marinada"

Recentment s'ha celebrat al Col·legi Maristes Champagnat, de Badalona, la presentació del grup de components de la que serà cobla juvenil "Marinada", nascuda de l'escola de músics per a cobla que està promociónant el Grup Sardanista del mateix nom —Marinada— sota la presidència d'en Josep Mirapeix i Feliu.

Entre actuant i presentació de deixebles que encara no estan en condicions de fer una acceptable actuació pública, desfilaren pel petit escenari del col·legi, més d'una trentena de joves instrumentistes —nois o noies— les edats dels quals son entre els dotze i quinze anys.

Detallem aquest aspecte de la festa perquè és el que més reflecteix l'esforç i els resultats de la tasca

que realitza, a Badalona, el grup Marinada. Sembla que, poc a poc, es va assimilant una teoria molt lògica, que les coses s'han d'aprendre a les escoles, i que, per tant, també els futurs instrumentistes de les nostres soferres cobles, poden formar-se en centres docents. Al col·legi badaloní Champagnat hi assisteixen cada setmana una plantilla de professors que atenen, cadascú, un determinat instrument i que, primer parcialment, després globalment, van ensenyant als joves el domini de les diferents parts de la cobla.

Per la seva abnegada i desinteressada col·laboració es fan mereixedors a la divulgació dels seus noms. Són Angel Colomer pel flabiol; Jesús Ventura, tiple; Josep Colomer, tenora; Eusebi

Serrano, trompeta; Salvador Malonda, trombó fiscorn i Tomàs Gil i Membrado, contrabaix. Cal remarcar també la col·laboració del mestre Joan Pich i Santasusana, director del Conservatori Municipal de Badalona, que ha donat suport totalment a la iniciativa.

Joventut, entusiasme, resultats, prometedor futur... tot en un terreny que no fa ps gaires anys semblava abocar-se a una esterilitat incurable. Poden sentir-nos ben contents del canvi sofert.

JOSEP VENTURA

Racó del llenguatge

Els noms de persona (4)

Quan els cognoms són paraules del llenguatge via del poble, cas molt freqüent en català, no haurien d'haver causat cap vacil·lació a l'hora d'inscriure'ls, i si el funcionari hagués estat català s'haurien inscrit sense problemes ni tergiverdacions. Amb funcionaris castellans, ignorants de la llengua del país ocupat, la cosa no va funcionar tan bé. Escriví-e en els noms escolats de viva veu amb ortografia castellana sense considerar que les fonètiques castellana i catalana divergeixen en els sons vocàlics, en les consonants mudes i, a més, hi ha sons consonàntics catalans inexistent en castellà i viceversa.

I així estem, amb cognoms absurdament desnaturalitzats, i el que és pitjor, fixats de manera inamovible en els documents més importants que acrediten la personalitat de cadascú.

Atenint-nos al seu origen, podem observar que molts cognoms catalans provenen de noms propis. Entre ells hi ha els formats per noms de fonta. Tots coneixem gent que de cognom es diu Martí, Robert, Marc, Ambrós, Bartomeu, Marçal, Julià, Gregori, Ventura, Nicolau, Gil, Albert, Miquel, Ponç, Feliu, Domènec, Salomó, Sadurní, Tomàs, Damià, Daniel, Noè, Samsó, Pasqual, Vidal, Lluç, Esteve, Mateu, Salvador, Pol, Perejoan, Simó, Cebrià, Cistófol, Just i molts d'altres.

D'altres ens parlen de noms geogràfics, origen o residència del anomenat així: Martorell, Gualba, Caldes, Figueres, Cardona, Tarragona, Balaguer, Ripoll, Tortosa, Vila-seca, Piera, Claramunt, Balenyà, Mataró, Campina, Espinagues, Reixac, Dosrius, Vallès, Berga, Segarra, Barberà, Cabrera, Maresma, Bigues, Montserrat, Vallbona, Vernet, Prades, Girona, Bellmunt, Jorba, Calafell, Orriols, Canet, Caimari, Artés, Llagostera, Bagà, Cervera, Solsona, Terrassa, Aguil·lar, etc.

Si tots els que tenen aquests cognoms els escrivíssim amb la seva grafia exacta com a noms de fonts o com a poblacions, ja que aquest és el seu origen, ens estalviariem de veure'ls escrits inversemblantment com a Bertomeu, Marsal, Pascual, Luch, Esteba, Parajoan, Balaia, Rexach, Segarra, Barberà, Tarrassa, i altres anormalitats.

Però com que això depèn d'un registre civil, i aquestes coses són molt difícils de moure, no tenim altre remei que esperar a veure si un dia es declara una amnistia ortogràfica per a la normalització dels cognoms, cosa que faria un gran bé a l'estat general de la llengua catalana.

Perles ortogràfiques

Cada any, en arribar l'època de vacances curten els rètols anunciant-les i cada any s'en veuen més en català. Cal felicitar-nos-en. Però també salta al públic qualque error. M'ha sorprès veure'n un que diu: "D'ençà del dia 31 de juliol fins al quinze d'agost només obrirem als matins".

Això ja era anunciat el dia 23, i el mot ençà, en aquest cas, significa "a partir d'un temps passat". Havia d'haver dit: A partir del dia 31..., però la paraula ençà sembla tan catalana, que hom cau en la temptació de servir-se'n encara que sigui a tort.

Albert Pera

SERVEI D'ASSISTÈNCIA TÈCNICA D'INSTRUMENTS MUSICALS

La Firma RODES de Barcelona, Avda. Catedral, 6, considerant la necessitat de mantenir en bon estat de funcionament i conservació els instruments musicals (orgues, armoniums, pianos), ofereix un servei d'assistència tècnica gratuïta, per mitjà de la

visita periòdica dels seus tècnics, per tal de realitzar una completíssima revisió i posada a punt dels seus instruments. Per una módica quota trimestral, podreu ésser abonats i beneficiaris d'aquest servei.

AVUI 2000

Campanya per la consciència i l'acció ambiental de dia

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms.....
Carrer..... N.º..... Pis.....
Telf..... Població.....
Els prego que em subscriguin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral	2.229 ptes.	Trimestral	2.074 ptes.
Semestral	4.458 ptes.	Semestral	4.148 ptes.
Anual	8.916 ptes.	Anual	8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

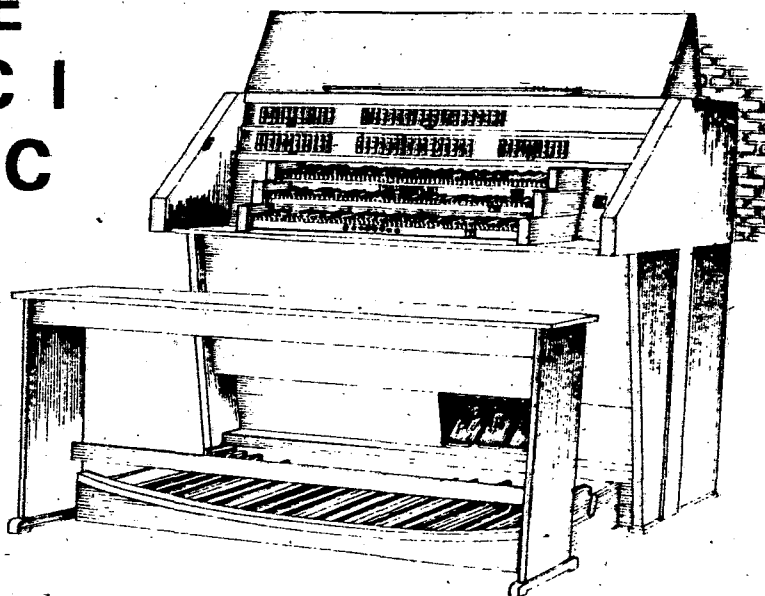
Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

JOHANNUS

Opus 60

L'ORGUE CLASSIC I LITURGIC

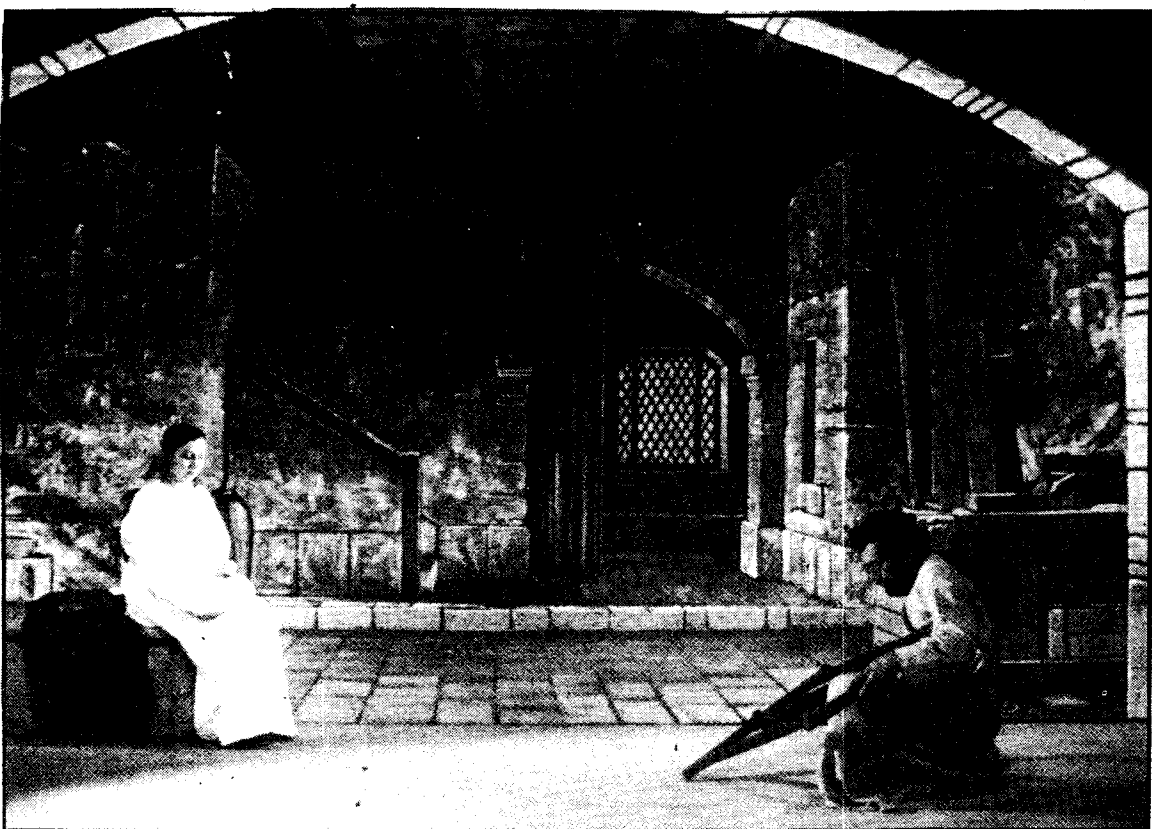
Mes de 10 mods.
desde
437.000 ptes. F.B.

Demaneu
Informació a:

RODES

Avda. Catedral, 6
Tel.: 310 04 90 - BARCELONA-2

“Els Pastorets” de Calaf

En sentit parlar de Calaf potser pensem tot seguit en el seu mercat o en l'alçada del seu campanar, dos elements que han fet córrer el seu nom arreu.

Però, en acostar-se les festes nadalzenques, darrera el nom de Calaf hi ressona, a més, el nom d'“Els Pastorets”, una tradició molt pròpia de la nostra terra que ha trobat el suport de tot un poble any rera any.

Potser s'ha titllat “Els Pastorets” de J. M. Folch i Torres de ser una obra massa ingènua, infantil, que no és vàlida vist el temps en què vivim, que no hi ha contingut, que és un tipus d'obra massa carrinçona... Ben cert que l'obra de Folch i Torres no respon a cap problemàtica actual; cal tenir en compte el temps en què va ser escrita i a quina mena de públic anava dirigida... Malgrat tot això a Calaf hi ha una tradició —aquest any en farà cinquanta quatre que s'hi representa— la qual, en si, no revaloritza l'obra sinó que a través d'aquests anys s'ha intentat que una obra de principis de segle tinguí una acceptació actual. Això s'ha aconseguit a través d'uns bons mitjans personals i tècnics que han permès coordinar dos aspectes: tradició i exigència actual.

Per una banda tenim a les nostres mans una tradició que cal conservar i per l'altra un públic que ens exigeix qualitat, tant en la interpretació com en el muntatge; coordinar aquestes dues exigències no ha estat pas una tasca senzilla, en primer lloc ha calgut la col·laboració i dedicació de tot un poble, tant a nivell d'interpretació com a nivell de treball entre bastidors, tant a nivell tècnic com organitzatiu, des d'aquell que interpreta el primer paper fins als que venen les entrades, passant pels qui munten els decorats o els qui es cuiden de la lluminotècnia... hores in comptables de treball, amb la particularitat que és un treball totalment desinteressat; ningú dels qui treballen en aquest muntatge ha cobrat mai

ni cinc cèntims: és la voluntat de tot un poble que estima la seva tradició. A més es disposa d'uns mitjans tècnics que ens han permès posar l'obra de J. M. Folch i Torres a l'alçada de les exigències actuals, un escenari de dos-cents metres quadrats dotat dels elements convenients per a representacions de gran espectacularitat: des de cent metres quadrats de ciclorama, quadre electrònic de comandament de més de tres-cents elements, fins a circuit tancat de televisió per a fidel control de les representacions.

Tot aquest ampli ventall de condicions, tan personals com tècniques, permeten poder oferir al públic “Els Pastorets” amb una certa seguretat que podran plaure a l'espectador més exigent.

enguany es celebra el centenari del naixement de J. M. Folch i Torres. En memòria a ell, volem dedicar les representacions dels seus “Pastorets”, enguany que a Calaf fa cinquanta quatre anys que s'hi representen.

Jaume Forn.

La font del desmai

Màrius Torres

Fa molt de respecte acostar-se a la vida i a l'obra d'aquest poeta, un dels més purs del nostre parnàs; un respecte gairebé sagrat tant envers una ànima excepcionalment delicada i sensible, provada de manera heroica pel sofriment, com envers una poesia intimista, pudorosa, contemplativa. Perquè vida i obra en aquest cas són indestruïbles. D'una banda no hi ha pas hagut un poeta que faci més companyia. Intemporal i, doncs, perenne, com un valor suprem humà i literari. Els jardins de Puig d'Olena, el sanatori antituberculós de Sant Quirze de Safaja, avui convertit en col·legi, on fou internat durant els darrers set anys de la seva curta vida (nat a Lleida, el 30 d'agost de 1910, moria a trenta-dos anys el 29 de desembre de 1942), aquests jardins a hores d'ara mig abandonats faran per sempre més, gràcies a l'il·lustre malalt, metge de professió, que els respirarà tan a fons, “un aspre perfum d'ànima”. Presó, imperi i temple a la vegada, són testimonis muts i decadents de l'evolució i elevació espiritual d'un home que, assedegat d'infiní i d'absolut i acarar amb la mort, arribà a graus de misticisme esborronadors. Cristià? Influència de la formació metapsíquica que havia rebut d'infant? Sols Déu ho sap, present en ell i en els seus escrits, “com un abisme de llum”. No el vulguem convertir per força al cristianisme, però tampoc no li neguem la fe, i menys l'esperança, ni la caritat, ell que, esperit fonamentalment religiós, les posseïa tan joioses i profundes. Un rossinyol cec no canta com ell cantava... Cal·leu, que el Màrius i la Mercè, la misteriosa “Mahalta” dels seus poemes amorosos, conversen asseguts en un ban mentre l'àngel de la tardor, sense que ells no se'n adonin, els va colgant de pétals marcats de roses bodelerianes. Flota en l'ambient una música de Bach, potser de Mozart o Schumann. Tot és en pau, tot prega. Al lluny, som a la guerra del 1936-39, fragor de canons i brunzit de bombes. Ben aviat els vents de la derrota i de l'exili estiregassaran sinistres els versos alexandrins amb què s'expressava amb tant d'art el poeta. Tot s'esfondrarà; ell, només ell romandrà i roman al cim de la pàtria, “ja vençut però encara sota el meu estendard”.

La seva obra ha estat publicada i reeditada sempre a cura de Joan Sales, el seu gran amic, des del 1947 i prologada a partir

Un llibre

La pau dels dies

“Avui que existeix una gran afició a la literatura tremebunda, eps bo d'assaborir pàgines absents de terbolesa, de perversió, de crim”. Aquesta observació la fa, a l'entrada del seu darrer llibre, Leandre Amigó (1). Ho diu del suposat diari, l'autor del qual fóra el personatge central de la ficció. Paraules que, certament us retornen a la ment, bentost heu finit la lectura del llibre.

Vivim un temps de presses, de neguits, d'angoixes. Tothom ho diu, tothom ho constata. Costa molt de trobar la pau, la tranquil·litat, la serenitat d'esperit. La pau que es respira i glossa amb la bella manera de dir, amb la galanura d'estil que el fa inconfusible, el pulcre literat que tantes lluminoses pàgines ha prodigat i prodiga en llibres i articles en diverses publicacions.

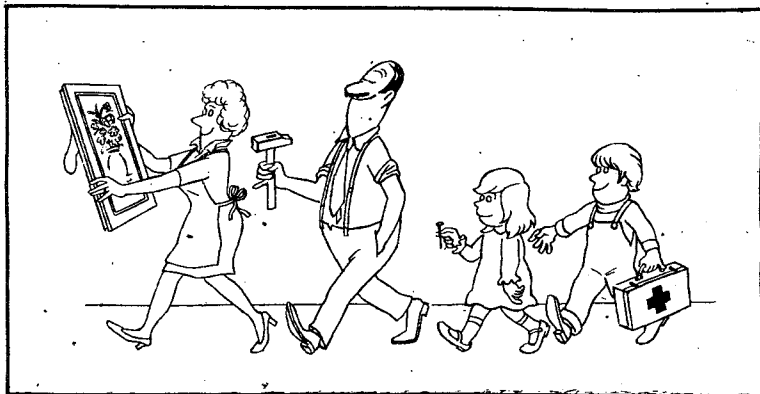
“La pau dels dies” es publicà l'any 1954 i s'exhaurí aviat. Aquesta és, doncs, la segona edició. Quan per primera vegada fou posat a mans dels lectors, els crítics més exigents i conspicus el lloren amb tota justícia. Ara succeeix el mateix.

Es un llibre petit —bona confitura, doncs—; una novel·leta o un conte llarg. Amigó, mestre en l'assaig —recordem “Presències i evocacions”— i en la narrativa —“Enlluernament”, per exemple— conjumina amb destresa ambdues facetes. I hem citat només dues de les seves obres anteriors, perquè són aquelles, amb les quals, a parer nostre, té més analogies “La Pau dels dies”.

L'home protagonista “estimava la vida i l'acceptava malgrat l'afecció cruel que va anorrear-lo. Ell descobrí la pau, el seu gran secret”. I amb la pau, la Veritat. “Aquella Veritat que passà pel món amb els peus lacerats i morí crucificada”. Només aquesta frase val per acreditar —si ja no figurés entre els escriptors de més categoria—, l'admirat Leandre Amigó.

E.B.M.

(1) “La pau dels dies”. Edicions La Paraula Viva. Barcelona, 1980.

de la segona edició per Carles Cardó, comprèn en l'actualitat 190 poemes, publicats el 1977 per Ariel amb un estudi liminar de Pere Gimferrer i amb diversos apèndixs. Mercè Boixareu li va dedicar el 1968 un llibre exhaustiu. “Vida i obra de Màrius Torres” (Editorial Selecta). És molt interessant la seva correspondència epistolar amb Carles Riba i amb Joan Sales; aquesta última, molt extensa, publicada a la col·lecció “El Pi de les Tres Branques” (Barcelona, 1976).

They also serve who only stand and wait (Milton)

Jo sento en mi la música d'un goig immaculat
que a vegades és lluny i a vegades s'atansa.
Com altres són per a la fe o la caritat,
potser jo visc per aquesta esperança

que mai, ni quan perdut al fons del meu desert
la meua ànima em sembla tan vana com la sorra,
no em defalleix, humil caminet sempre obert,
on cada nit tota petja s'esborra.

Sols que, si en una ment poderosa la fe
corprèn com un gran arbre florit fins a la cima,
i mai l'amor no brilla tan noble i tan serè
com quan estima aquell que no l'estima,

si jo he de viure solament per esperar
que sigui a ple saber del dany i la mentida;
i, Déu meu, que no deixi d'esperar més enllà,
si el que espero no és d'aquesta vida.

30 setembre 1941

Costums i tradicions

Sant Nicolau i els infants

Sant Nicolau de Bari és patró dels infants a molts països, entre ells el nostre. N'hi ha on hi arriba amb un sac ple de regals per la gent menuda, com ací els Mags d'Orient.

En molts pobles era dia de captiris infantils amb cançons apropiades que, generalment, començaven així: "Caritat senyora, / caritat si us plau, / que portem corona / de sant Nicolau". Els nois feien festa d'estudi. A Cornellà de Llobregat, en vestien un de bisbe.

Això és comú en molts indrets del món cristià —especialment convents—, però, pel que fa a nosaltres, el més important és el "Bisbetó" de Montserrat, elegit entre els infants de l'Escolania i que durant vint-i-quatre hores regeix la seva petita comunitat, vestit de pontifical, amb mitra, crossa i anell. I és que sant Nicolau és, també, patró dels escolans.

Segons la llegenda hi havia una vegada tres noiets que es perdieren pels afores del poble, enderits com estaven amb els jocs. Un carnisser mala persona va trobar-los i els engrescà per anar a casa seva. Una vegada allí, i mentre dormien, amb l'ajuda de la seva muller, tant perversa com ell, els mataren, trossegaren llurs cossos i els posaren dins d'un barril amb salmorra.

Al cap d'un temps passà per aquell lloc el bisbe de Bari, de retorn del Concili de Nicea. Convidat pels carnisser entrà a la casa on li oferiren pernil i carn de bou. Nicolau digué que no tenia gana.

El que sí m'agradaria —afegeix— és que em donéssiu carn d'aquells nens que matàreu ara fa set anys i que teniu en salmorra.

Volgueren escapar els malvats, però el bisbe els agafà pels braços i els obligà a ensenyar-li

el barril, dient-los que Déu els perdonaria si ho feien. Així obeïren i quan Nicolau destapà la bóta i beneí els trossos de carn salada, aquests s'ajuntaren i els tres nens tornaren a la vida dient que havien dormit molt bé. Un

d'ells, fins i tot assegurà haver somniat amb els angelets amb els quals compartia els jocs.

D'aquest miracle se'n troben notícies en molts països, a partir del segle IX. A Catalunya, està representat des del segle XII al XIII, en un capitell dels claustres de la catedral de Tarragona: un altra representació era —no sé si existeix— en la creu de la Confraria de sant Nicolau, de Cervera; una altra en un retaule de Castelló de Farfanya; una altra en la porta de l'església parroquial de Calella...

A França i a Anglaterra, existeixen documents sobre aquest fet, que en el primer dels esmentats països, es propagà fins en forma d'Auques, una d'elles amb música i tot. En un pergami català del 1314 al 1340, més o menys, descobert per Miret i Sans, es diu textualment, i fins i tot citant el nom del carnisser: "Tres escolans rasiu, / que j. maler dagola, / que avia mesos an sal, / per son pecat et per son mal, / per so los escolans fay fan, / sagnos que uets feit gran..."

Llarga fóra la llista de poblacions on, com hem dit, es celebra la festa del patró dels nens —també ho és dels perfumistes, boters, mariners d'aigua dolça i altres—, així com dels Goigs on es conta la gesta, com els de Teia o els de Malgrat, població, aquesta, d'on és patró.

La llegenda ha inspirat nombroses obres d'art, a més a més de les citades ací, a Itàlia, Bèlgica, França, Rússia, Anglaterra i altres llocs on, com hem dit, sant Nicolau "fa els reis" als infants bon minyons.

Esteve Busquets i Molas

Fent pinya

El fet casteller a Terrassa

Com que encara ens queden unes quantes actuacions per a detallar de colles, les properes setmanes ho anirem fent d'acord amb l'espai de què disposem. Avui, però, hem de fer menció especial de la colla Minyons de Terrassa que amb els seus curt temps d'existència ja ha completat tota la gamma de castells de set (en haver descarregat el Cinc de set i el Quatre de set amb l'agulla al mig) la qual cosa constitueix un record en el modern historial del fet casteller.

Actuacions:

Minyons de Terrassa.— Amb motiu de la seva diada, el dia 16, descarregaren el Cinc de set, el Quatre de set amb l'agulla al mig, el Tres de set, el Pilar de cinc al balcó i Pilars de quatre; com anèdota hem de fer menció especial d'un Quatre de sis i un Pilar de quatre descarregats exclusivament per noies i nenes, fet insòlit dintre del nostre món. El dia abans, descarregaren el Quatre de set, la Torre de sis neta, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis nets. El dia 9, al barri barceloní de la Barceloneta, descarregaren el Cinc, el Quatre i el Tres de set, castells de sis nets i Pilars de quatre. El dia 1, a Terrassa, descarregaren el Tres de set, la Torre de sis, el Pilar de cinc, el de quatre i un castell de sis net; i el dia abans, també a Terrassa, descarregaren el Tres de set, la Torre de sis, el Pilar de cinc, castells de sis nets i Pilars de quatre. Pel setembre, el dia 27 a Cervera, descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota, castells de sis (normals i nets), el Pilar de cinc al balcó i alguns de quatre. El dia 21, a Montornès del Vallès, descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre, castells de sis (normals i nets) i d'altres castells nets. El dia 13, a Castellar del Vallès, descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre, castells de sis (normals i nets) i d'altres castells nets, a més d'intentar el Tres de sis aixecat per sota.

Castellers de Terrassa.— El dia 9 a Vilanova i La Geltrú, descarregaren dues Torres de sis, el Cinc i el Tres de sis, el Pilar de cinc i alguns de quatre i intentaren el Quatre de set. A l'octubre, el dia 11 a Baricentro, descarregaren la Torre de sis, el castell de sis, castells nets i Pilars de quatre; i al mateix lloc, el dia 4, descarregaren castells nets i Pilars de quatre. El dia 19, al barri barceloní de Coll-Vallcarca, descarregaren la Torre de sis, castells de sis i Pilars de quatre. El dia 5, a Les Fonts, descarregaren la Torre de sis, castells de sis i Pilars de quatre; i el dia abans, a Sarrià feren una actuació igual a més de descarregar el Pilar de cinc. El 28 de setembre al barri sabadellenc de Covadonga, descarregaren la Torre de sis, Pilars de quatre i castells nets. El dia abans, a Baricentro, descarregaren el castell de sis, Pilar de quatre i castells nets. El dia 21, a les Pedritxes locals, descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis, el Pilar de cinc, Pilars de quatre i un castell net. El dia 11 anaren a diferents localitats i així a Vic descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis, el Pilar de quatre i castells nets; a Viladrau descarregaren una actuació igual; i a Matadenera també, però sense castells nets. El dia abans, a Terrassa, descarregaren el Tres de sis i el Pilar de quatre. El dia 7, a Sentmenat, descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis, el Pilar de cinc al balcó, alguns de quatre i un castell net. Finalment, el dia 5, a la festa d'Estat Català a Barcelona, descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis i Pilars de quatre.

Jaume Casanova "Crossa".

Cuina

M. Glòria Muntanola

Gambes a la grega

800 grams de gambes amb closca.
Formatge gruyère.
2 cullerades de salsa de tomàquet espessa.
600 grams d'arròs.
Una mica de conyac.
Herbes de la Provença.
1/2 cullerada de farina
2 grans d'all

Poseu oli en una cassola i fregiu-hi els dos grans d'all picats; quan comencin a torrar-se, tireu-hi les 6 tasetes d'arròs i deixeu-ho fregir una estona, tot remenant-ho amb cullera de fusta. Quan sigui una mica transparent, afegiu-hi 12 tasetes d'aigua bullint, doneu-li unes voltes i deixeu-ho a coure tapat per espai de 15 minuts. Després, deixeu-ho a la mateixa cassola i guardeu-ho. En una paella amb força oli, fregiu-hi les gambes amanides amb una mica de sal. Quan siguin fregides, poseu-les en dos plats per tal de que es refredin i després peleu-les i guardeu-les les closques.

Passeu pel turmix la tercera part d'aquestes closques i caps junt amb un culleró d'aigua, després passeu-ho tot per un colador de tela metàl·lica fi.

En un pot, poseu-hi l'oli de fregir gambes, afegiu-hi 1/2 cullerada de farina, doneu-li unes voltes damunt de foc suau; després afeiu-hi el suc preparat, les 2 cullerades de salsa de tomàquet, un pessic d'herbes de la Provença i un raig de conyac, rectificau de sal i si està molt espessa, afeiu-hi una mica d'aigua.

Ompliu un motillo amb l'arròs. Poseu-hi damunt totes les gambes i cobriu-les amb la salsa, afegiu-hi trossos de formatge de gruyère, ruixeu-ho amb una mica d'oli i fiqueu-lo uns minuts al forn per a que es gratini lleugerament.

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms

Domicili

Població D.P.

☐ Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc/Caixa

Agència que se serveixi domiciliar aquest pagament anual fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º

Lloc Data

Signatura

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA, València 244. Barna-7.

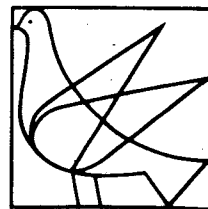
benestar des del començament...

per a la higiene del cos i de la llar

**CALÇETA-BOLQUER
(BRAGUITA-PAÑAL)**

PREPARATS PER

IBB

LABORATORI CIENTÍFIC
PER A LA HIGIENE

Barcelona

Teatre

Fundació Miró. Parc de Montjuïc. Aquest és l'últim cap de setmana que hi podeu veure els Titelles Mardui, amb el seu espectacle "Romanços de lluna plena". La qualitat artística de Mardui-Titelles fa que hem la pugui recomanar a tothom. Dissabte a les 5,30 de la tarda, diumenge a les 11,30 i a la una del migdia. L'entrada és de 150 pessetes.

Teatre Romea. Hospital, 51. XXVIII Cicle de Teatre Cavall Fort. Diumenge a les 11 del matí, el grup Cucorba presenta l'obra "N'Espardenyeta i el rei" d'en Jordi d'es Raco.

Turó Parc. Cada diumenge a les 12,30 del migdia, espectacle de titelles-animació i pallassos amb els Titelles Anglès.

Cinema

Apsi. Sant Elies, 23. Dissabte i diumenge a les 4,30 de la tarda, "Masacre en Còndor park" (misteri) y "Alerta roja: Neptuno hundido" (catàstrofe d'un submarí nuclear).

Ateneu Montserrat. Torre Damians, 6. Dissabte a les 6,30, "Invasión extraterrestre" (Ciència ficció a la japonesa).

C.C. Gràcia. Santa Magdalena, 12. Diumenge a les 6 de la tarda, "Supervivientes de los Andes" (sobre un fet real).

C.C. Sants. Jocs Florals, 33. Dissabte i diumenge a les 4 de la tarda, "La fuga de Logan" (Ciència ficció), i "Hace un millón de años" (Prehistòria-ficció).

Centre d'Horta. Feliu i Codina, 7. Diumenge a les 4,30 de la tarda, "Zafarrancho en el casino" (Còmica) i "La última

aventura de Bruce Lee".

Cinema del Carme. Sant Antoni Abat, 12. Dissabte a les 11 del matí i a les 5 de la tarda; diumenge a les 5 de la tarda, "La flauta dels sis barrufets" (dibuixos animats).

Col·legi la Salle Bonanova. Passeig de la Bonanova, 6. Diumenge a les 4,30 de la tarda "La magia de Lassie" (aventures d'una gosseta) y "La isla del Dr. Moreau" (aventures fantàstiques).

Col·legi la Salle Barceloneta. Balboa, 19. Diumenge a les 4,30 de la tarda, "Río Grande" (Oest) i "Rifles de bengala" (guerras colonials).

Lluïsos de Gràcia. Plaça del Nord, 7. Dissabte i diumenge a les 5,30 de la tarda, "La pantera rosa" i "La piel dura" (La vida en un poble francès vista pels infants).

Maristes de la Immaculada. València, 370. Diumenge a les 5 de la tarda, "Comandos" (aventures bèl·liques) i "Viaje a la Atlántida del capitán Nemo" (Aventures fantàstiques).

Penya Cultural Barcelonésa. Baix de Sant Pere, 55. Dissabte a les 5 de la tarda, "El tigre de Kyber" (aventures a l'Índia) i "Mazinger Z, robot de las estrellas". Diumenge a les 11 del matí, només es passarà "El tigre de Kyber".

Sala Sarrià. Passeig Sant Joan Bosco, 74. Diumenge a les 5 de la tarda, "El teniente Robinson" (aventures) i "Hibernatus, el abuelo congelado" (Louis de Funès).

Sant Vicenç de Sarrià. Major de Sarrià, 77. Diumenge a les 5 de la tarda "El tigre de Kyber" (aventures a l'Índia) i "Mazinger Z, el robot de las estrellas".

Comarques

Santa Coloma de Cervelló. Dissabte a les 6,30 de la tarda, a la Societat Recreativa,

representació de titelles amb el Teatre de la Claca.

Agramunt. Dissabte a les 5 de la tarda al Foment, cançons i contes populars amb Xesco Boix.

Sant Joan de Torroella. Diumenge a les 11,30 del matí, cançons populars amb l'Arc en el cel.

Badalona. Diumenge a les 6 de la tarda, al Círcol Catòlic, es passarà la pel·lícula "Oscar, Kina y el lasser". (Rialles).

La Garriga. Diumenge a les 5,30 de la tarda, al Patronat, es passarà la pel·lícula americana "Scalawag" (pota de fusta). (Rialles).

Terrassa. Diumenge a les 12 del matí, al Centre Cultural, el Col·lectiu d'animació de Barcelona presenta un espectacle de titelles "La fira de Bavastells" (Rialles).

Sant Celoni. Diumenge a les 5 de la tarda, a l'Ateneu, presentació del muntatge audiovisual "Rialles al carrer" i cançons amb Angel Daban.

Capellades. Diumenge, a les 12 del matí, es passarà la pel·lícula "Un día en las carreras" dels germans Marx.

Teatre per a més grans de 12 anys

Sant Feliu de Llobregat. El dissabte a les 10 del vespre, al Centre Parroquial, representació de l'obra "L'Espantu" pel grup "El Teatrí" (Molt recomanable).

Cornellà. Diumenge a les 7 del vespre, al Patronat Cultural, la Companyia de Teatre Maria Matilde Almendros, presenta l'obra "Terra baixa".

Carme Anfosso

El rei, la puça i el poll

Rondalla de Ramon Llull
adaptada per *berna*

FA MOLTS ANYS VIVIA EN UN CASTELL UN REI AMB DOS DONZELLS QUE CUIDAVEN DE LA SEVA REIAL PERSONA.

UN DIA EL REI VA CONVOCAR UNA GRAN REUNIÓ AMB TOTS ELS SEUS BARONS I CAVALLERS...

SI EM PERMETEU SENYOR, US DIRÉ QUE ACABO D'AMBERAR-VOS D'UNA PUÇA QUE TRANQUIL·LAMENT ES PASSEJAVEN PER LES VOSTRES REIALS VESTIDURES.

COM? ÉS UNA GRAN MERAVELLA QUE UNA BÈSTIA TAN PETITA GOSI ACOSTAR-SE A UN REI? DONEU A AQUEST DONZELL CENT MONEDES D'OR.

NO POT SER AIXÒ... JO TAMBÉ EN VULL DE MONEDES D'OR...! DEMÀ POSARÉ UN POLL EN EL MANTELL DEL REI...

L'ENDEMA, QUAN EL REI VA ANAR A SEURE A LA SEVA CADIRA, EL DONZELL AMAGÀ DISIMULADAMENT UN POLL ENTRE ELS PLECS DEL MANTELL...

MIREU, SENYOR, HE TROBAT UN POLL QUE PASSEJAVEN PEL VOSTRE MANTELL...

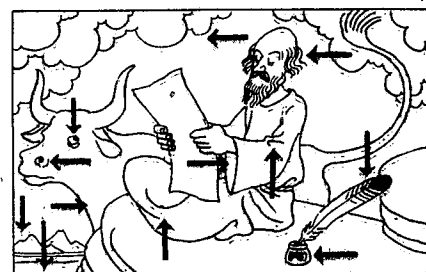
UN POLL? NO ÉS POSSIBLE... ELS MEUS VESTITS NO GUARDEN POLLS. CAVALLERS, CAVALLERS, MATEU AQUESTA BÈSTIA I DONEU CENT ASSOTS A AQUEST DONZELL!!!

Solucions

— Els nou noms: L'Albagés, Arbeca, Bovera, Cervià, Fullella, Juncosa, Juneda, Puiggròs, Tarrés.

— El verset: "Tota la gent es meravellaven i deien: No és aquest el Fill de David? Mt. XII, XXIII."

PETIT
Avet

L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

PETIT
Avet

Capítol Dinovè.— DONES FAMOSES A LA BIBLIA

109.— La dona israelita, fou, en la família, la guardadora de la fe en Déu i en les seves promeses. Tot el salm 128 lloa la llar israelita, caliu sempre renovat de pàtria i altar. Van ser molt famoses Sara, l'esposa d'Abraham, Rebeca, la mare de Jacob, i Raquel, la mare de Josep i de Benjamí.

110.— Una de les dones más cèlebres del poble d'Israel, que encara es debatia en les dificultats dels temps borrascosos dels Jutges, fou Anna, mare del gran profeta Samuel. Ella, malgrat que era estèril, meresqué per les seves oracions d'obtenir un fill. Es famós el seu cant d'agraïment, com més tard el cantarà Maria (Lc. 1,40-56).

111.— Rut, la dolça maobita, per la seva bondat envers sa sogra Noemí, vídua i desemparada, meresqué de ser admesa al poble de Déu, malgrat la seva condició d'estrangera, i més tard fou l'àvia del rei David.

112.— Ester fou reina a l'exili. Amb la seva influència sobre el rei va salvar el poble de Déu, perseguit i amenaçat d'extermini durant l'exili per la fúria d'Amman.

113.— Judit és el tipus de dona fidel. Les seves virtuts de puresa de cor i de vida, la seva pietat envers Déu i els necessitats, i la seva confiança en les promeses divines, la van fer triomfar del general Holofernes, a qui tallà el cap.

114.— A la Bíblia hi veiem el lloc important que ocupa la dona en la Història de la Salvació. De vegades apareix com a guia del seu poble, i com la que infon valor quan tot sembla perdut.

ACTITUDS CRISTIANES.— La dona, com també l'home, té una actitud positiva davant la vida, que mira i cuida com un do de Déu. I ho fa especialment en l'adversitat. Ella no posa tant la seva alegria en les coses; ella opta per la persona, especialment si aquesta dona és cristiana, o en té l'esperit. La dona excepcional que fou Santa Teresa deia que "la paciència ho obté tot". Hom diria que parlava per experiència pròpia.

INTRODUCCIÓ A LA GRAMÀTICA

TEMA 7

(Transformació de frases).

Llegiu el fragment que segueix:

Ja s'han plegat les ballades de Tots Sants. La cobla és a l'hostal.

En aquest fragment hi ha dues frases. L'autor, Joaquim Ruyra, ho ha escrit així, en dos ritmes, perquè ha cregut que només així podia expressar d'una manera exacta el que volia. Podríem, però, ajuntar ambdues frases i fer-ne una de sola? Res no és més fàcil. Llavors diríem:

Ja s'han plegat les ballades de Tots Sants i la cobla és a l'hostal.

Perquè hi hagués una frase en lloc de dues hem hagut de fer el següent:

1— Hem hagut de canviar l'entonació. En el primer cas el ritme es trenca després de *Tots Sants*. En el segon cas el ritme fa una petita suspensió, però es sosté fins al final.

2.— Hem hagut de canviar la construcció afegint una i entre els mots *Tots Sants* i els mots *la la cobla*.

El que s'explica en aquest fragment no ha variat, però el valor del que es diu no és ben bé el mateix.

Quan l'autor ha posat dues frases en lloc d'una, és que aquesta construcció expressa més bé el que ell volia.

Tingueu, doncs, presents aquestes indicacions.

La frase és inviolable. La frase està fortament lligada amb la intenció del que es vol expressar. El ritme i la construcció de la frase no es poden alterar sense alterar també aquesta intenció.

EXERCICI.— El fragment que ens ha servit per a aquest tema és el començament del conte LA VETLLA DELS MORTS. Un músic, en una cuina de casa de pagès conta, abans de sopar, una pavorosa aparició en un cementiri el dia de Tots Sants. Hi ha un tros que diu:

Aquí el narrador fa una petita pausa. Tot és silenci. Les paelles dels fogons han parat de xauxejar. No s'ou més soroll que el ronc sord de la gran olla de ferro penjada als clemàstecs que comença a arrencar el bull. El xaval del cove d'userdà no aparta sa vista dels llavis del músic com si sotgés la sortida de les paraules. El músic continuà així sa relació:

Llegiu ara el mateix fragment construït d'una altra manera i amb una altra separació de frases i mireu si fa el mateix efecte:

Aquí el narrador fa una petita pausa i tot és silenci. Les paelles dels fogons han parat de xauxejar i no s'ou més soroll que el ronc sord de la gran olla de ferro penjada als clemàstecs que comença a arrencar el bull mentre el xaval del cove d'userdà no aparta sa vista dels llavis del músic com si sotgés la sortida de les paraules. El músic continuà així sa relació:

Proveu de fer exercicis semblants amb fragments trets dels vostres llibres de lectura.

ANY 1

23

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE CATALUNYA CRISTIANA

EIXERITS I VALENTS

Sí, de vegades tinc por.
Un dia varem dormir al bosc en un tenda de campanya. Mira que m'agrada anar d'excursió, però, noil, no sé perquè, no podia dormir. Tenia por.

Fa ben riure el que em va passar.
Vaig acabar amb les galtes ben vermelles. Quan, estant ja ajagut a terra, un bri d'herba em volia fer pessigolles, em pensava que una mala bèstia em volia picar, i bofetada ve bofetada va.

El cap de colla em deia:
— Què et passa amb aquests cops? Amb qui et baralles?
— Espanto les mosques, deia jo, mig empipat mig dissimulant.
— Doncs, jo, no en tinc cap de mosca.
— Deuen venir totes a mi. Com que he menjat galetes amb melmelada... Però la veritat és que tenia por.

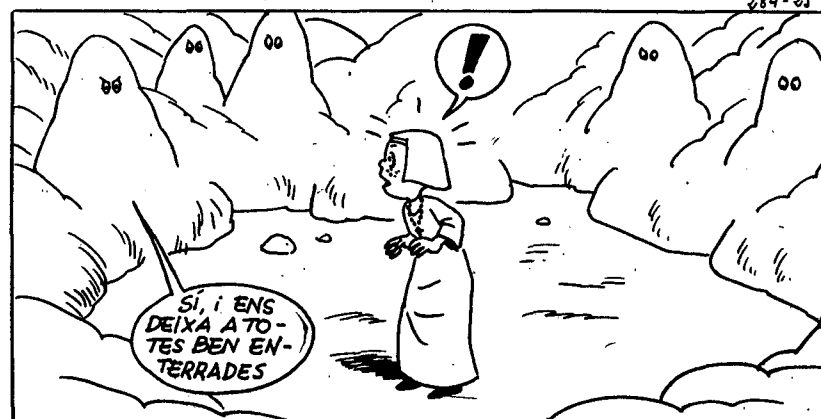
Demés, hi havia uns ocells nocturns que feien un crit estrany, com el d'una persona que en crida una altra. Quan estava a punt de dormir cantava aquell gamarús i... apa! em treia la son de les orelles i en feia obrir el ulls.
A la fi, cansat, em vaig adormir com un esclop.

L'endemà feia un sol esplèndid. El lloc on havíem acampat era meravellós. Em va fer vergonya haver tingut por. La por no serveix de res.
He pensat que hem de ser eixerits i valents.

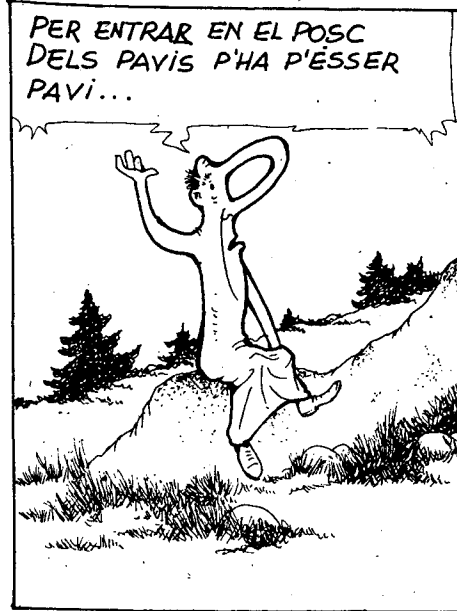
Jesús, a l'Evangeli, ho diu als deixebles: "No tingueu por".
Hem de ser valents per a ser bons fills, bons germans, bons amics, bons ciutadans. Valents per estimar Jesús. Valents per estimar i ajudar tothom.

L'EIXERIT.

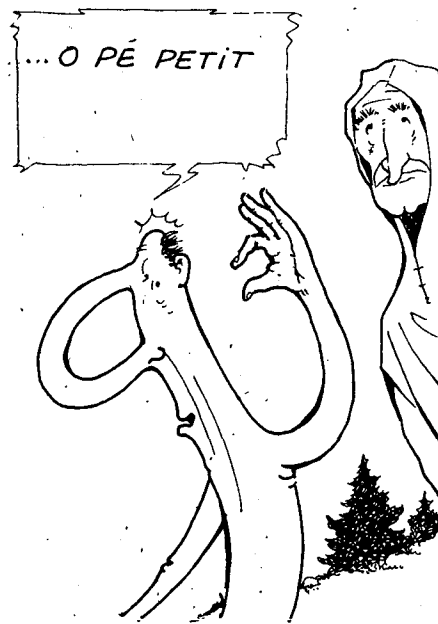
LA GERMANA NEUS "SUPER-SISTER"

LA CIUTAT, EL POBLE, LA COMARÇA.

PER ENTRAR EN EL POSC
DELS PAVIS P'HA P'ÉSSER
PAVÍ...

...O PÉ PETIT

JO
SÓC
PETIT.

PO! PO!
PO HO
ETS
PROU!

JO SÓC L'ESPE-
RIT DEL BOSC.
SÓC UN SAVI
DEL BOSC.

PO! PAVI DE POSC
PO! PAL PER PAVRI
DE PIVRES.

DE
PIVRES!
PIVRES!

SAVI
DE QUÈ?

NI SAVI DE LLIBRES

NI PETIT

PI! PALA PORT.
AIXÒ ES
EMPIADOR.

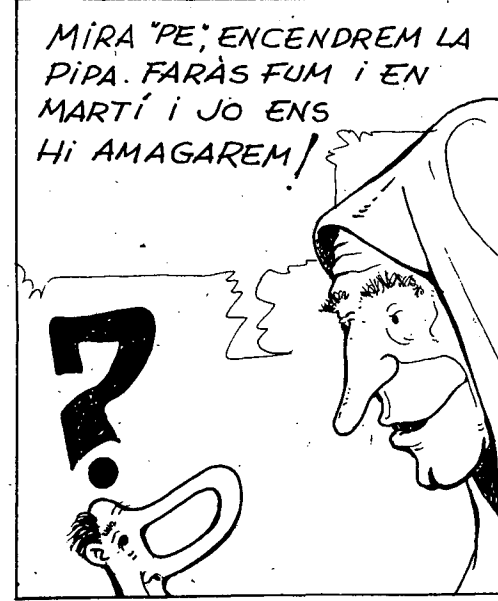

LA PIPA!

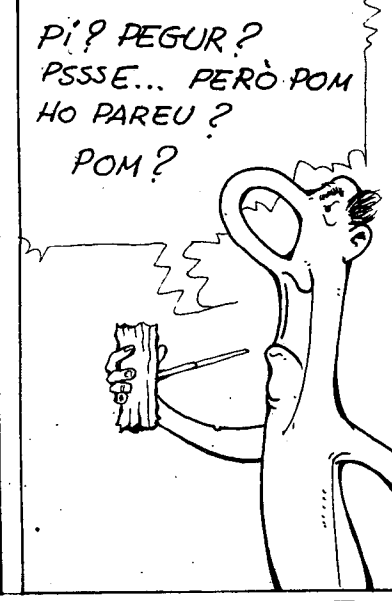
NO!
PA PIPA.
EMPIADOR!

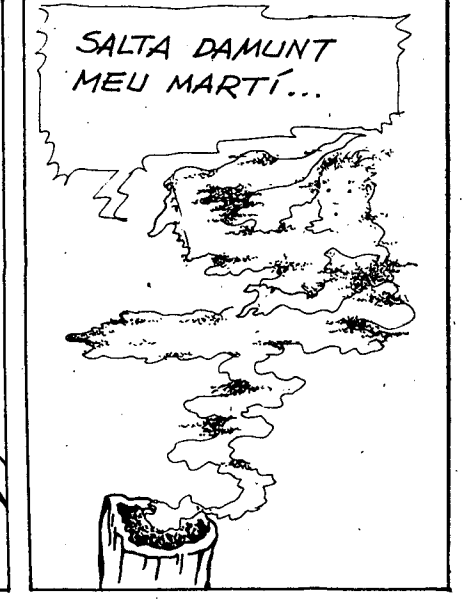
HA! HA!
ENS AMA-
GAREM DINS
LA PIPA.
BONA PEN-
SADA,
MARTÍ.

MIRA "PE", ENCENDREM LA
PIPA. FARÀS FUM I EN
MARTÍ I JO ENS
HI AMAGAREM!

PI? PEGUR?
PSSSE... PERÒ POM
HO PAREU?
POM?

SALTA DAMUNT
MEU MARTÍ...

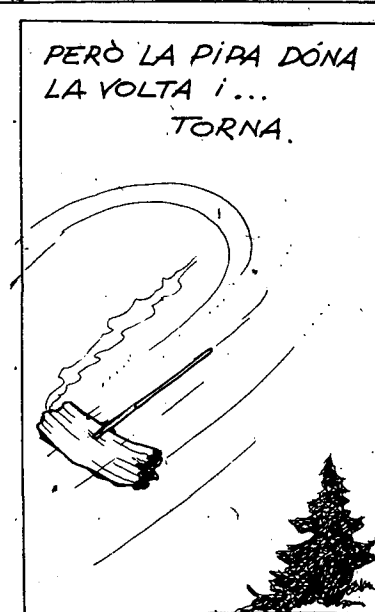
VEUS?
AIXÍ!

AIXÒ ES
PÀGIA!!

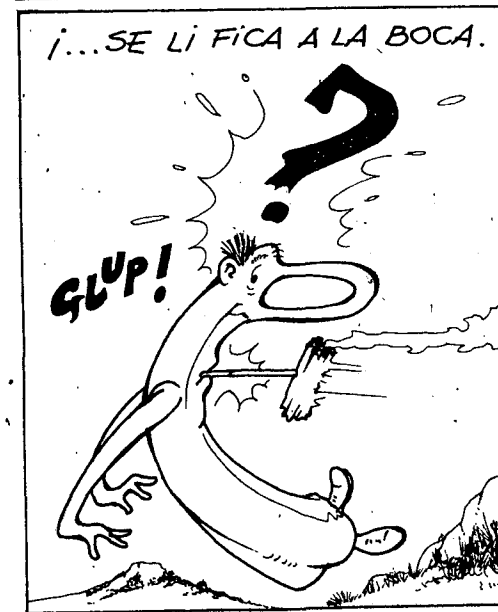
L'ESPERIT DEL
BOSC I EN MARTÍ
DESAPAREIXEN
DINS LA PIPA.

PO! PO! PO PULL
PIPES
EMBRUIXADES!!

PERÒ LA PIPA DONA
LA VOLTA I...
TORNA.

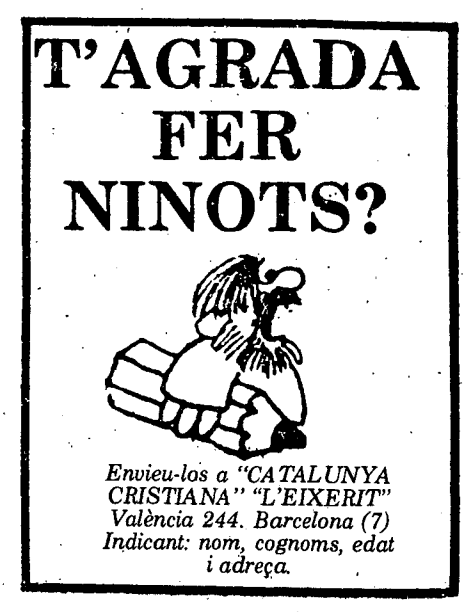

I...SE LI FICA A LA BOCA.

GLUP!

NÓ ET PODRÀS
ESCAPAR DE
NOSALTRES.
APA, EL BOSC DELS
SAVIS ENS ESPE-
RA. AVANT!

**T'AGRADA
FER
NINOTS?**

Envieu-los a "CATALUNYA
CRISTIANA" "L'EIXERIT"
València 244. Barcelona (7)
Indicant: nom, cognoms, edat
i adreça.

LES HISTÒRIES DE L'AVI PEP

Per que l'aigua de la mar és salada

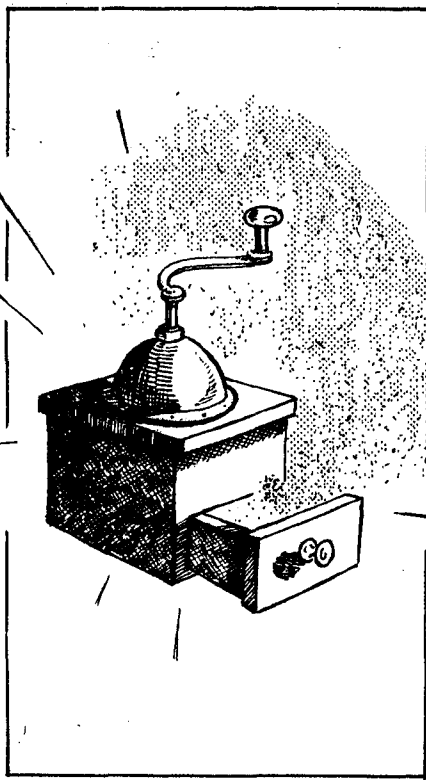
Oi que us recordeu del germà bò, del que tenia un molinet meravellós que li donava tot el que li demanava?. Com ja us vaig explicar ell no li va demanar pas gaire cosa al molinet. Era humil i gens ambiciós i amb poc en tenia prou. Tant fou així, que arribà un moment que ja ni se'n recordava del molinet, que el tenia arraconat al fons de l'armari de la cuina.

Però la fama havia corregut pel poble. I vet aquí que un bon dia un veí seu, que era capità de vaixell i viatjava sovint a llunyanes terres, volgué ensenyar aquell molinet prodigiós a les gents de l'altra banda de la mar.

I succeí que havia de fer un viatge per anar a cercar sal i, com que el bon germà no tingué inconvenient en deixar-hi s'emportà amb ell el molinet.

I heus ací que mentre anaven per mar un mariner va dir al capità:

— Patró, em sembla que ens podríem estalviar de fer el viatge. Diguem al molinet

La capsa de les paraules
Pregunta, si no ho saps, que vol dir:

Vaixell
Estalviar
Moldre
Feta
Puix
Succeir

que ens molgui sal i ens estalviarem d'haver-la d'anar a cercar.

— Trobo que tens molta raó — digué el capità. I agafant el molinet, va dir:
— Molinet, mol.

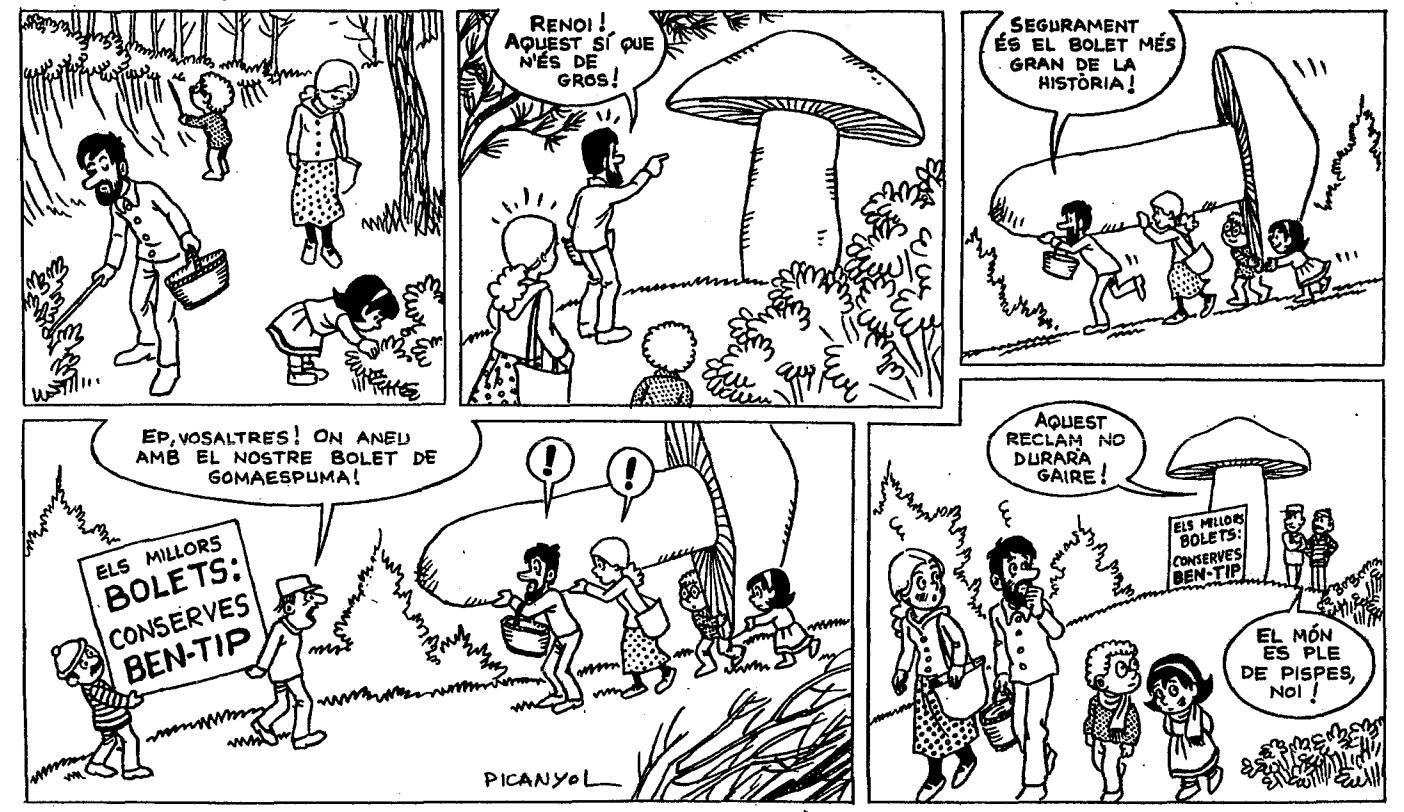
I deseguida començà a sortir sal i més sal del molinet. I vinga omplir-se'n el vaixell, i sal i més sal, i encara més i més encara. I en va moldre tanta que va omplir tot el vaixell, que va arribar a pesar tant, que com que no el van saber deturar perquè no molgués, el vaixell no va poguer suportar tant de pes i es va enfonsar.

I diuen que en el fons de la mar el molinet encara segueix molent i deurà moldre fins que el dia menys pensat un pescador el pèsqui i li sàpiga dir:

— Molinet, para de moldre.

I és d'ençà aquesta feta que l'aigua de mar és tan salada, de tanta sal com mol el molinet, puix que abans era dolça com tota l'altra aigua.

La familia Moixó

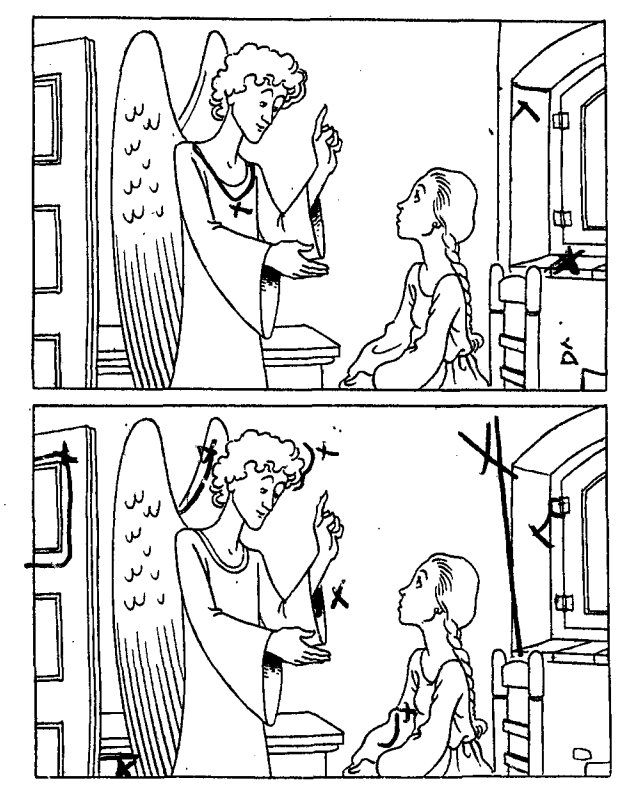

Sopa de lletres

Els errors a dotzenes

per TONI

T	O	L	T	A	L	A	G	E	N	T
P	E	A	S	M	J	U	N	E	D	A
U	E	L	R	R	A	V	E	L	L	A
I	V	B	E	B	N	I	D	B	E	F
G	I	A	E	N	E	N	O	O	E	U
G	C	G	S	A	Q	C	U	V	E	L
R	E	E	S	T	E	L	A	E	F	L
O	R	S	I	L	L	D	E	R	D	E
S	V	A	V	I	D	M	T	A	X	D
I	I	T	X	J	U	N	C	O	S	A
X	A	I	T	A	R	R	E	S	I	I

Buscar el nom de nou pobles o/i ciutats de la Comarca de les Garrigues. Amb les lletres sobrants trobareu un verset del Nou Testament, amb la cita on es troba.

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

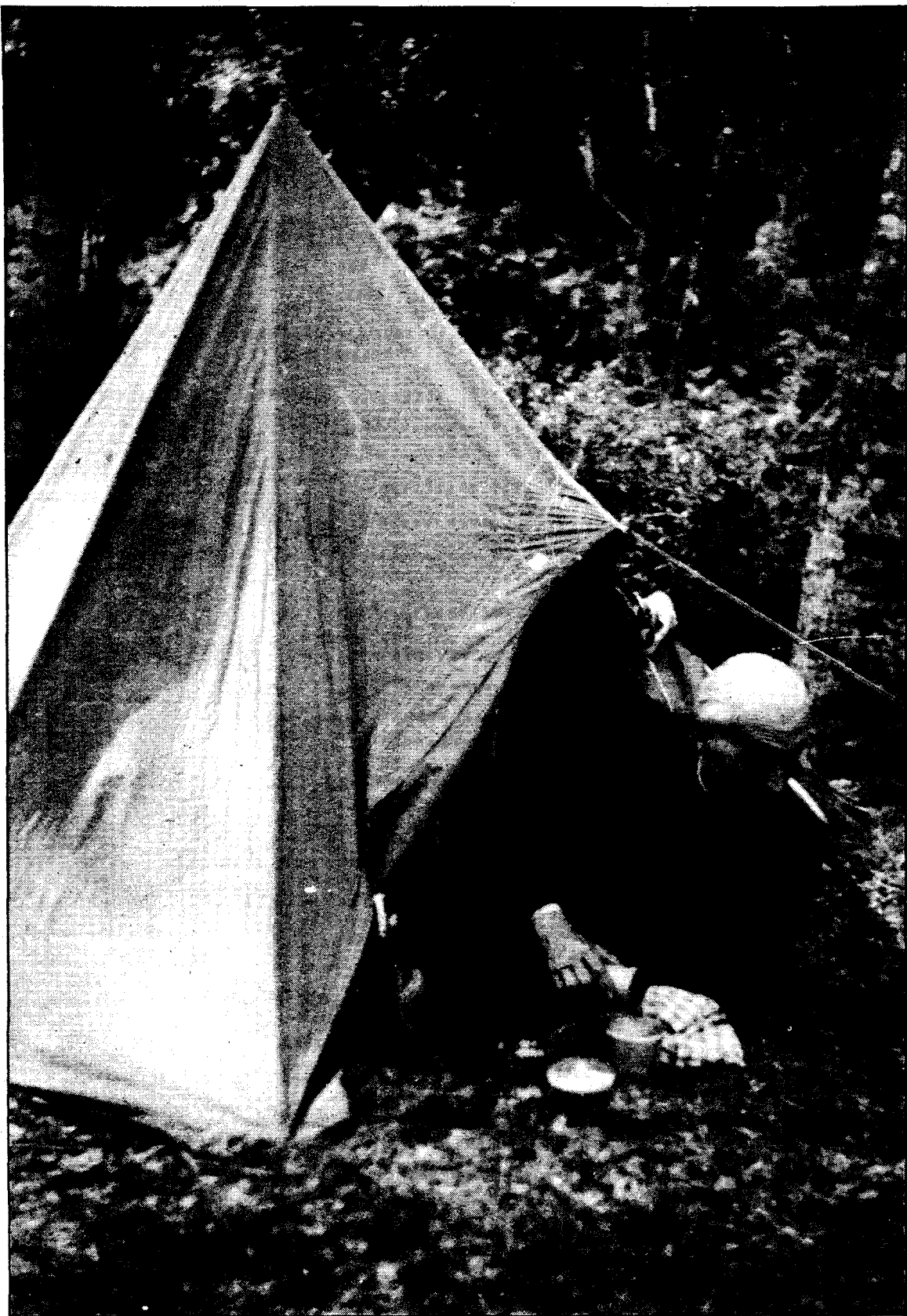

YOGHOURT

Aliments frescos i naturals

Aliments frescos i naturals

especial MOSSÈN BATLLE XXV ANIVERSARI DE LA SEVA MORT

SACERDOT IMMORTAL

**FOU L'HOME FORT - CLARIVIDENT I RECTE
D'ETERNA JOVENTUT - UN INFANT QUASI
LLEIAL AL CRIST**

SERVÍ L'ESGLÉSIA I ENSENYÀ A SERVIR-LA

ELL FEU DE LA PIETAT UNA MIRACIA

CIUTADA D'AQUEST MÓN

AMB SA TERRA AMB UNA LLEI D'AMOR TENAC I DURA

PARE I AMIC - CONSELLER INTEL·LIGENT

EDUCADOR PERSEVERANT I INVESTIGABLE D'HOMES

SAVI I POETA

PRUDENT EN SON OBRAR - FERM EN L'EMPRESA

ESCOLTA ENTRE RES MILLORS I FORJADOR D'ESCOLTES

HEROI EN LA DARRERA PROVA

“Va creure en els nois i els nois van creure en ell”

Missatge del Cardenal Jubany

Fa vint-i-cinc anys que al capvespre del dia 26 de novembre de 1955, moria el Consiliari Diocesà d'Escoltisme, Mn. Antoni Batlle i Mestre. L'envoltaven els seus minyons, els mateixos que l'havien vetllat dia i nit durant dos anys, quan el cos es negà a seguir caminant i la veu se li apagà. Tot seguit, ells feren amb Mossèn Batlle la seva darrera sortida junts: travessaren Barcelona per tornar-lo a la terra on les seves despulles esperen la glorificació del darrer dia.

Mossèn Batlle fou un sacerdot ferm en la fe, arrelat en l'esperança. Tocava de peus a terra, estimava el seu poble, trespava amb els nois cingles amunt, els aplegava en la nit al voltant del foc de camp i encertava paraules i cants per fer néixer el futur. Els ensenyà de mirar sempre endavant i trobar gust en les responsabilitats. El seu tarannà, i el seu engatjament pel futur del nostre poble i per la formació cristiana dels nois en el si de l'escoltisme, no sempre fou comprès ni acceptat: La vida no li fou pas fàcil. Fins al darrer moment ell seguí fent camí, plantant arriscadament la seva tenda cada vegada més lluny, convençut que valia més encendre un foc que perdre el temps maleïnt les tenebres. Mai no deixà de somriure ni d'estimar. Va creure en els nois i els nois van creure en ell. Féu que fos cada noi que s'eduqués i serví el país com a educador de minyons. Fou tot un sacerdot de la nostra església de Barcelona.

Durant aquests vint-i-cinc anys que ens separen de la data del seu traspàs, Mossèn Batlle ha seguit present a casa nostra en els molts homes i dones que aprengueren d'ell el gust per les responsabilitats, i han estat fidels. Són molts! L'Escoltisme i el Guiatge catalans han maldat per continuar la feina començada en un temps ben difícil.

Avui és tota l'església de Barcelona qui vol honorar la memòria de Mn. Batlle, un dels seus sacerdots més exemplars. Hi estava en deute, i ara és l'hora de reconèixer públicament la seva feina ben feta, evangelitzadora i educadora d'homes de tremp i de caràcter que el país i l'Església necessitaven.

Volem que el record de Mn. Batlle desvetlli en la nostra Església noves energies perquè, amb l'ajuda dels grans, els nois i noies siguin Poble i Església, ara que ja estem abocats al tercer mil·lenni de l'esperança cristiana. El missatge de Mn. Batlle és vàlid per a tots els qui fan camí amb els nois i els joves. Tots poden aprendre d'ell a canviar el món millorant cadascun dels homes de demà. En especial el nostre escoltisme catòlic, que existeix gràcies a Mn. Batlle, ha de trobar, en la seva memòria renovada, una bona empenta per portar una paraula de vida als nois i noies, per donar-los el gust de viure companys i en pau, explorant nous espais on l'home pugui viure la seva vocació divina, que nosaltres hem vist acomplerta en Jesucrist.

Juntament amb un bon grup d'homes i dones que estimen la nostra Església portarem endavant un seguit d'iniciatives, que ens permetran de donar a conèixer la figura de Mossèn Batlle, d'honorar-la, i d'obrir els nous camins pels quals ell ens hauria passat al davant. Tothom qui ho desitgi podrà fer palès el testimoni de la seva admiració i el seu agraïment per la feina ben feta del gran sacerdot.

Com a cristians que som, l'acte central d'aquesta memòria serà l'aplec pasqual al voltant del Crist ressuscitat. Quan arribi la primavera, en plena festa de Pasqua, venerant la memòria del Cavaller Sant Jordi, Patró de Catalunya i de l'Escoltisme, convocarem el poble per celebrar la victòria de la vida i per afirmar la nostra fe que “podem deixar aquest món un xic millor de com l'hem trobat”.

Tant de bo, creguéssim tots veritablement que els nois són els primers en el Regne de Déu, com ho féu, al preu de la seva vida, el nostre Mossèn Batlle! Donem gràcies a Déu que suscità, en el si de la nostra església de Barcelona, un sacerdot i un educador com ell.

Narcís Jubany.

Cardenal Arquebisbe de Barcelona.
Barcelona, 26 de novembre del 1980.

La darrera sortida amb el mossèn

Els darrers dies de novembre de 1955 els carrers de Barcelona presenciaren una estranya manifestació: cents de nois acompanyaven un taüt embolcallat amb la bandera de St. Jordi i una doble corona de llorer. Eren els minyons que feien la darrera sortida amb el Mossèn.

La Mort és una visita que parla poc; només diu: anem que ja es hora, i ens treu de l'exili i ens porta a la pàtria. Altres vegades us he dit, que avui, en la renovació de l'autèntica vida cristiana que s'està realitzant arreu, es rectifiquen també molts conceptes corrents que falsegen o desfiguren l'actitud que ens correspon, i una d'elles és la de la mort...

Per parlar-ne en cristià hem de parlar de mort i de resurrecció.

Ara, estem en un dormitori. Cementiri és una paraula grega que significa això: un lloc on hi ha gent que dorm.

Quantes vegades nosaltres hem dormit vint i trenta en una habitació o en una pallissa. I jo, en ser l'últim de retirar, us he contemplat tots ben quiets dormir profundament. Sembla que allà no hi visqui ningú: sembla un cementiri. Però quan l'alba del nou dia toqui el corn, tothom es llevarà i es veurà clar que aquells nois tots eren vius...

Això passarà en tots els sepulcres de la terra. A l'alba d'un nou dia, sonarà també un corn, que ja va sonar al Sinai, i tothom es despertarà. Jesús despertava els morts sense corn: només de paraula. I quan li deien: "En tal és mort", Ell responia: "No és mort, només dorm: ara jo el despertaré". I el mort obria els ulls i es despertava i s'alçava. Perquè aquest és el nostre destí: viure. No hi ha més: som fets per a viure i ningú no es morirà. Déu ens fa canviar de vida, i sempre per millorar. Primer una vida inconscient de l'infant en la mare, després ja ve un canvi

de vida en el noi petit, després més. I cada canvi de vida porta una crisi, i alguns nois quan canvien de ser criatures per passar a l'adolescència estan mig malalts i entren també en un món nou...

La mort dura un moment, descomptant la malaltia. I deixa el cos fet malbé, tant que ja no serveix per a res. I com que el nostre cos conté tantes substàncies químiques inestables, es descompon d'una manera fastigosa. L'hem d'enterrar i tapar bé. Però Nostre Senyor Jesucrist ja ens deia que no en fèssim massa cas, d'això: que totes les llavors es podreixen abans de florir. Si enterreu una ametlla es podrirà i farà un tuf desagradable. Però, deixeu fer: d'aquesta ametlla podrida, en sortiran les flors de l'ametller. Doncs, a tots ens passarà igual. Ningú no quedarà enterrat per sempre. I el cos nou que l'ànima es farà en tornar a agafar matèria, serà com el d'ara però sense estar subjecte a les lleis físiques ni químiques. No hi haurà pes ni cansament ni alimentació ni subjecció a uns metres d'espai. L'esperit tindrà una matèria absolutament dòcil que en farà el que vulgui, sense limitació de temps, ni d'espai ni de resistència ni de cansament...

... vosaltres mireu la mort i els cementiris i els vostres amics i parents difunts, amb uns altres ulls que la gent mundana, que parlen de pèrdua irreparable, de separació eterna i de coses així, que són mentida.

Tots anirem a dormir i, en despertar, ens retrobarem altra vegada.

(Paraules de Mn. Batlle en l'enterrament del Dr. Lluís Carreras.)

2-1-56

Car amic, No cal q. es digne com un bon dolgut la pèrdua de M^{re}. Baille. No sols perquè un sent sempre la pèrdua d'un amic, sino especialment, perquè ara un home exemplar q. servia de model i d'inspiració a la nostra gent jova. En un país mancat d'homes com el nostre la pèrdua de la seva persona notant es dotament sensible.

L'experiència de la vida m'ha ensenyat q' ens cal considerar la mort com a normal i que no té sentit plorà'ms d'ella. Cal donar gràcies a Déu pel temps que hem pogut estar junts amb persones estimades i gaudir-nos de la seva companyia i acompanyaments.

No se si resten persones de la seva família pròximes a ell, però us pregaria q. d'existir els fessin arribar a elles i als cunies tots l'expressió del meu condol.

Ben cordialement votre

Julia Batista is free

BOY SCOUTS INTERNATIONAL BUREAU
(BUREAU INTERNATIONAL DU SCOUTISME)

INTERNATIONAL COMMITTEE

Director Prof. Gen. G. C. SENE, C.E.S.O., C.B. Deputy Director P. T. LUNDA	Non-Executive: Col. J. S. Wilson Mr. Ben Berman, Jr. 44 Broadway, N.Y. Henry Dabner, Mr. John England, Mr. Ralph Jackson, Col. Paul Kibing, Mr. John Leach, Gen. Sir Rob Lockhart, Col. Charles Phillips, Mr. James Quinn, Mr. John W. Selig	Chairman: Isaacson, London Telephone SLANGE 735 & 736
---	--	---

PLEASE DEAL WITH ONE SUBJECT ONLY
 NUMBER YOURS IN 600-12

5th December, 1955

Dear Señor

I am very sorry indeed to receive your letter informing us of the death of Father Monsen Antoni Batlle i Mestre and I send you our sincere sympathy in this great loss which you have sustained.

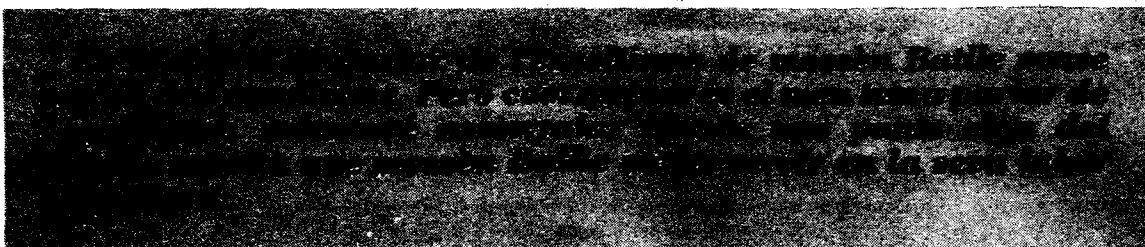
Yours sincerely,

DIRECTOR

(Cartes de condol d'En Batista i Roca, i de l'Oficina Internacional de l'Escollisme).

L'escoltisme de Mn. Batlle

El primer punt a considerar és que mossèn Batlle no era esclau del mètode i que aquesta és una característica, precisament, del mètode escolta: ésser un mètode i no una finalitat en ell mateix.

Mossèn Batlle era pragmàtic. Va agafar l'escoltisme perquè es va adonar que allò "anava", que amb aquell procediment podria realitzar un tipus d'educació eficient i adaptat a les necessitats del temps. El mètode era l'instrument. El que interessaven eren les finalitats. I ara, sobretot, en les finalitats on mossèn Batlle va trobar-se en coincidència amb Baden Powell.

La primera i fonamental d'aquestes coincidències és el convenciment que en aquell moment de la nostra civilització la formació del caràcter era molt més important que la formació intel·lectual.

Els darrers anys de la dictadura de Primo de Rivera hi va haver a la premsa barcelonina una controvèrsia sobre aquest punt. Josep Maria Batista i Roca i el meu pare, Alexandre Galí, es van posar decididament del cantó de la prioritat que l'educació del caràcter. No es casual que fos d'aquell moment que podem datar la creació d'un escoltisme seriós i del primer interès de mossèn Batlle pel mètode. Mossèn Batlle, cal no oblidar-lo, s'havia format en contacte amb la doctora Montessori i va ésser sempre un excel·lent professor.

Si examinem la situació actual, hem de reconèixer que d'aquesta idea de l'educació no en queda pràcticament res. El terrorisme intel·lectual ha fet emmudir tota la gent (que és molta) que continua creient que la formació del caràcter

(parlem clar, la formació moral) és molt més important que la formació intel·lectual. Avui tenir un local net, i no parlem ja de portar uniforme, és signe de "feixisme". Prometre lliurement fer el possible per a complir la llei escolta (és a dir, dir que hom farà un esforç per a ésser una persona i no un brètol) és una "coacció intolerable" que pot produir un "trauma". I l'activitat (l'activitat de l'escola activa) consisteix en innombrables xerrades, cursets, encontres, assemblees, postes en comú, col·loquis, taules rodones, seminaris i, darrerament, tallers. I encara, quan aquestes activitats tenen la informalitat de la xerrameca d'amics i companys! El mal és que moltes vegades són d'una plúmbea seriositat petulant que esgarrija. He de confessar, entre altres pecats, haver participat a més d'una d'aquestes "activitats".

Mossèn Batlle parlava poc. Li agradava i era destre en la conversa amable i irònica, però a partir d'un cert moment, quan veia que s'allargava i degenerava (cosa inevitable) cap a la grolleria o la petulància, tallava i en sec. I feia cantar (moltes vegades malament) una cançó. No sé si havia llegit el capítol IV de "La Ruta de l'Exit" de Baden-Powell: "Coucous et hableurs", que podríem traduir "Xerraires i pedants". Però en coneixia a fons la doctrina.

Mossèn Batlle va prendre de Baden-Powell el valor de la natura com a terreny per a educar el caràcter. I era un entusiasta (com Baden-Powell) del domini racional de l'home sobre la natura. D'això es tractava, precisament, en l'educació escolta:

de dominar-la. No de destruir-la estúpidament ni de cercar amb ella una il·lusa comunió roussoniana. La natura és enemiga de l'home. L'home s'ha fet en lluita amb la natura. L'home intel·ligent la domina i la utilitza, no la destrueix. Potser, si calgués parlar seriosament d'una adaptació de l'escoltisme als nostres temps, caldria tocar a fons aquest punt.

Mossèn Batlle va connectar, finalment, d'una manera especial amb Baden-Powell amb el que és al meu entendre el punt fonamental de l'escoltisme: l'humanisme fonamental en el fet religiós. No un humanisme que pretén convertir-se en religió (i en religió cristiana), com tantes macedònies d'avui dia, sinó un humanisme que només s'aguanta sobre la religió, una religió substantiva i transcendent.

Homes com mossèn Batlle i Baden-Powell, després del fracàs a nivell de civilització tecnològica (occidental i capitalista igual que oriental i comunista), dels sistemes intel·lectuals d'educació que estem patint, haurien d'ésser molt més coneguts i estudiats si no volem que acabi d'esdevenir realitat la frase de Giroudoux recordada pel pare Forestier en el seu "Escoltisme, ruta de llibertat": "Els països (les civilitzacions, diria jo), són com els astres: poden brillar i fer llum segles després de la seva mort". I si algú m'addueix l'esplendor externa que —encara— té la nostra civilització, li contestaré amb la frase de Chesterton: "La vida sempre és silenciosa. És el peix mort i la matèria en putrefacció que emet llum i és fosforescent".

Jordi Galí i Herrera

Mossèn Antoni i el guiatge

Fou l'any 1932 que mossèn Batlle ens començà a parlar de guiatge, o sigui de l'escoltisme aplicat a la formació de les noies. Per a nosaltres era completament desconegut aquest mitjà d'educació; i per a ell, que havia començat a fer escoltisme amb els minyons, érem el primer grup de noies que iniciava. Orientades per ell i amb l'ajuda de llibres i revistes que ens proporcionà, vàrem començar a fer guiatge. Donàrem a l'agrupament el nom de "Congesta". El problema de la formació de la joventut era la seva idea predominant per la necessitat que veia de reforçar i continuar la tasca d'educació que s'inicia a l'escola.

La seva obra d'educació fou gran, donant així compliment a una frase per ell pronunciada: "Quan vegeu quelcom gran, penseu que molts esforços estan amagats allà dintre". I és veritat, la seva dedicació a la joventut fou un esforç continu i abnegació completa. Amb tot, sempre estava content, alegre i optimista. Ell havia dit: "Cal que siguem sempre bons, encara que de vegades vegem que s'abusa de la nostra bondat".

Es impossible de transcriure tota la influència de mossèn Batlle en la nostra formació. Tenia un do extraordinari per fer-te veure les coses clares i posar-se a l'abast de la intel·ligència del seu oïdor. No podia veure que es fessin o es diguessin coses rutinàries, i li agradava en extrem tota cosa espontània. La seva franca rialla era realment encoratjadora. Donava gúst de preparar una excursió amb la seva ajuda. Les explicacions històriques del lloc on havíem d'anar, assaig de cants, preparació del programa a seguir, es feia veritat allò que, quan una cosa s'ha preparat molt, s'hi ha pensat molt i s'ha estimat molt, acostuma a anar molt bé. Havia tingut sempre un gran interès perquè els programes de marxés no fossin mai un excés per a les noies i recomanava sempre als campaments que es complissin les hores de descans necessàries. "Tingueu sempre present, ens deia, que no es fa res de bo sense el descans suficient".

La celebració de la fe era per a ell un vertader centre d'interès. Li agradava i volia que es fes ben fet, no solament quan es feia en una església, sinó fins i tot quan es feia a l'aire lliure. Ell feia viure la fe.

Tenia també especial interès que els actes propis del guiatge fossin degudament preparats i realitzats seriosament. Primer preparava la intel·ligència, l'esperit, el cor; després el signe que havia d'expressar tot allò que nosaltres sentíem i vivíem. Hi ha actes del guiatge que no s'esborraran mai més del nostre pensament.

La joventut necessita viure en un ambient d'alegria; ell sabia crear-lo meravellosament bé: Cants, jocs, focs de camp; tots recordem la seva franca rialla als nostres acudits. "El mal humor no ha d'existir mai entre vosaltres, sapigheu allunyar-lo sempre".

Adhuc en la seva llarga malaltia no deixà d'interessar-se pels problemes de la joventut. Volia que l'anéssim a veure i li expliquéssim com anaven les coses. I malgrat les dificultats per a expressar-se, no deixava de dir-hi la seva; de manera que ens en tornàvem ajudades pels seus consells i encoratjades pel seu heroic exemple. "Estimar Déu i el proïsme, estimar i servir l'Església i la Pàtria, donar-se sense miraments i treballar sense descans", heus aquí el que donà sentit al seu viure i al seu morir".

Carme Angel de Cortadellas

Té futur l'escoltisme?

Fa vint-i-cinc llargs anys que l'escoltisme catòlic a casa nostra viu de l'empenta donada per mossèn Antoni Batlle amb la seva vida i la seva mort pels nois. Per a uns potser són pocs anys; per a d'altres en són molts. Pels escoltes i les guies del 80, Mn. Batlle és un personatge que pertany a la història, del qual n'han sentit explicar fets i anècdotes més o menys certes i encertades, ben poca cosa més.

Vint-i-cinc anys en la història de casa nostra, del 1955 al 1980 més precisament, són anys. En l'Església van de Pius XII a Joan Pau II; i en el país, de la desfeta i l'anihilament a la represa de les institucions nacionals. Culturalment, després del 68, el canvi s'ha accelerat, han estat capgirats valors i gustos, mentre la tecnologia ha substituït per un altre el marc del nostre viure quotidià. Res no és el mateix: ni l'escola, ni l'educació, ni el domini tècnic, ni el treball, ni el lleure, ni la professió, ni les institucions més intocables, ni la religió...

Ho podria ser l'escoltisme? Gràcies a Déu que no ho hagi estat. L'escoltisme ha viscut a flor de pell, amb tota la sensibilitat juvenívola que li escau, aquest temps de canvi. Manta vegada despullant-se del passat, i a voltes negant-lo. Fins i tot, en algun moment, com avergonyint-se de la seva identitat. S'ha avergonyit potser d'anar vestit d'una esclatant manera, de saludar així i estrènyer la mà així. Fins ha desmuntat formacions i cerimonials, i camuflat promesa i llei. Molts joves, a l'escoltisme, han exercit apassionadament el seu dret de crítica social i d'aprenentatge, amb tot els riscs, en una societat que ben poc lloc els deixava i que d'ells es malviava. Quan tot eren fruits prohibits, almenys amb l'escoltisme han pogut jugar a muntar i desmuntar. No ens preguntem pas com quedaren al final els caus, hi quina cara més emmascarada duïen els minyons!

Alguns, perquè tot havia estat "profanat" (no oblideu les cometes), o senzillament perquè ara era introyable, sense uniformes al carrer, i sense formacions al campament, han deduït que ja no hi havia escoltisme, o que havia perdut el seu tremp educador. A la vida no es pot estar enyorant el passat; és una forma de badar. Tampoc no es pot caure en la ingenuïtat de creure que deixant de fer el que havíem estat fent, hom fa néixer ja el futur. No és pas veritat.

Cada dia necessita un escoltisme nou. Si més no perquè escoltisme vol dir sortir del territori on ja ens hem establert, i eixamplar les fronteres. És propi de l'home viure insatisfet del que té, i engatjar-se en l'aventura pròxima, sense escarmentar mai, perquè l'univers de l'home no és mai explorat del tot.

Avui, a vint anys del tercer mil·lenni, els nois i noies del nostre país continuen essent gent que surt del cau, que cerca un món nou, i que vol deixar millor el món que entre tots hem construït.

B.P. va tenir una intuïció. Saber és important, però guaitar, córrer, tastar, no tenir por, saber fer coses, viure lliure en un petit grup, dominar la natura, moure-s'hi com a casa, és encara més important. I al 1980, hom continua afirmant el mateix. L'escoltisme continua essent interessant i necessari: de cada un d'aquests nois i noies que vénen en aquest món n'hem de fer un home de cap a peus.

Només cal que algú amb fe es planti davant de cadascun d'ells, i amb veu que reflecteixi tota la veritat, sigui capaç de dir-li: "Tu pots ser aquest home". No és això el que feu mossèn Batlle amb els seus minyons quan encara les runes fumejaven?

Mossèn Batlle es va engatjar fins a la mort, cal dir-ho. Però ell féu néixer l'esperança i el futur. Els seus minyons esdevingueren els homes i dones que el país i l'Església necessitaven. Ells no recorden pas les hores passades al cau o al campament que podia ser assaïtat, com un dolç record d'infància. Ells estan segurs que allà s'hi jugà el futur, i que ells el feien.

Més enllà de moviments, institucions, o associacions, hi ha les persones. I mentre hi hagi qui aplegui els nois d'avui per fer amb ells camí, hi haurà futur. I aquest futur bé es podrà dir l'Escoltisme.

Genis Samper
Consiliari General Minyons Escoltes/
Guies Sant Jordi de Catalunya

Minyons escoltes /

Relació d'agrupaments afiliats (gener del 1980)

BARCELONA-I

Sta. Maria de Gràcia
Nostra Dama de Lourdes
Joan Maragall
Bisbe Irurita-Celístia
Montnegre
Verge de la Pau
M. de Déu de Montserrat
St. Josep de Calassanç
Anselm Albareda
M. de Déu de Pompeia
Bona Nova
Pere Quart

BARCELONA II

Narcís Monturiol
Roland Philips
Jungfrau
Terra-Nova
Pau Casals
Junceda
Jaume I
Rudyard Kipling
Prat de la Riba
Alexander Fleming
M. de Déu de Fàtima
Salvador Espriu
Pare Bertran
St. Pius X

BARCELONA III

Sol de Baix
La Salle
Santiago Apòstol
Rocafort
Mohandas Gandhi
Puig i Moliné
Estrella de Mar
Nou Creus
Rafael de Casanova
Pica d'Estat
Montserrat-Xavier
Natura i Vida
Sant Antoni Abad

VALLÈS

St. Esteve - Granollers
Abat Escarré - Matadepera
Berenguer el Gran - St. Cugat
Pau Casals - Terrassa
Boy-Scout - Martorelles
Mossèn Homs - Terrassa
Jaume Oliveres - La Garriga

GIRONA

Mont-Palau - Pineda
Montnegre - Calella
St. Miquel - Anglès
Puig d'Afron - La Celler de Ter
St. Nicolau - Malgrat
St. Cugat de Salt - Salt
N. Dona del Tura - Olot
Pinya de Rosa - Blanes
Sant Pere - Figueres
Esplai - Les Planes
Sant Narcís - Girona
Palamosí - Palamós

Pere Claret - Girona
Tamarit - Torroella de Montgrí

MARESME

M. de Déu de la Rúa - El Masnou
St. Jaume - Badalona
Flos i Calcat - Arenys
St. Pau - Badalona
St. Adrià - St. Adrià de Besòs
Jaume Ortiz - Badalona
Jaume Gordi - S. Coloma de Gramanet

LLOB./GARRAF/PENEDÈS

Pius XII - Cornellà
N. S. Vinyet - Sitges
Anton Vila - El Prat
St. Jordi - Esplugues
M. Luther King - St. Just Desvern
St. Ramon Nonat - St. Boi
N. Dona de la Salut - S. Feliu Llobregat
Pere III - Vilafranca del Penedès
Joan XIII - Martorell
Roc d'Oró - St. Vicenç dels Horts
Conxita Busquets - El Prat
Joan I - Colònia Güell
L'Aramprunyà - Gavà
St. Joan - Viladecans
St. Bernat de Claraval - Olesa de Montserrat

VIC

Guillem de Montrodon - Vic
M. de Déu de la Font - Manlleu

MANRESA

Antoni Gaudí - Manresa
Cardenal Lluch - Manresa
Ausias Marc - Gironella
Escolta Claret - Solsona
Santpedor - Santpedor
Mossèn Amadeu Oller - Moia
Guillem de B. Balsareny

TARRAGONA

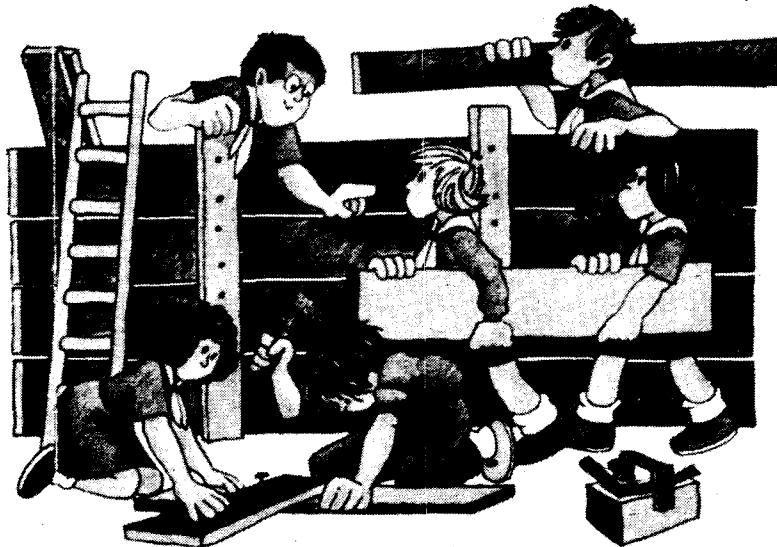
La Mercè - Montblanc
Gent de Mar - Cambrils
Verge de la Candela - Valls
Cord de Roure - Sta. C. de Queralt
Bisbe Borràs - La Canonja
M. de Déu Montsant - Reus
Montsant/Brot Ferm - Reus
Alverna - Tarragona
L'Estornell - L'Espluga del F.

LLEIDA/SOLSONA/URGELL

Mestre Güell - Tàrraga
Coll de les Savines - Cervera
Compte d'Urgell - Balaguer
Verge del Plà - Artesa de S.
Roger de Llúria - Tàrraga
S. Maria d'Urgell - La Seu
Reneix l'Esquinc - Lleida
Sarsenit - El Poal
V. dels Socors - Agramunt
P. de Segur - La Pobla de S.
Estrella de Poniente - El Torricó
Bella Iesso - Guissona
Ramon Folch - Bellpuig

llops
daines

rangers
noies guies

Guies Sant Jordi: xifres i dades

Escolta al frontal de l'altar major de Montserrat.

Aquesta és la nostra llei

ens esforcem a merèixer confiança
i fem confiança a tothom.
vivim la nostra fe
i respectem les conviccions dels altres.
aprenem a ser útils
i a fer servei.
som germans de tothom
i treballem per la pau.
som fidels al nostre país
i ens sentim ciutadans del món.

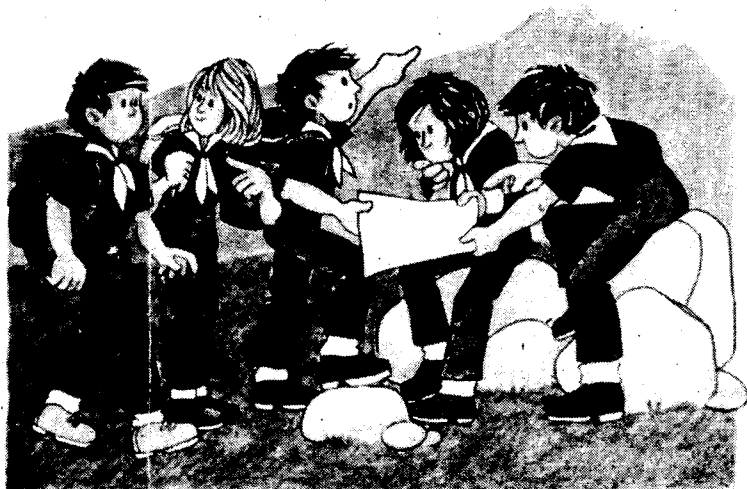
defensem la natura
i protegim la vida.
aprenem a viure en equip
i tot ho fem entre tots.
som decidits
i afrontem les dificultats sense por.
estimem el treball
i volem fer bé les coses.
aprenem a estimar
i a jugar net.

Cens 1979/1980

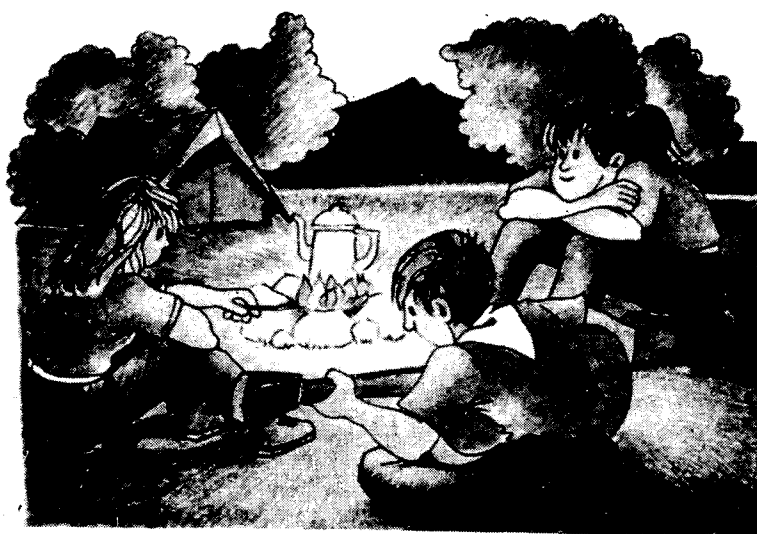
Demarcacions	Agrupaments	Unitats	Escoltes Guies	Caps adults	Caps d'unitat	TOTAL
Sub. I	12	56	1.094	40	188	1.322
Sub. II	15	57	982	47	151	1.180
Sub. III	14	56	988	31	140	1.159
Sub. Maresme	7	25	490	17	67	574
Sub. Vallès	9	33	631	23	103	757
Sub. Llobregat/Garraf/ Penedès	16	63	965	46	193	1.204
BARCELONA	73	290	5.150	204	842	6.196
GIRONA	14	42	1.018	54	140	1.212
TARRAGONA	9	51	634	48	99	781
LLEIDA / SOLSONA/ URGELL	15	58	1.084	49	179	1.312
Sub. Vic	5	16	285	10	41	336
Sub. Manresa	13	39	833	52	106	991
VIC	18	55	1.118	62	147	1.327
	129	496	9.004	417	1.407	10.828
Equips generals i equips demarcació				154		
	129	496	9.004	571	1.407	10.982

pioners
caravel·les

truc

L'escoltisme a les comarques

La notícia de la mort de mossèn Batlle —Antoni Batlle i Mestre—, encara que prevista feia temps, s'escampà ràpidament per Barcelona com una sotragada elèctrica. Féu fremir d'una mena d'esgarri-fança tot el cos social de l'escoltisme barceloní, i de l'ampli cercle d'influència de la seva forta personalitat. Els telèfons funcionaren ben depressa i a tots els racons de Catalunya on mossèn Batlle tenia deixebles fidels del seu escoltisme, hi planà feixuga de dolor l'inafausta certesa de la seva desaparició.

Ara fa vint-i-cinc anys justos que una grandiosa multitud de ciutadans —unes vuit mil persones— poques vegades vista en un sepeli, sobresortint-ne destacadament nombre de joves i d'adolescents, acompanyà amb continguda emoció pels carrers de Barcelona, les despulls mortals de l'insigne sacerdot, amb el taüt cobert per la bandera de Sant Jordi, emblema mundial de l'escoltisme, en una compacta i ordenada manifestació de dol.

El dramatisme de la llarga malaltia que el dugué a la mort, suportada amb singular enteresa cristiana, que començant per la gorja l'anà paralitzant del tot, bo i conservant tothora la lucidesa mental; i també les circumstàncies conflictives en què es desenvolupà la seva obra cabdal, l'escoltisme, durant aquesta època; i arrodonir-ho tot, el seu nomenament pel bisbat "in articulo mortis" de consiliari diocesà d'escoltisme, foren causes que excitaren la sensibilitat ciutadana: es traduí en la multitudinària pòstuma a l'home i a la seva obra.

De totes les comarques catalanes on l'escoltisme havia arrelat convergiren a la capital comissions i grups d'escoltes a retre el seu darrer homenatge a l'abnegat "forjador d'escoltes". Amb la seva exemplaritat havia escampat la llavor d'un moviment de joventut, educador en la llibertat, que posseïa un estil i un llenguatge entenedors, que altres organitzacions, confessionals o no, li havia ofert endebades. El marc propi i l'ambient adequat per a fer escoltisme és amb tota evidència, el camp, la muntanya i el bosc; de seguida els escoltes foren coneguts arreu per "minyons de muntanya" —fem éssent que en altres ambients també son coneguts per "boy-scouts" i exploradors. Mossèn Batlle, en les seves continuades sortides a les comarques amb els minyons, per jugar-hi els grans jocs i efectuar-hi les descobertes i exploracions en plena naturalesa, aprofitava totes les ocasions propícies per connectar amb la joventut forana, atreta pel mètode, en qualsevol indret de la nostra geografia.

Mossèn Batlle no era barceloní, si bé exercí el seu apostolat durant molts anys a la capital. Era fill de Sitges, a la comarca del Garraf, on va néixer l'any 1888; estudià la carrera eclesiàstica al seminari de

Tarragona i fou ordenat l'any 1912. Ben aviat establí contacte amb l'eminent científic i pioner excursionista mossèn Norbert Font i Sagué. Sota el seu mestratge aprengué a conèixer i estimar la terra. Sensible a tot el que era art i bellesa, es lliurà al cultiu seriós de la música; i més tard, un cop passats els primers anys de sacerdoci al servei parroquial en diverses parròquies rurals, en col·laboració amb el cultíssim sacerdot i liturgista doctor Lluís Carreras eixemplà el seu camp d'acció a la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat —ell tan monserriat—; i també sota el guiatge de l'il·lustre i benemèrit pedagog senyor Alexandre Gali, després d'haver exercit com a professor a l'Escola del Mar, s'integrà a la Mútua Escola Blanquerna, on fou consiliari de l'Agrupament Escolta Monturiol, "un dels puntals de l'escoltisme català".

Era, però, per damunt de tot sacerdot; el seu apostolat es bolcà preferentment en la joventut; i, poseïdor d'un temperament artístic innat i cultivat, irradià per tot arreu el bon gust i l'elegància espiritual de l'alegria cristiana, que feia atraient el seu tracte entre la joventut, marginant del seu voltant amb tota naturalitat tota mena de xaronisme i mal humor.

La seva profunda i equilibrada catalanitat el mantenia equidistant, sense estridències, tant de qualsevol vellletat política de partit com del baladrer patriotisme de porró i barretina.

La primera sortida a muntanya, amb els primers minyons de la Lliga Espiritual, va ser l'any 1933 al Llorà al Collsacabra, on celebrà la primera missa de campament; constituí una novetat quasi revolucionària, si bé amb el permís de la Santa Seu, que li gestionà el cardenal Vidal i Barraquer de santa memòria.

La seva última sortida en l'etapa d'avantguerra, pel juliol de 1936, fou a la comarca dels Pallars Sobirà per a efectuar l'ascensió amb els minyons a la Pica d'Estats, el pic més alt de Catalunya. Allí els sorprengué l'inici de la guerra civil. Mossèn Batlle, assabentat dels estropicis paorosos dels revolucionaris a la capital i pertot, desafià el perill —un capellà hi tenia totes les de perdre—, tornà a Barcelona i no parà fins que tots els seus minyons no foren a casa seva.

Un cop acabada la contesa, enmig de la desfeta general i en una Barcelona lacerada i famèlica, mossèn Batlle, fidel seguidor de l'estil del fundador de l'escoltisme mundial, Baden-Powell, a la primera avinentesa favorable, com si res, tornà a començar...

Al contrari del que podia semblar, enmig de les dificultats de tot ordre dels anys quaranta i cinquanta, és llavors quan l'escoltisme emprèn més volada i

salta de Barcelona als pobles i ciutats de les comarques veïnes per estendre's com una taca d'oli per totes les altres del Principat, de les de nord a l'Alt Empordà, travessant des del Segrià al Maresme, fins arribar a les més meridionals, les terres de l'Ebre.

En una publicació política comarcal de l'època es podia llegir "... esas minorías que van surgiendo por las poblaciones catalanas que... se hacen serviles de las teorías inglesas de Baden-Powell... los virtuosos "Boy-Scouts" i "Minyons de Muntanya"..."

La tenacitat de mossèn Batlle i l'exemplaritat dels seus grups escoltes han sigut —no cal dubtar-ne— el motor d'aquesta mobilització de la nostra joventut; i fins tot molts dels seus detractors més suspicaces s'han rendit a l'evidència de la vàlua del mètode i a la transparència nobilíssima dels seus postulats.

Com a mostra típica de la irradiació del l'escoltisme de mossèn Batlle a les comarques contaré, per acabar, un fet viscut que va constituir la causa originària de la instauració d'un agrupament escolta a Igualada, capital de la comarca de l'Anoia.

Durant la dècada dels anys quaranta teníem organitzat un grup de xicotets excursionistes, una secció excursionista dins l'Acció Catòlica local, conegut per la sigla SEDAC (Secció Excursionista d'Acció Catòlica). L'any 1951 era rector d'Odena mossèn Pere Viñas, popularment conegut per mossèn Pere de la Pipa, llegendari personatge que durant la persecució religiosa a casa nostra durant la guerra es féu cèlebre per la seva activitat en favor de sacerdots i seglars perseguits.

Home de molta empena, va començar la construcció d'un nou temple parroquial a la part baixa del poble, en substitució de l'antic, cremat i derruït, que havia estat bellament situat en un pujol a l'antiga part alta. Mossèn Viñas i mossèn Batlle eren vells amics; i el primer li demanà (per a millor fluïment de la cerimònia de la col·locació de la primera pedra del temple, que havia d'oficiar el bisbe Perelló, de Vic) si podria venir amb els seus minyons, que sabia que cantaven tan bé...

Mossèn Batlle, sempre a punt i amatent a fer servei, vingué a la festa amb els minyons; el nostre grup excursionista coincidí casualment amb ells. Els xicotets de la SEDAC quedaren enlluernats de l'alegria, la gentilesa i l'actuació dels escoltes barcelonins.

Al cap de poc temps, el nostre grup es transformà per acord general en l'agrupament escolta Jaume Caresmar d'Igualada, i no cal dir que fins a la mort de mossèn Batlle gaudí del seu supor i simpatia.

Miquel Ball.

Aquell escoltisme, encara

Malgrat que jo no estigui actualment compromès dins l'escoltisme, porto dins meu tot el que hi vaig aprendre. Considero que és un instrument vàlid per a l'educació. Recordo que en entrar al seminari —i penso que en part de la meua vocació al meu fer escolta— vaig dedicar moltes estones a reflexionar sobre el que havia rebut. Fou una reflexió profitosa que sempre m'ha servit. I, de fet, l'escoltisme que configurà la meua vida va ser el que dia rera dia vivia sota el guiatge de mossèn Antoni Batlle.

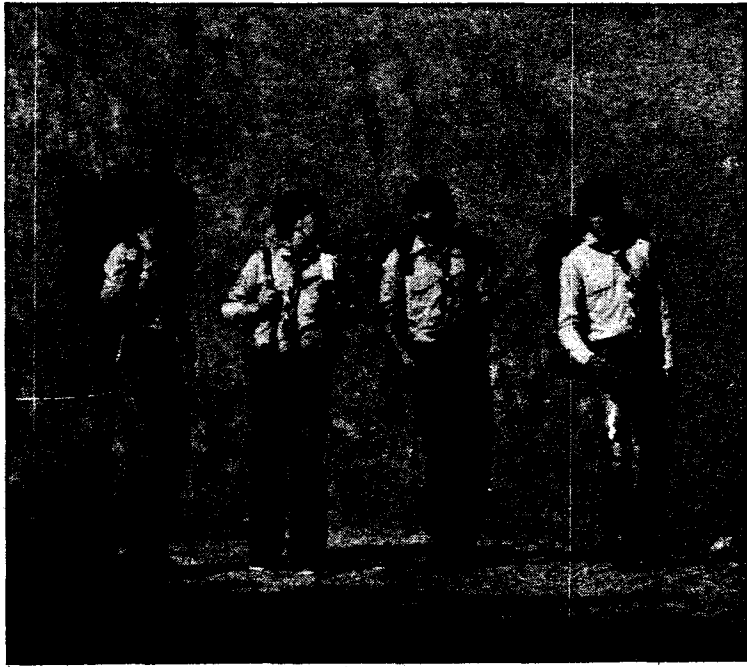
Voldria, breument, remarcar aquells valors que encara continuen essent vàlids per al nostre temps, més encara, que li calen, segons com, recuperar. D'entrada veig que l'infant, el noi, el jove, era —és— convidat a fer un camí de fidelitat. La "promesa" expressada en cada edat, certament d'acord amb el moment, t'invitava a obrir-te a un determinat estil de vida. I aquest valor de la fidelitat avui es veu arraconat. Les crisis en les vocacions tant en la vida matrimonial com en la vida religiosa o sacerdotal ho assenyalen. És clar que vivim en un món tot ell canviant, però em sembla que el canvi no hauria de portar la manca de fidelitat, sinó que hauria de ser assimilat en la línia d'una veritable aprofundiment en la vocació escollida "davant les dificultats". Mantenir la paraula donada és valor que no hauríem de perdre mai. Mossèn Batlle sempre assistia

a les "promeses" i no hi mancava mai una paraula apropiada. Hi remarcava l'acte lliure que suposava fer aquell pas i el model de la vida escolta.

L'escoltisme és també clarament una educació per al servei dels homes. No és una teoria. Per això pateix de les possibilitats de cada edat i assenyala coses concretes. Per un infant o un noi això de fer la "bona obra cada dia" és quelcom factible. Començant per petites accions, hom s'habitua a estar "sempre a punt". Així sorgiran a poc a poc, però amb bon fonament, compromisos que poden ser molt importants de cara a la construcció de la societat. És un fet inqüestionable a Catalunya mateix i arreu del món com molts dels homes que tenen responsabilitats de tot ordre han passat per l'escola de l'escoltisme. I afegiria: amb un estil propi.

La qualitat d'aquest servei ve animada per aquests altres valors: fer les coses ben fetes ("res a mitges", deïem en el nostre argot), tenir en compte tota la realitat que t'envolta ("esperit d'observació", continuem dient en el llenguatge escolta), l'alegria ("l'escolta està sempre de bon humor...", diu al 8è article de la llei escolta), el respecte a la natura (per això la coneix, l'estima, la cultiva i no la destrueix), la lleialtat a les persones (perquè sempre es "pot confiar en l'honor de l'escolta"...).

Hom podria fer una glossa dels diversos articles de la Llei i hi trobaria una riquesa de

matisos que ajuden a "construir l'home". No és aquest el propòsit tot i que és inevitable una o altra referència, perquè es tracta de l'essència d'aquest mètode educatiu.

A vegades m'han vingut a les mans certs escrits fent una crítica negativa de l'escoltisme. Us he de confessar que mai no m'hi he sentit al·ludit. Com que s'exposaven fets, he pensat que allò provenia d'un escoltisme "sui generis", però que no era l'escoltisme que jo havia seguit. I és que, com amb totes les coses, les persones en fem diverses interpretacions. S'ha criticat així el "militarisme" de

l'escoltisme. I és veritat que reportaven certes actuacions irracionals; però aquesta no és la disciplina que inculcà Baden-Powell. El mateix mossèn Batlle, que era exigent amb nosaltres, sempre raonava les seves actuacions. I hom reconeix que tenia raó. No acceptava el desordre: cada cosa al seu moment; per això no acceptava gresca a l'hora de dormir, però a l'hora de la gresca s'hi donava de ple amb veritable joia.

En el meu temps havia sentit encara una altra crítica: "l'escoltisme és poc religiós". A alguns capellans els semblava que no educava prou en cristià. Potser perquè no fèiem cercles

d'estudi o no ens obligàvem a unes pràctiques determinades. Tanmateix nosaltres celebràvem una litúrgia viva, la missa sempre a l'aire lliure, a la vora de la immensitat de la natura i de les petites criatures del Senyor. I pregàvem a la tenda en adormir-nos i llevar-nos, senzillament, ni que fos l'Ave-maria. La fe en Jesucrist i l'amor a l'Església els respiràvem com un aire que ens penetrava. Això no vol dir que en altres llocs oblidessin aquesta dimensió, tot i que el fundador recomanà sempre que el seu mètode fos animat per una o altra visió religiosa i, més d'una vegada, havia fet elogis a l'escoltisme catòlic francès.

He fet uns elogis, unes valoracions positives. Això no vol dir que pensi que l'educació escolta sigui apta per a tothom. Depèn de les psicologies, depèn del lloc i del moment concret. Però ningú no pot negar que l'escoltisme —ja sigui pel seu esperit, ja sigui pels mitjans que ha utilitzat— ha penetrat profundament a la nostra societat. I és innegable que la Catalunya dels nostres temps li deu molt. Són les cançons els jocs, els focs de camp, l'amor a la natura..., i per a la nostra Església, la missa celebrada enmig de la bellesa del pla i de la muntanya sota el cel blau assolat i la llum i els estels... I direm: "això ens ho va donar aquell home petit, de cabells blancs i enèrgic".

Lluís Bonet i Armengol

L'escoltisme català durant la clandestinitat

Parlar de mossèn Batlle imposa un gran respecte. Sobre tot per aquells qui hem compartit amb ell, durant llargues anyades, activitats i esforços, il·lusions i responsabilitats, lluites i persecucions. Heus ací, doncs, una visió molt breu i esquemàtica dels fets.

Com li hauria plagut a ell de veure que aquella època tirànica, tan hostil a l'escoltisme, que molts creien que no s'acabaria mai, també ha tingut la seva fi.

Mossèn Batlle es va incorporar aviat —abans de la guerra civil i al costat de Batista Roca— al Consell de la Germania. Fou un dels grans peoners en les tasques primeres de la creació, consolidació i expansió de l'escoltisme català; després vingué la tragèdia de la guerra civil: infinitat de morts, exilis forçats i la destrucció sistemàtica de totes les institucions catalanes, la persecució de la llengua i de l'esperit català. Foren els anys negres de la dispersió dels uns, de la presó i camps de concentració d'altres i de l'ocultació i silenci dels més, que feren impossible la represa de les activitats escoltes, a causa de la persecució i les prohibicions decretades. Però, a poc a poc, els qui vem retornar de l'exili, presó o dels camps de confinament de fora i de dins, vàrem començar a veure'ns i a iniciar silenciosament les primeres activitats escoltes; es va refer el consell de la institució Minyons de Muntanya-Boy Scouts de Catalunya, amb els elements trobats de l'escoltisme i amb d'altres de nous que s'hi anaven incorporant.

L'antic consell general fou transformat en un consell de-

legat, més reduït i més efectiu, del qual formà part mossèn Batlle amb la finalitat de dirigir, coordinar i impulsar tant la formació de caps com les activitats i camps de conjunt, i de l'edició de manuals de tècnica escolta. El cap i fundador dels Minyons de Muntanya, Batista i Roca, no va poder s'hi incorporar per trobar-se encara a l'exili. A través d'algunes visites personals i de correspondència, passada a mà, manteníem relació amb en Batista.

Les activitats escoltes s'anaven desenrotllant dins un ambient de repressió i d'asfíxia oficial: per una banda es prohibia l'ús d'uniformes i les sortides de més de dues persones i dels camps de més d'una tenda; i per altra banda es pretenia d'obligar els escoltes a incorporar-se a organitzacions del règim o d'altres entitats autoritzades. Estava especialment prohibida i penalitzada l'existència de qualsevol organisme o grup dirigent.

Alguns destacats elements de l'escoltisme van ésser citats a la "Jefatura" de policia (Via Laietana) on van ésser objecte d'interrogatoris exhaustius. Es veia clar que era amb finalitats intimidatòries, sobretot. Allí ens van preguntar el perquè feiem escoltisme sabent que la formació de la joventut era monopoli de l'Estat. Se'ls va contestar que era un mètode educatiu, amb base humana, esperit cívic i amb un codi d'honor. Ens van replicar que havíem de saber que el seu fundador B.P. era un militar britànic, protestant i maçó que volia introduir la maçoneria a tot arreu i que era evident que

per això ens financiaven. Ens van dir que no creien que no rebéssim subvencions de l'estranger i que tampoc no creien que els propis escoltes s'ho paguessin ells mateixos.

Recordo el meu interrogatori i que els vaig preguntar si és que volien prohibir-nos de fer escoltisme; i que, en aquest cas, que ens fessin una prohibició escrita ben clarament, altrament continuariem fent-ne. Van contestar que ells no prohibien ni autoritzaven, que la seva missió era de fer un informe complet; i que no comprenien la nostra obstinació. Els vàrem replicar que sobre aquest punt havien de saber que l'escoltisme era un mètode formatiu de la joventut, escampat per tot el món i d'una eficàcia internacionalment comprovada; i que la nostra joventut necessitava una formació humana i cívica; i que aquesta era la raó determinant.

Ens van tractar amb correcció i ens van llegir el text de les nostres declaracions dient que si hi havia alguna inexactitud la rectificarien.

En una altra ocasió ens van impel·lir a celebrar entrevistes amb el governador civil i amb el dirigent del Front de Joventuts amb l'objectiu d'afalagar-nos perquè hi entréssim, dient-nos que tindríem totes les facilitats, material i diners que ens convingués; altrament seríem sancionats per incompliment de les disposicions vigents, com realment feien quan localitzaven algun campament d'escoltes no afiliats oficialment: detenien els caps, als quals imposaven penyores en efectiu.

La realitat fou que s'accentuà el rigor i control de les nostres sortides amb l'in-

tent de desbaratar-les, amenaçant els nois i demanant-los l'adreça del material, camises, llibres, etc. Aquest procediment fou més accentuat en les unitats de les comarques. Nosaltres, doncs, vam decidir de suspendre les activitats de conjunt i que els altres grups petits evitessin l'ús de l'uniforme escolta en passar per llocs habitats.

Una acampada molt important tingué lloc al Montnegre, dirigida per l'Antoni Serra, amb l'assistència de mossèn Batlle. A la matinada, quan tothom dormia, van irrompe en el camp forces d'ordre públic i elements del partit dominant. Van insultar els escoltes i sobretot mossèn Batlle, dient-li de tot i també "cura separatista"; i es van emportar tota mena de material, roba i manuals escoltes.

El resultat d'aquesta incursió a Montnegre fou que es van iniciar 24 expedients als majors d'edat; s'haurien convertit en 24 penyores de 100.000 pessetes cada una, que haurien hagut d'ésser pagades si l'abat Escarré, que tan ens estimava, no hagués intervingut a temps i amb energia prop del governador civil.

Malgrat que mossèn Batlle va intentar que el bisbat de Barcelona protegís obertament els grups escoltes, no va poder aconseguir-ho en vida. Arran de la seva mort el bisbe de Barcelona el va designar, a títol personal, consiliari diocesà d'escoltisme.

Després es va aconseguir (mort ja mossèn Batlle) que els bisbats de Catalunya reconeguessin el valor del mètode escolta i es creessin a tots ells delegacions diocesanes d'escoltisme.

La finalitat era que l'escoltisme tingués la legalitat suficient per a continuar les seves activitats sense persecucions de cap mena; i també que, així com els agrupaments oberts van protegir els confessionals durant la guerra civil, ara fossin aquests (els confessionals) els que, al seu torn, protegissin els oberts.

Però la realitat no va confirmar les esperances: després de la mort de Mn. Batlle el moviment escolta es fraccionà en diversos nuclis de característiques diferents.

També en aquells temps difícils, que tan esquemàticament han estat referits, tinguérem lluites amb el Comitè Internacional d'Escoltisme amb el qual estàvem en relació de feia molt temps.

En Batista ens hi ajudava des de Londres. Quan vam plantejar oficialment la nostra demanda de reconeixement de la nostra institució, Mr. Lunds, aleshores secretari general ens digué clarament que, malgrat que veia amb bons ulls la nostra existència i activitats, no es podien encara reconèixer per no estar oficialment autoritzats pel règim polític imperant en el nostre país. Li fou enviada una rèplica molt clara, sincera i enèrgica, aclarint conceptes i dient-li entre altres coses que, malgrat tot, nosaltres continuariem practicant l'escoltisme de B.P., perquè la joventut del nostre país necessitava la formació moral i cívica de l'escoltisme.

Sobre d'altres relacions exteriors caldrà esmentar que

vam reprendre els contactes amb el País Valencià i fou creada la F.I.D.E. o Federació Ibèrica d'Escoltisme, la qual organitzava acampades anuals de conjunt. També vam impulsar la creació de nacis d'escoltisme a Madrid, el País Basc i a Galícia. Alguns escoltes del País Basc i Madrid assistien a camps-escola que celebràvem a Catalunya.

A través de F.I.D.E. vam continuar les relacions amb l'Oficina Internacional d'Escoltisme i amb diferents institucions escoltes de fora: per exemple, els francesos i belgues ens havien enviat instructors seus pels nostres camps-escola de formació de caps. També caps nostres havien anat a campaments francesos i anglesos, gràcies als passaports escoltes que els estenia la F.I.D.E.

El guiatge femení també lluità i es desenrotllà, com nosaltres, en els temps de prova i persecució; i, més sortoses que nosaltres, tingueren la satisfacció de veure coronats els seus esforços amb la consolidació de la seva obra i el reconeixement internacional.

Tots els qui lluitàvem en les llargues anyades d'adversitat, com nosaltres, en els temps de prova i persecució; i, més sortoses que nosaltres, tingueren la satisfacció de la seva obra i el reconeixement internacional.

Tots els qui lluitàvem en les llargues anyades d'adversitat, portant el timó de la institució, secundats per tots els caps del moviment, sentim l'íntima satisfacció del deure acomplert, amb entesa i responsabilitat davant el país, la institució i la nostra consciència, per haver pogut assegurar i acrepitar la continuïtat de la nostra obra formativa. Tots els caps i escoltes que van viure aquells temps difícils de repressió, difícilment els podran oblidar, com tampoc no els podrem oblidar nosaltres a ells, per la seva conducta i exemplaritat.

I tots plegats retem un homenatge emocionat a aquell inol·lidable mossèn Batlle que en aquells moments difícils afrontà el perill amb cor alegre, pensant en el futur de la joventut catalana. Quantes vegades havíem conversat amb ell sobre la conveniència de "tornar a les essències" per donar més profunditat a l'escoltisme i fer-lo sentir com el que és: un mètode global de formació humana i cívica. I fer extensiva aquesta acció sobretot als sectors més abandonats de les barriades obreres i del món rural. Així vibrava ell.

Un dia caldrà analitzar la vida i l'esperit de mossèn Batlle, que, sense estridències ni protagonismes, serví tan eficaçment la causa de la joventut del nostre poble. Que la seva exemplaritat fructifiqui entre nosaltres i també el seu amor militant per la seva terra, que és la nostra terra. Fem que el record d'aquest 25è. aniversari no constitueixi un plany ni un record inútil, sinó que sigui, sobretot, un desafiament a la nostra voluntat i un "record-força" que desvetlli consciències per a construir sobre bases fermes el gran moviment escolta, fidel als seus principis, que Catalunya necessita.

Falcó Certer

Del carrer dels Arcs a Ginebra

Fa 25 anys una processó silenciosa desfilava del Casal de Montserrat, del carrer dels Arcs, passant per la Plaça Nova i el carrer de la Palla, cap a l'església del Pi, on plena de gom a gom ressonà la missa de difunts cantada per una majoria de gent jove.

Eren les exèquies de mossèn Antoni Batlle, el sacerdot lliurat al jovent, que ens deixava després d'haver-nos donat amb la seva entrega personal la mes alta lliçó del seu mestratge.

Des que era jove sacerdot, interessat en l'educació —havia col·laborat amb Maria Montessori— va començar cap el 1930 la seva tasca dins de la Germania de Minyons de Muntanya —fundada per Batista i Roca— animat pel doctor Lluís Carreras, amb l'Agrupament Mare de Déu de Montserrat, a la Lliga Espiritual. Així s'entroncava el moviment escolta català amb la tradició de presència dels cristians en el moviment catalanista, que des del doctor Terras i Bages anava agafant volada en el Renaixement de Catalunya.

Mossèn Batlle, amb els seus minyons va ser l'home que respongué a la confiança que el cardenal Vidal i Barraquer donà a l'escoltisme.

En pocs anys l'escoltisme va prendre volada i sols la guerra civil va aturar-ne la marxa ascendent que entusiasmava nois i noies.

L'any 1940, però mossèn Batlle tot sol no dubtà en recomençar, amb uns quants dels nois que retrobà, la tasca educativa. Tossut i clarivident, tenia en contra l'ambient, el règim i la jerarquia; però estava convençut que calia formar homes amb gust per les responsabilitats, que estimessin el País i fossin fidels a l'Església. Des del piset del carrer de Calaf, amb els campaments i marxas, i contra tota mena de dificultats, anà per feina, conscient que l'escoltisme era una eina eficaç per al redreçament de Catalunya.

Mossèn Batlle era abans que tot un sacerdot exemplar. Era home d'acció, amb un gran realisme, amb capacitat de creació i amb una fe en el seu ideal humà i eclesial. Educava amb un

gran respecte pel noi. Sabia que si es feien les coses ben fetes, l'educació hi venia aparellada. Creava al seu voltant un ambient de llibertat on creixien els nois; acollia a tothom, escoltava i aconsellava. Coneixia a fons els pensadors cristians més actuals i amb lucidesa mirava sempre endavant. Així va afrontar la seva llarga malaltia, fent-ne la darrera lliçó per a tots els qui el voltaven.

Nomenat, poques hores abans de morir, consiliari diocesà d'escoltisme de Barcelona, obtenia gairebé a títol pòstum el reconeixement jeràrquic per l'obra de la seva vida. Les circumstàncies no permetrien, però, fins l'any 1978 que l'escoltisme mundial, des de la seva seu de Ginebra, reconegués la forma d'organització del moviment com a eficaç instrument d'educació en el país, amb la visió que mossèn Batlle va intuir per la qual va lluitar sempre: "L'escoltisme, essent u en la seva substància, permet —i aquesta és la raó del seu èxit— en la seva organització, una adaptació a les realitats i característiques socials". (Escrips de mossèn Batlle, pàg. 210).

Així doncs, encoratjats per aquesta lúcida visió d'escoltisme amb què va iniciar-nos mossèn Batlle en les hores difícils, vàrem trobar després la sintonia en les organitzacions germanes a nivell internacional, que ens donaren llavors el seu suport amb la Conferència Internacional Catòlica d'Escoltisme. Avui ens sentim hereus de mossèn Batlle en tenir la responsabilitat major d'aquesta organització catòlica internacional a la qual amb altres catalans intentem aportar, en la mesura de les nostres possibilitats, tot allò que rebérem directament del seu mestratge.

Jordi Bonet.
Secretari General de la
Conferència Internacional Catòlica
d'Escoltisme.

Segons declaren els comissaris dels Minyons i Guies Sant Jordi, Jordi Ayza i Mª Lluïsa Morera

"L'escoltisme vol formar ciutadans responsables"

Jordi Ayza i Mª Lluïsa Morera són dues persones que viuen molt intensament el món de l'escoltisme a casa nostra. Són els comissaris actuals dels Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya. Es tracta de dues persones joves, il·lusionades amb la tasca que van realitzant i amb unes idees molt clares. Ens vàrem desplaçar a la seu central dels Minyons Escoltes, al carrer de Llúria, per parlar amb ambdós dirigents.

C.C. Què és l'escoltisme per vosaltres?

Es un mètode d'educació per a formar i dones de caràcter. Això es fa treballant en el temps lliure. És important que el nois i noies esdevinguin protagonistes del seu propi progrés.

C.C. L'escoltisme a Catalunya i a Espanya està molt dividit?

A més a més de nosaltres, a Catalunya hi ha "Escoltes Catalans" i "Nois i Noies Escoltes dels Països Catalans": entre tots fem la "Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge". A més, a Espanya, l'Escoltisme és viu en les associacions dites "Movimiento Scout Católico", del qual formen part, i "Exploradores de España" que tenen una visió més tradicional de l'Escoltisme.

C.C. Observem que els nostres dos interlocutors són dues persones molt comunicatives. Es nota que els agrada parlar d'aquest tema i que estan ben documentats. La conversa deriva ara cap als orígens de l'escoltisme. És obligada la referència, per tant, al peoner del moviment, Baden Powell.

Com veieu avui dia la seva figura?

Han canviat molt el temps però s'ha de reconèixer que Baden Powell fou una persona que tingué una gran visió del que ha de ser l'escoltisme. Cal, però, fer una puntualització. Baden Powell era un militar i això es nota en la seva doctrina. L'escoltisme depen molt de qui el promou. Nosaltres no hem estat mai militaristes.

C.C. No creieu que l'escoltisme és fidel a unes regles massa rígides?

Aquesta circumstància depèn de cada grup. Nosaltres hem volgut treure tot esperit militarista perquè no volem educar els nois i noies dins unes estructures rígides i que facin les coses perquè els ho diuen.

C.C. Això no obstant, vosaltres continueu tenint unes jerarquies?

Tanmateix hi ha una divisió de funcions, basada en l'experiència, però no hi ha una jerarquia. Hem volgut allunyar de nosaltres qualsevol concepte o símbol militarista. Així no hem portat el clàssic barret i no hem considerat essencial un cert uniforme.

C.C. El temps passa volant i ja fa 25 anys de la mort de mossèn Batlle. Què continua viu del seu esperit?

Mossèn Batlle digué que l'escoltisme era un mètode vàlid per a formar la gent. La mateixa Església no ho veié gaire clar. Va ser un avançat al seu temps perquè després s'ha vist que tenia tota la raó. Era un

Els Comissaris de ME/GSJ, Jordi Ayza i M. Lluïsa Morera, costat i costat del Dr. Laszlo Nagy, Secretari Mundial de l'Escoltisme, durant la seva visita a Barcelona el 26 d'octubre d'enguany.

home amb una categoria moral extraordinària. Marcà a tota la gent que tingué contacte amb ell per la seva forta personalitat. Continua viu el seu esperit adaptant-lo a la realitat sociocultural del moment.

C.C. Què ha de fer un noi que visqui a qualsevol indret de Catalunya i vulgui ser escolta?

L'escoltisme és una activitat que s'ha de fer al lloc

on es viu. Si un xicot es troba que a la seva població no hi ha cap grup, ha de mirar a veure si localitza d'altres nois que hi puguin estar interessats i demanar el recolzament d'alguna entitat.

C.C. Hi ha alguna mena de coordinació entre els diferents grups d'escoltisme?

Estem relacionats a través de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiat-

ge. És important que puguem intercanviar experiències

C.C. Com ha evolucionat l'escoltisme?

La guerra civil espanyola trancà el ritme de l'escoltisme. N'aparegué un de resistència. Teníem la necessitat de sentir-nos patriotes en algun lloc. Ara, en canvi, la situació ha canviat una mica i l'escoltisme no és un reduït des d'on es canalitzen una sèrie d'aspiracions polítiques. Del que es tracta és de formar ciutadans responsables, persones alegres i amb ganes de viure. Cal lluitar contra el passotisme i fer veure a la quitxalla que és convenient lluitar. Tot això, en les actuals circumstàncies fa molta falta

C.C. Com veieu el futur?

Amb optimisme. Hem trobat el nostre paper i pensem que podem desenvolupar una tasca molt important. Volem formar nois alegres, amb ganes de viure i compromesos. D'altra banda constatem com la gent accepta cada vegada més el nostre moviment, la qual cosa ens dona forces per prosseguir amb la nostra tasca.

C.C. Quina és la situació econòmica dels Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya?

Anem subsistint gràcies a les quotes dels nois i també per les ajudes que rebem. Tant de bo disposéssim de més diners per fer més coses, però el que és important és que de moment tenim una estabilitat econòmica sense grans alts ni baixos.

Tomaà Puntí

Records

Ja he tombat la tercera edad. I dona bo de veure que el temps passat ha estat ben aprofitat, que la llavor un dia sembrada ha donat els seus fruits; que aquella mainada o joventut bulliciosa, passats uns anys, continuen fermes, valents, decidits i coratjosos en els principis que reberen i se senten joiosos en reconèixer el molt que els ajudà l'escoltisme de la post-guerra en el seu camí d'homes responsables.

Ara els trobem ocupant llocs de responsabilitat social i pública, i en reportatges lliures tots ells reconeixen el que l'escoltisme els ajudà en la seva formació responsable i social.

Tot sovint ho constatem en declaracions a la premsa. I si avui se senten responsables davant un càrrec o lloc preeminent, ho deuen a la llavor pàtria, humana, social, cultural i de llibertat en què un dia visqueren i es desenvoluparen.

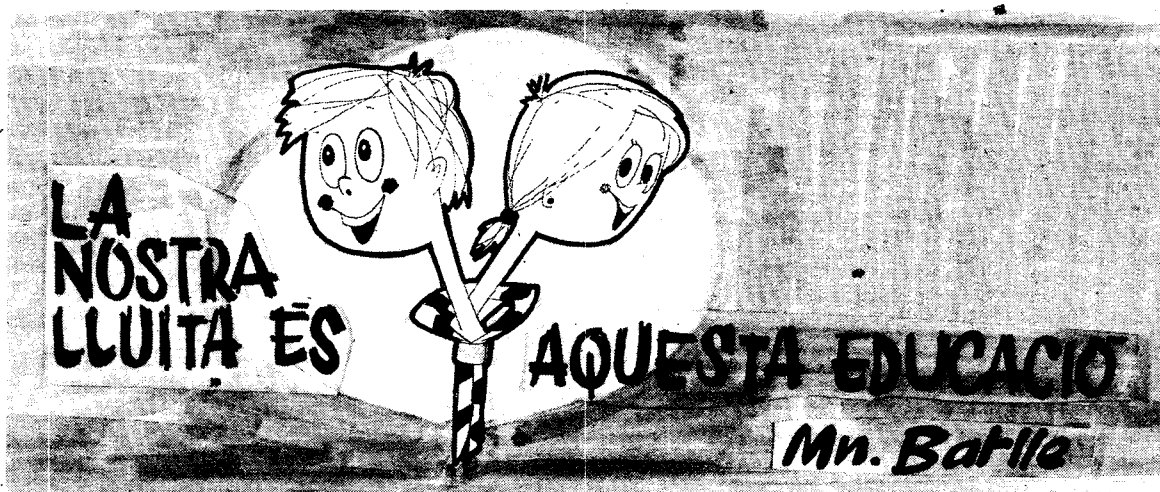
Se senten joiosos i transcendents gràcies a l'espiritualitat viscuda, d'amor al país, al poble que avui serveixen i que descobriren en les seves sortides al camp, compartint afanys i dificultats de tota mena amb els companys tant en sortides com en acampades, i d'una manera especial aen els focs de camp, on apren-gueren a pensar.

Hi aprenueren a pensar, a ésser lliures, a ésser ells mateixos, sense impositcions i amb responsabilitat; a actuar en porfit dels altres; a respectar-se i estimar-se; en una paraula, aprenueren a estimar Déu i a servir al país i els homes, sentint-se de tots ells germans.

I fa goig de veure'ls com sorgeixen arreu, en grup polítics contraposats i en els més diversos serveis socials, donant testimoni del que un dia aprenueren i serviant-ne fidelitat malgrat les vicissituds de la vida.

Deixeu-me, doncs, que des del meu lloc de reraguarda en què els anys m'han col·locat, us envii el més pregon afecte, antics escoltes, dignes plançons dels grans patricis que foren mossèn Anton Batlle i en Josep Mª Batista i Roca mai prou recordats.

Vell gorjablanc
Gerent del Museu Municipal de Mataró

ADHESIÓ A L'HOMENATGE A MN. BATLLE

Tothom qui desitgi adherir-se a l'homenatge de l'església de Barcelona a Mn. Batlle por fer-ho enviant l'adjunta butlleta a Comissió "25 anys Mn. Batlle" Rda. St. Pau, 80, 2on. BARCELONA - 1. Tel. 241 00 04 (matins).

Sr./Sra. població DP

s'adhereix a l'homenatge a Mn. Batlle en els XXV anys de la seva mort. i desitja rebre informació dels actes que es vagin fent.

S'accepten aportacions mitjançant tramesa de taló bancari barrat.